

Định Mệnh...

Contents

Định Mệnh...	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	33
9. Chương 9	37
10. Chương 10	39
11. Chương 11	41
12. Chương 12	43
13. Chương 13	45
14. Chương 14: Chương 14	47
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	54
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	61
21. Chương 21	63
22. Chương 22	65
23. Chương 23	68
24. Chương 24	70
25. Chương 25	72
26. Chương 26	75
27. Chương 27	77
28. Chương 28	79
29. Chương 29	81
30. Chương 30	83
31. Chương 31	85
32. Chương 32	87
33. Chương 33	89
34. Chương 34	91
35. Chương 35	93
36. Chương 36	95
37. Chương 37	97
38. Chương 38	99
39. Chương 39	101
40. Chương 40	103
41. Chương 41	106

42. Chương 42	107
43. Chương 43	109
44. Chương 44	111
45. Chương 45	113
46. Chương 46	116
47. Chương 47	118
48. Chương 48	122
49. Chương 49	123
50. Chương 50	125
51. Chương 51	127
52. Chương 52	129
53. Chương 53	130

Định Mệnh...

Giới thiệu

Nàng là 1 nữ nhân hiện đại Nàng kết đến chết truyện xuyên không Người ta xuyên không được làm h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh>

1. Chương 1

Tại sân sau trường Angel_Nhật

Nơi đây là 1 rừng hoa đồng tiền, chúng chỉ độc nhất 1 màu xanh lam (nhuộm a) Giữa rừng hoa là 1 chàng trai có khuôn mặt tuyệt mỹ, mái tóc màu bạch kim óp lấy khuôn mặt càng làm nổi bật làn da trắng không tì vết. Cậu còn 1 đặc điểm nhận dạng đó là trên khuôn mặt hoàn mỹ kia có 2 cái “đít chai” nhìn rất ư là thư sinh =>con một sách (TG: Đồ giả đấy anh em /Lee:hãy cầm miệng và cút đi_đá đít tg). Tuy nhiên cách ăn mặc lại khác hoàn toàn: áo da màu đen có sọc lệch ở cổ và 2 cánh tay, quần tụt đen, giày nike đen =>dân chơi chính hăng. Trên tay anh cầm 1 bó hoa.....đồng tiềnmàu xanh thắt 1 sợi ren cùng màu xanh =>Rock Lee hot boy của Angel school (đừng hot quá mà cháy anh ơi)

Phía trước là 1 cô gái đang đi đến, khuôn mặt không chút biểu cảm, ánh mắt vô định, đôi môi đỏ tươi khẽ nhếch lên thành 1 đường cong quyến rũ, mái tóc tung bay theo gió

Cô mặc đồng phục của trường: áo gilee màu trắng có ren xanh, áo khoác ngoài màu xanh nhạt, váy ngắn đến ngang đùi, xếp li, gấu váy có 2 đường màu đen to bản nổi bật, chân đi đôi giày búp bê màu hồng có đính những hạt pha lê lấp lánh thành hình 1 thiên thần=>cool girl của Angel school <=>tăng băng tình yêu <=> Trịnh Thăng Bình

Cô gái bước vào trung tâm của rừng hoa trước mặt chàng hoàng tử của bao cô gái thì “chàng” quỳ xuống giơ bó hoa lên như.....người cầu hôn

_Thăng Bình, đồng ý làm người yêu anh nhé!

_Xin lỗi em ko thể

Nói xong cô gái cúi đầu bước đi để lại ai kia đứng một mình cô độc cùng với ánh hoàng hôn. Giờ đây cái ý nghĩ hoàng hôn minh chứng cho những cuộc tình lãng mạn đã vụt tắt từ khi người con gái anh yêu nói những lời làm tim anh rỉ máu

KÍ TÚC XÁ NỮ :

_này biết tin gì chưa ? _luna hồ hởi

_tin gì !!!_thăng bình chồm lên

_tối nay 11h có mưa sao băng đấy !!!!_luna nói

_VẬY Á !!!!!!!!!!!!! thăng bình sững đến thết lên

_nghe nói trái đất đi qua đám bụi vân tinh của sao chổi A11X2879 bla...bla... luna thao thao giảng giải

_thế thì, tối nay... tạiOK

_OK!!! _LUNA nháy mắt tinh nghịch h

22h56' tại ...nóc trường học cao chót vót (12 tầng cơ mà) có 2 bóng người đang ngồi cười ha hả.

_này định ước gì zà ????

_thiên cơ bất khả lộ !!!! he...he....hehe

điều cười giã man này chỉ có một người

_uhm

_trời bây giờ mới có 22h 59' lâu đã man hjx hjx _cô lẩm nhẩm đếm _29...30...31.....59...60 TINH
.... WOA ...WOA !!!!!

_ê mau cầu nguyện đi !!??_luna gấp gấp

_ak uk mém nữa quỳn !!!!

Rì rầm ...rì rầm

_ôi sắp hết roài nak

_woa tiếc thiệt đó đẹp wa ha !!!!! hem biết mí điều ước đó có thành thật ko hey : luna tiếc rẻ hem ngấm đc lâu xiu

_cũng hem biết!??? ước thì ước vậy thoai – ak mà bồ ước gì zà ????

_uhm thì ... lấp lửng hehe mau gấp được bạch mã mờ còn bồ ??luna trả lời roài quay qua hỏi thăng bình

_thì ... cắt đuôi được đám kia và tìm được ox ăn thanh long nhả hột kekeke

cộp ...cộp... cộp – aaaaaaaaaaaaaa mmmmmmmmmaaaaaaaaaa tiếng cộp cộp kèm theo đó là tiếng hét thất thanh của cả 2

ma gì mà ma !!!!! là anh“ con ma” trả lời

_anh là ai_2 đứa đồng thanh hỏi

_lee _con ma rầu rầu đáp

_oh...!!!! là... anh... lee_luna thấy lee mắt sáng lên trong đêm như đèn pha _ anh cụng lên đây xem mưa sao băng hả ???

_uhm_lee nói rồi quay sang thẳng bình hỏi _thẳng bình !!! em nói chuyện với anh một lát được ko ???

_ak... ờ... uhm

TẠI MỘT GÓC NÀO ĐÓ : có 2 bóng người đang im lặng . bỗng chàng trai cất tiếng nói phá tan bầu ko khí ảm đạm

_em biết tình cảm anh dành cho em mà phải ko ???/

_.....

_Em có biết anh đau khổ thế nào không?

_.....

_Anh ước rằng sẽ có 1 ngày nào đó em đón nhận tình cảm này

_.....

_Em hiểu anh chứ?

“Bịch” 1 vật j đó rơi vào vai anh, vật đó mềm mềm, nhưng...hơi nặng, anh quay sang thì thấy thẳng bình ngủ từ khi nào

“Hóa ra từ nãy đến h mình độc thoại.....nhưng k sao nói ra cũng thấy nhẹ lòng.....Thẳng bình, 1 ngày nào đó không xa em sẽ yêu anh”

nói rồi cũng dựa lưng vào tường ngủ luôn (TG: k sợ muỗi đốt à?/ Lee: ở đây sạch sẽ làm j có muỗi, thôi, im cho người ta “làm việc” /TG: Việc j vậy?/Lee:lo vít fic đi, hóng hớt)

RONG GIÁC MƠ CỦA THẰNG BÌNH

Bây h cô chỉ thấy 1 làn sương trắng xóa. Cô cứ đi, đi và đi

“Quái, sao sương mà không thấy lạnh j hết, ah, hay đây là khói nhỉ? k phải, khói j mà không có mùi nhỉ? Mình cứ như tiên ý heheheheh.....(TG:tiên hay điên vậy tỷ???) /TB:có mà người điên ý)

Đang tự sướng thì 1 bóng người xuất hiện trong làn sương dày đặc, bóng người ấy tiến lại từ phía sau Thăng bình, đặt tay lên vai cô và.....

_Thăng Bình.....

_Á.....maaaaaaaaaaaaaaaaaaa_Cô nhảy dựng lên, bao nhiêu tóc gáy là dựng hết cả

_Hừ.....mà j mà ma.....ta là tiên.....dám gọi ta là ma ta cho người xuống âm phủ h

Định thần lại thì cô nhận ra đây là 1 giọng nam, giọng nam này lại nghe rất êm tai. Quay lại thì.....

“Waooooooooooooooooo.....đây là người ư?A k đây là tiên hihi nhưng đẹp trai dễ sợ, đây hẳn là tiên đồng.....nếu đây là tiên đồng thật thì mình nguyện làm ngọc nữ.....chịu thiệt chút cũng đk.....(TG: đồ khôn lỏi/TB:sống k vì mình trời chu đất diệt/TC”bó tay.chân)

_Này, tiên nhân đẹp trai, cho hỏi đây là đâu?

_Đây là giấc mơ của người, ta là Mộng thần

_Vậy Mộng thần soái ca đến đây là j ây?_Cô tò mò

_Ta muốn giới thiệu cho người 1 người

_Ai vậy?Đẹp trai ko?

_Trời!!!!!!Con nhỏ này.....Thời Không ra đi

_Um@!!!!Nhìn nhóc dễ thương ghê!!!!!!Hi, ta là thời không thần

Chắc, 1 hảo soái ca cao, to, đẹp trai, tóc trắng, mặc đồ trắng đối lập vs người kia.....nhưng mà nhìn thời không thần “thơm ngon” hơn

Nơi khép miệng lại vs lau nc miếng đi thời không nhắc cô

_Này, huynh đang câu dẫn cô ta ah?_Mộng thần châm chọc

Đâu có đâu thời không chối bay biến

_k có mà nhỏ đó chảy nc miếng

_Ta đẹp trai sẵn rồi mà

(TG: thời không đang tự sướng đó hả?/TK:lâu lâu ms chiêm đk thể thượng phong mà/TG: ô hô, thể lâu nay huynh thua mộng thần về phần sắc đẹp chứ j?/TK: người ns j?)

_Thôi vào vấn đề chính đi, chúng ta đến đây để giúp người thực hiện điều ước

_Điều ước?

_LÀ điều ước lúc có mưa sao băng_Mộng thần bồi thêm

_Ah.....ha.....thật không?_2 mắt cô sáng long lanh, đuôi vẫy vẫy

(TG:tỷ biến thành...chó từ khi nào vậy?/TB:tại người, ta giết người/Tg:giết ta thì khỏi biến thành người luôn kakaka)

_Đương nhiên, thần k biết nói đùa

_thế 2 người định làm gì để giúp ta thực hiện điều ước đó

_Xuyên không

cô đã đọc nhiều truyện xuyên không, k những thích mà còn mê điên cuồng là đẳng khác. thường thì trong truyện người được xuyên sẽ chết và nhập vào xác của ai đó ở cổ đại rồi gặp hoàng tử, thái tử, vương gia, thậm chí là cả hoàng đế haxhax mới nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.....Êh...nhưng mà cô đã chết đâu mà đòi xuyên không?(chí lý)

_nhưng mà tôi chưa chết làm sao có thể xuyên không? hay là.....

_Xâm ngôn, tiên nhân k bao h giết người vô tội, vì người chưa chết nên ta sẽ đưa cả thân xác người xuyên luôn. hiểu chưa?

_Hiểu.thế khi nào thì xuyên?

_khoảng rạng sáng ngày mai

_Ack, nhưng tôi muốn mang theo vài thứ đk k?

_người nói thử

_Ta k thể thiếu cây Diêm kiếm (Diêm trong diêm vương, oách chưa?)va lưu huyền sáo

Ok thời không đáp

_Trời!!!mấy người mà cũng biết english.....@@??_TB trở mặt ngạc nhiên

_Người tưởng chỉ có mỗi hạ giới phát triển thôi à?.....nhầm to, trên thiên giới có nguyên 1 khóa đào tạo english đấy, ngoài ra còn có puter, mạng 3G, USB.....nữa cơ đấy_Mộng thần ba hoa chích chòe không biết mệt

_um, vậy là tốt rồi, thôi pp nha, ta ngủ tiếp

_um, pp

Cô cứ như là 1 boss lớn vậy, mặc cả với thần nữa cơ đấy (phổng mũi). Cứ thế cô chìm vào giấc ngủ

Gần sáng,có 1 luồng ánh sáng bạc bao quanh người cô, trong khi cô vẫn còn...ngủ và thân ảnh cô dần dần biến mất

Cảm thấy chói mắt và sự hụt hẫng trong tay, lee bình tĩnh thì chỉ còn thấy 1 luồng ánh sáng chói lòa bao quanh người cô, anh hoảng hốt đưa tay về phía ánh sáng đang thu nhỏ dần và gọi

_Thăng Bình, đừng đi.....

Nhưng tất cả đã quá muộn vùng ánh sáng ấy bây h chỉ còn là 1 chấm nhỏ và biến mất trước mắt anh

_Thời Không, huynh làm ăn tắc trách quá, để cho tên nhóc ấy nhìn thấy là sao?_mộng thần phàn nàn

_Ờ, thì tại ta tưởng hần ngủ chứ bộ_Thời Không phân trần

_chứ không phải tại ánh sáng của huynh làm tỉnh dậy hả?_liếc xéo

_hihi, thôi bỏ qua đi mà, lần sau sẽ cố gắng

_còn có lần sau ư?

_hihih

***** (từ h gọi Thăng Bình là nàng nha)

Xoẹt!!!!!!1 luồng ánh sáng chói lòa hiện ra trong bóng đêm. Thăng Bình “hạ cánh” an toàn trên 1...chiếc giường và...ngon lành ngủ tiếp

2. Chương 2

Bị 1 luồng ánh sáng chiếu vào mắt, hần (soái ca nhân vật chính ra sàn) lười nhác mở mắt thì thấy 1 luồng ánh sáng từ từ biến mất rồi hiện ra 1 cô gái ăn mặc kỳ quặc lại ở trong tư thế ngủ k giống 1 tiểu thư khuê các nào cả

trời cũng đã hửng sáng nên hần cũng có thể nhìn thấy khuôn mặt trái xoan của nàng, chân mày lá liễu, đôi mắt khép hờ, sống mũi thẳng, cánh mũi phập phồng theo nhịp thở cũng vs đôi môi cánh sen chúm chím đôi lúc chu chu ra trông rất dễ thương. Sao lại có 1 nữ nhân như vậy nhỉ?

thật là khó chịu khi có ai đó cừ nhìn chăm chăm vào mình xó phải k?phải. nàng cũng vậy. Ánh mắt đó k chỉ nhìn nàng mà còn sẫm soi sía xói nàng nữa chứ, nàng thầm nghĩ “tên Lee này dám nhìn trộm lúc mình ngủ, tính ăn đậu hũ sao?”

_Lee, đừng nhìn em nữa, để em ngủ

_Lee??là cái gì?”_Hần ngơ ngác hỏi

bây h thì mắt nàng mở to hết mức, miệng há hốc, vẻ mặt hết sức sửng sốt khi tên phá rối giấc ngủ ngàn vàng của nàng ko phải là Lee “hốt”boy mà là 1.....hảo soái ca

“chẳng lẽ mình xuyên rồi sao?nhưng sao lại xuyên tới chỗ này.....chắc là mơ đấy, ngủ cái đã, tính sau” nghĩ là làm, nàng.....nhắm mắt tiếp tục đi tìm chu công

“sao nàng không dậy mà lại ngủ tiếp???thật là 1 nữ nhân kỳ lạ!!!!lần đầu tiên ta ms gặp người như nàng!!nhưng mà bộ dạng khi nãy của nàng thực là thập phần đáng yêu)

giấc mơ của TB

nàng thấy 1 bóng người trong màn sương

_Ahhhhhh, chu công, ta lại đến chơi vs ông đây!!!!!!!!!!

_Chu cái đầu nguoi ấy, ta, Mộng thần đây

_AAAAAA...ta cũng muốn tìm người đây

_có việc j?_Mộng thần vẫn tức vụ khi này bị nàng nhận nhầm thành lão già thúi vừa già vừa xấu chu công người lúc này.....

_k cần hỏi nhiều, người tự tìm hiểu đi, biết trước sẽ không hay, thôi, ta đi đây.pp

“tên mộng thần đáng ghét, làm việc k đến nơi đến chốn lại bảo ta tự tìm hiểu, tức chết đi được. thôi dậy koi thế nào đã”

nàng từ từ mở mắt ra thì ôi trời ơi, cái bản mặt của “người khi này” đang ghé sát vào mặt nàng và mở 2 “mắt ếch” nhìn nàng

_ASAAAAA.....Anh là ai???????_Nàng nép vào góc giường, kéo chăn lên che thân

(TG:che làm j vậy?huynh ấy có làm j tởm haxhax/TB:kệ, người chưa nghe câu”cẩn tắc vô áy náy” ah?)

_Nàng là ai? sao lại ở trong phòng ta?_Tại nhìn nàng xinh xinh nên ko dám nặng lời

_Phòng anh?

nàng đảo mắt quanh phòng 1 lượt thì thấy đó là 1 căn phòng có kiến trúc lạ mắt (lạ kais con khỉ, xem phim nhiều roai mà còn lạ, điều/TG:người k để ta chém chút ah, láo)

đôi mắt nàng dừng lại ở chiếc bàn giữa phòng. nó cũng k có j đặc biệt đâu, chỉ là trên đó có 1 đĩa trái cây, trên đĩa trái cây lại có 1.....chùm nho mà nàng thích

(TG: cái này lám ta nhớ đến truyện “con cáo và chùm nho”*cười gian*/TB rút dép* ý j đây?/TG:chạy từ đời nào)

_A, nho_nói rồi phi thân qua người hắn, nhảy xuống đất đi tạm đôi giày của ai đó(còn của ai nữa) nhảy vào bàn lấy chùm nho ăn ko ngừng nghĩ

(TG:đồ tham lam, koi chừng sặc/TB:hứ, chỉ có đứa ngu ms sặc nho*sax*khụ khụ)

_Này, nàng là ai?_giở giọng quơ gái

“He, nên trêu đùa hắn 1 lát nhỉ”_ta nói...ta là thích khách người có tin?”

_Nếu nàng đúng là thích khách thì ta quả là vjnh hạnh

_Tại sao?_nàng ngừng ăn(còn nữa đau mà ăn)

Hắn cười giả lả:_Thứ nhất là nàng phải nói là rrats đẹp, ta chưa bao p h gặp nữ nhân nào đẹp như nàng, vẻ đẹp k yếu điệu thực nữ cùng k quá phóng khoáng (nhằm to, tởm rất phóng khoáng). Thứ 2 nàng là thích khách mà lại ung dung như vậy hắn là võ công rất cao cường....Còn thứ 3_hắn cười gian_đem qua nàng ngủ cùng giường vs ta, ta quả là có điểm phúc nga.....

_k phải như vậy!!!ta ko có!!!_nàng đỏ mặt

_Thế tại sao lại ở trên giường của ta??_hắn được đà lần tới

_Ta...ta...eh, mà đây là đâu? anh là ai?(đánh trống lảng hay vậy?)

_Đây là vương phủ của ta. ta là Vân Nam phong, nhị vương gia. còn nàng?

_ta...người cứ gọi ta là Thăng Bình

_Thăng Bình? cái tên đẹp đấy

_này, thế...đây là nước nào?

hắn đưa tay lên trán nàng_nàng bị làm sao vậy?hà hà từ trên trời rơi xuống ah?_hắn giở giọng châm chọc nàng

_ừ

hắn ngạc nhiên đến sững người, 1 hồi sau ms ns_đk rồi, đây là bạch vân quốc_hắn nhìn nàng cười gian xảo_xong rồi, nàng định thưởng ta gì đây?

_hả?

nàng còn chưa hiểu đầu đuôi thế nào thì hắn đã tiến lại gần. người được mùi nguy hiểm, nàng hét lên

_hỗn đản tránh xa ta ra_rồi chạy vụt ra ngoài

_đội đã_hắn ns với theo

_hử?

_nhà nàng ở đâu? sao lại có mặt ở phủ của ta?

_ta...ta k có nhà_nàng tiu ngửu đáp

_tuyệt_hắn reo lên như con nít đk kẹo “hê hê, thế là ta có thể trả thù vì nàng dám ăn nhò của ta”

(TG:đồ nhỏ mọn, có mỗi chùm nho thôi mà/NP:ô hay, người muốn chu du Diêm điện ko?/TG: oái, đại ca tha mạng)

_nàng có muốn ở lại đây ko?

_ở lại đây?...ừm....đk đấy_nàng gật gù tán đồng

_nhưng...ở đây nàng phải làm việc

_Ack, nhưng tôi ko có muốn làm việc ah

nàng ra vẻ phụng phịu, 2 mắt long lanh.....ack, ở nhà, nàng thường dùng cách này vs lão cha khó tính của nàng, tuy ông khó tính nhưng mà cũng phải bó tay.chân vs nàng.vì vao? vì nàng là con gái cưng của ông, 1 ứng cử viên sáng giá kế nghiệp tập đoàn của ông mừ.....chính vì nghĩ lại cái thời “oanh oanh, liệt liệt” của mình nên nàng ms sử dụng cách đó vs hắn.....

nhưng hắn cứ như tảng băng, k thay đổi trước thủ đoạn của nàng

_k_hắn nói chỉ mỗi 1 từ mà làm cho nàng nổ đom đóm

“ủy khuất ko đk thì ta thương lượng vậy, hừ” _hay là thế này.....ta có thể giúp người.....đi chơi_nàng sung sướng trước ý kiến cực hay của mình

_ôh...nhìn nàng như vậy mà k ngờ thông minh quá nha_hắn giở giọng bốn cột_hay là chúng ta cá cược nha, nếu nàng thắng thì ta do nàng quyết định, còn nếu nàng thua thì nàng do ta quyết định

_đk, luật chơi thế nào?

_coi bộ nàng cũng biết chút võ công, vậy chúng ta chơi trò tìm phong bao. sẽ có 9 phong bao đk giấu trên cây cổ thụ, ai tìm đk nhiều hơn sẽ là người chiến thắng

_ý kiến hay.....nhưng ta sẽ dùng cung tên, phong bao nào ta bắn rơi thì người ko đk cướp, chịu ko?_nàng ns như ra lệnh

_đk_hắn đáp chắc nịch

TẠI CÂY CỔ THỤ

_chuẩn bị....bắt đầu

ông quản gia vừa dứt lời, chiếc khăn bịt mắt bị nàng thả xuống đất, nhanh ko kiếm, chiếc khăn còn lại cũng bị hắn vút xuống

vèo.....

vèo.....

1 thân ảnh vút lên cùng vs mũi tên xé gió của nàng

bịch.....

bịch.....

phập.....

hắn đáp xuống vs 1 phong bao trên tay, mũi tên của nàng cũng cắm vào cành cây và phong bao yêu quý của nàng cũng rơi xuống đất.....

1 lúc sau, lại 1 lần nữa hắn lao lên, đảo quanh thân cây 1 vòng, hắn đáp xuống vs thêm 3 phong bao nữa làm nàng vô cùng lo lắng

“OMG, 1 phong bao...2 phong bao.....3 phong bao.....hehehehe.....lão thiên minh cười vs ta rồi”

nàng liền rút ra 3 mũi tên, tra vào cung rồi bắn lên cùng 1 lúc

vút.....vút.....vút

phập.....phập.....phập.....

bịch.....bịch.....bịch.....

“hà hà, phong bao của ta” nàng mỉm cười đắc ý

hắn cũng phatr há hốc miệng ngạc nhiên khi phát hiện ta nàng là 1 tay cung thủ thiện xạ.....cả 2 cùng dáo dác tìm chiếc phong bao cuối cùng rồi k hẹn mà mũi tên của nàng và hắn cùng phóng lên. mũi tên của nàng có nhỉnh hơn hắn 1 chút.....

“hà hà, ta thắng rồi...oái, mũi tên của ta đâu rồi?”

nhìn quanh thì....mũi tên của nàng đang... “ngoan ngoan” nằm trong tay của hắn.....thế là hết

_đồ đồ người làm j vậy? _nàng tức giận

_dù sao ta cũng là người thắng cuộc....nàng làm nha hoàn thiếp thân cho ta hà hà (cười đều quá đại ca ơi)

nói xong hắn tiêu sái bước đi còn nàng thì đứng chôn chân vì sự thật quá phũ phàng này.....

“éc éc, hôm nay là ngày đầu tiên làm nha hoàn của mình.....tên vương gia khốn kiếp, cả đời ta chưa từng đụng tay đụng chân, nay bắt ta làm nha hoàn.....đk rồi, thù này k trả ta ko còn là TRỊNH THẮNG BÌNH.....quân tử báo thù, 10 năm chưa muộn.....mà ta ko phải quân tử nên 1 năm thôi.....10 năm thì còn gì là tuổi thanh xuân của ta nữa...”

.....sau khi hoàn thành bữa sáng đơn giản nhất(1 bánh mì, 1 trứng ốp la, 1 cốc sữa)nàng “nhảy” vào phòng hắn thì thấy hắn đang cuộn tròn trong chiếc chăn ấm áp như con sâu nằm trong kén

(TG:gớm quá đi, sao lại ví huynh ấy như kon sâu vậy?/TB:có sao nói vậy mà “thuốc đắng giã tật, sự thật mất lòng)

nàng lay hắn mãi mà hắn vẫn cố tình nằm im

_ĐỒ CON HEO!!!MUỐN CHÁY NHÀ CÓ PHẢI KHÔNG?_nàng hét vào tai hắn

hắn bật dậy như cái lò xo, cau mặt _đk rồi, ta dậy đây.....bụp.....hahahaha _hắn cười nắc nẻ

_cười j mà cười?_nàng gắt

_hahahahah.....mặt....mặt nàng.....mặt nàng.....trời ơi.....buồn cười quá đi mất.....hahahaha _hắn cười nghiêng cười nha, cười như chưa bao h đk cười

nàng chợt hiểu ra vấn đề, đưa tay quệt lên trán_AAAAAAAAAAAAAAAAAA_nàng hét lên rồi lao ra khỏi phòng

ec!!sở là lúc này nàng nấu ăn bị nhọ dính vào rồi “quên” k rửa nên.....hixhix

.....

nàng đợi dài cả cổ ms thấy hần thò cái mặt ra. vừa thấy hần nàng đã “xông tới” hỏi luôn

_thế nào?có thấy hấp dẫn k?

_uk.....nhìn cũng đk_hần gấp 1 miếng ăn ngon lành_hảo.....ngon nga_hần giơ ngón tay cái lên ra hiệu

1 miếng.....2 miếng.....3 miếng.....hần ăn hết chỗ đồ ăn đó luôn

_hảo.....ngon....lần sau nàng nấu tiếp nha

_thật sao?...hihihi_nàng cười k phải vì đk hần khen mà vì “ngốc tử nhà người, sắp “dính chương” tới nơi rồi mà còn ngon vs k ngon, hahahahah, sắc có kịch hay xem rồi”

thấy nàng cười chảy cả nước mắt, hần hốt hoảng

_nàng làm sao vậy?

_hahahaha...ta ko sao.....chỉ là vui quá ấy mà...hahahaha

_Vậy.....A...A...AU....._hần lấy 2 tay ôm bụng

_này, người làm sao vậy?_nàng tỏ vẻ lo lắng

_ta....ta.....đ....a....u.....

_hahahahaha....._nàng ôm bụng cười nắc nẻ

_là....là.....nàng.....hự.....ta.....ta.....xử lý.....nàng sau

ns xong hần chạy ngay vào “chỗ ai cũng biết là chỗ nào”

“hoan hỉ” vì vừa trả thù đk tên đáng ghét, nàng nổi hứng luyện lại bài quyền lão cha đáng kính dạy cho nàng, nó làm cho nàng thấy sảng khoái, thoải mái

hần, sau khi đã đk “điều trị” kịp thời thì tìm nàng tính sổ. thấy nàng luyện công, mà võ công hần lại chưa thấy bao h, hần muốn thử sức, hần thi truyền kinh công, từ trên cao đánh nàng 1 chương....nhẹ.....

nàng là đã phát hiện ra hần từ lâu nhưng vẫn cố tình làm lơ đi nhưng hần vẫn cố tình tấn công nàng, thật là tức chết nàng mà.....nàng liền dung nội công đỡ chiêu của hần

khi còn ở hiện đại, nàng dk lão cha đang quý của nàng khen là thiên tài võ thuật, ms học 3 tháng mà đã sử dụng đk hàn khí đánh lại ông nhưng vs 3 tháng của nàng thì làm sao bằng 50 năm tuổi “Đăng” của ông đk, kết quả là chỉ đánh vs ông đk 1h đã bị đo ván

“hehe, cái thời oanh oanh liệt liệt của ta, ta vẫn còn nhớ và bây h “lịch sử sang trang, Thăng Bình ta tỏa sáng”(nàng đọc jindo, nên nhầm, câu này của anh thủ môn “hói 10 yên” Chika) ta sẽ bảnh bại tên này vs 1 “chương” hê hê”

3. Chương 3

chình lúc này đây, lúc gay cấn nhất, có 2 con người đang.....diễn xiếc, hần vs tư thế đặc biệt đang tròng cày chuối trên không. nàng đứng phía dưới, mặt đối mặt lè lưỡi lêu lêu hần. bất chợt, 1 bóng đèn đk thấp sáng trong đại não của nàng.....

“khà khà, cái đầu đen tối của ta, phát huy đúng lúc lắm, thanks, kakaka”

_oái, sao người nặng vậy?_nàng làm vẻ mặt nhăn nhó, rồi nhanh chóng bước sang bên

rầm.....hần “tiếp đất an toàn” và đk đất mẹ thân yêu “ưu ái” tặng cho 1 nụ hôn “âu yếm”

_nàng làm j vậy?_hần lấy lại “phong độ” hỏi tội nàng

_ta có làm j đâu?mà sao người nặng thế?_nàng ngây ngô đáp lời

hơ, vs tài diễn xuất này, nếu ở hiện đại năm sau nàng thi sân khấu ddienj ảnh chắc đỡ thủ khoa mất.....

_êh, k phải hỏi đểu ta ah

_tại người chứ, ai bảo người đánh lén ta làm j....đáng đời

.....

thấm thoát đã 1 tháng trôi qua, “tuổi nghề” làm nha hoàn của nàng cũng đã đk 1 tháng tuổi.....

vào 1 ngày lập xuân, gió se lạnh, nàng 1 mình dạo chơi trong vườn hoa của phủ, bất chợt nàng nảy ra ý tưởng

“sao mình k thử ra khỏi nơi này nhỉ? ở ngoài chắc đông vui lắm hehe”

ns là làm, nàng thẳng tiến về phòng.....hắn... “xin” ít tiền(ít thôi, khoảng 2 vạn lượng j đấy) rồi tiện thể lấy đồ của hắn thay luôn.....1 lúc sau, từ trong phòng bước ra, 1 nam nhân vs thân hình nhỏ nhắn, tóc đen nhánh buộc cao, đôi mắt đen nháy linh động, môi cánh sen ướm ất đang cười 1 cách giả hoạt, vận trên mình bạch y tao nhã nhưng hành động thì chẳng tao nhã chút nào.....nam nhân bắc thang rồi trèo ra khỏi phủ.....

phổ xá kinh thành thật phồn hoa, đâu đâu cũng có kẻ buôn người bán.....đang hí hửng tham quan đg phố cổ đại thì nàng có cảm giác đụng phải ai đó vòng tay qua eo đỡ nàng lại

“hú hồn, tí nữa là nằm đo đất rồi”

ngước mắt lên nhìn thì.....ack, soái ca của ta, đẹp, đẹp hết sảy.....xem nào, khuôn mặt thanh tú, tóc màu hạt dẻ, ngũ quan hài hòa, môi bạc quyến rũ,đặc biệt là đôi mắt như nhìn thấu tâm cam người khác.....body.....thì miễn chê.....các anh sao Hàn còn phải gọi 2 tiếng “sư phụ”

đang ngẩn người ngẩn giai thì 1 giọng ns ôn nhu cắt ngang ý nghĩ của nàng

_công tử, công tử k sao chứ?

_ah, ta ko sao.....công tử....cũng k sao chứ?

lúc này thì căn bệnh nan y khó chữa_mê soái ca của nàng tái phát(TB:tái phát đúng lắm cục cưng của ta*cười gian*)

_thật làm phiền công tử, vì khi này công tử đã cứu ta nên ta muốn báo đáp_nàng mỉm cười đầy ẩn ý

_ý công tử là.....

_ở đây ko tiện, chúng ta vào quán trà phía trước ns chuyện chứ?_nàng chỉ tay về phía trước

_hảo...cung kính k bằng vâng mệnh.....mời!!!!

QUÁN TRÀ:

_mạn phép cho ta hỏi quý danh của vị huynh đài

_hơ, ta họ Văn tên Lưu Kỳ....còn huynh?

_ta họ Văn tên Nam Vương

_oh.....

_tiểu nhị.....cho 2 tách trà thượng hạng_NV gọi tên tiểu nhị

_có liền...có liền

_NV huynh, huynh có ý chờ ai chẳng?_nàng dò hỏi

_ta có hẹn vs 1 người.....ah.....tối rồi_hướng ra phía ai đó_huynh, đệ ở đây....

nàng nhìn theo hướng NV vẫy tay thì.....ôi thooichinhhs là sao quả tạ của nàng.

hắn thấy mục thiêu thì sà vào bàn ns chuyện niềm nở

_haha..lâu lắm k gặp đệ_quay sang nàng_bằng hữu hả?

_um, đây Văn Lưu Kỳ, còn đây là đại ca ta, Văn Nam Phong.....2 người làm quen đi

_hân hạnh đk làm quen....ta là Văn Nam Phong

_ta cũng vậy_nàng hờ hững nói

cùng 1 lúc mà lại có 2 dòng suy nghĩ khác nhau hiện lên ở đại não của 2 người

“hừ, đúng là oan gia ngõ hẹp mà, chuồn nhanh ko chết”

“tên này nhìn quen quen, ta gặp ở đâu rồi thì phải”

k hện mà 2 người cùng nhìn nhau_1 cái nhìn “thân thiết”.....hắn khí “bắn” ra từ 2 người khiến cho NV thấy ớn lạnh xương sống, chàng đành phải “liều cái mạng nhỏ của mình” cắt ngang màn “long tranh hổ đấu” này

_lâu lâu ms có dịp gặp nhau, huynh đệ chúng ta đi dạo phố chứ nhỉ?

_đk thôi_hắn hờ hững đáp mắt vẫn “dán” vào nàng_còn huynh?

_Ah.....ừm

ns xong câu này nàng muốn đập đầu vào tường chết quách đi cho xong, aai lại vì trai đẹp mà mang mạng sống của mình ra để đổi chứ

.....

trên đg, 3 “nam nhân” đẹp như tranh vẽ đang tiêu sái bước đi, 1 người lạnh lùng, 1 người vs nụ cười ma mị, còn 1 người nhí nhảnh, ham chơi như 1 tiểu hài tử, 3 người đi cạnh nhau tạo thành 1 cùng ánh sáng chói lòa khiến nữ nhân thì bị cuốn hút còn nam nhân thì ngưỡng mộ (Mọi người: ước j mình đk như anh ấy/VP,NV,BT:mơ đi cưng)

_Lưu Kỳ huynh, Phong ca ca, đi nhiều cũng mệt rồi, chúng ta đi tắm chứ nhỉ?_Nam Vương đưa ra ý kiến

_Ah...tôi có việc, tôi đi trước_nàng định chuồn thẳng thì.....

_Lưu Kỳ huynh, đệ đệ của ta đã có lòng, k lẽ huynh k nhận

ns rồi kéo nàng đi luôn

nơi 3 người đến là Liêu Trai quán_1 nơi khá khang trang (đúng là nhà giàu đến nơi sang mà)

vào phòng “xông hơi” cổ đại nàng có cảm giác thoải mái hẳn lên

_lưu kỳ huynh, sao ngăn người ra thế?_NV hỏi

_Á.....2 người làm gì vậy?_nàng thấy 2 thằng cha đi cùng nàng đang thoát y ngon lành thì hét lên

_tắm.....mà sao mặt của huynh lại đỏ vậy?_2 tên mặt dày này cũng thật thà đáp

_k...ko có gì, ta sang phòng khác.....2 người tự nhiên nha_vừa ns nàng vừa ngượng ngùng cười trừ

_sao vậy? hay là huynh....._hắn cười giảo hoạt

_ta làm sao?_nàng đốp chát lại

_hay làhuynh.....bịđoạn tụ.....?

_bậy nào.....ta là chỉ thích tắm vs mỹ nhân thôi.....hahahahaha

_à....hóa ra là vậy_hắn gật gù tiếc rẻ (TG:đồ dê xồm, đến nam nhân mà cũng k tha/NP:ack, nàng là nữ nhân mà)

_vậy để ta đi đk chưa?

nàng nhìn xuống cánh tay bị hấn tóm nãy h, hấn thấy thế liền thả tay ra và nàng đk giải phóng vào phòng bên cạnh, nàng mừng thầm vì đã thoát nạn.....chưa hưởng trọn niềm vui thì nàng nghe tiếng ns ở phòng bên cạnh

_vương đệ, ta thấy tên Lưu Kỳ đó rất quen

_vậy sao???chắc k phải đâu

nghe đến đây, nàng bỗng giật thót “ack, chẳng lẽ hấn đã nhận ra, phải mau chuồn thôi”

½ canh h sau

_huynh làm j trong đó mà lâu vậy?_Nam Phong hỏi

_ah...tôi, mà thôi, tôi có việc đi trước, xin cáo từ

ns xong vọt lẹ

chùa Thiên Bình là 1 ngôi chùa lớn ở Bạch Vân quốc, đó là 1 ngôi chùa khá lâu đời, kiến trúc lộ rõ nét cổ kính. bước trên những bậc thang bằng phẳng lòng lâng cảm thấy thanh thản vô cùng.....

vườn hoa của chùa thật là đẹp, phải ns là trăm hoa đua sắc nhưng nàng đặc biệt chú ý đến khu vườn chỉ trồng toàn hoa đào.....những cánh hoa chúm chím khoe sắc hồng cả 1 khoảng trời.....gió mang những cánh hoa mỏng manh rơi.....rơi.....xoay vòng.....rồi đáp xuống mặt đất nhẹ nhàng.....nàng tưởng như mình là 1 tiên nữ đang dạo chơi (nổ quá bà cô ơi) bất quá nàng đang trong bộ dạng nam nhi nên chỉ ngậm ngùi lam tiên đồng.....

PHỦ VƯƠNG GIA

_Thăng Bình, ta về rồi đây_hấn chạy thẳng vào phòng nàng

Im lặng

Thăng Bình,Thăng Bình, nàng ở đâu?

im lặng

_người mà k ra, ta tìm đk ta sẽ giết chết người_hấn hét lên

vẫn là im lặng

k chịu đk nữa, hấn bắt đầu lục tung mọi ngõ ngách trong phủ

người hầu nhìn thấy vẻ mặt của hấn thì sợ xanh mặt k giám ho he

hấn rất lo cho nàng “ko biết nàng ở đâu.k thấy nàng trong phủ chắc chắn nàng đã trốn ra ngoài.....đk nàng hãy đợi đấy, nàng sẽ biết tay ta”

TẠI CHÙA THIÊN BÌNH

nàng đang đi giữa 1 rừng hoa....xa xa là 1 cái hồ

“hê hê, chắc là có nuôi cá quý, lại xem đề”

thế là nàng hí hửng chạy lại...xem. đến gần nàng ms nhận ra bên cạnh hồ còn có 1 cái đình nhỏ, bên trong đình có 1 thúc thúc đang làm j đó.....

phát hiện có tiếng động vị thúc thúc ngẩng đầu lên (oa, lão già này thính ghê)

_ôh, thì ra là 1 chàng trai trẻ.....này chàng trai, cậu có thể lại đây đánh vs ta 1 ván cờ k?

_ân

nàng gật đầu ngoan ngoãn và ngồi xuống ghé đối diện.....

thức thức này tuổi đã ngoài 50 nhưng da dẻ vẫn còn hồng hào, ánh mắt vẫn còn vẻ tinh anh.....mà vị thức thức này cũng là 1 đại cao thủ về cờ nga.....1 kiện tướng cờ như nàng mà còn thấy khó.....

đến nửa buổi, ván cờ đk niêm phong lại.....

_tiểu tử, người đáng cờ cũng giỏi nha...người tên j vậy?_thức thức chống cằm hỏi

_tại hạ, họ văn tên lưu kỳ.....còn tiền bối ah?

_ha ha...ta ah.....ta là 1 lão già vô danh, người k cần phải biết đâu...ha ha...tiểu tử, nhà người ở đâu?

_tại hạ 4 bề là nhà...

_người thật tứ vị nha...lão già ta ko có con cái, người có muốn làm nghĩa tử của ta ko?

_ý tiền bối là.....?

_người về, ngày ngày đáng cờ vs ta...haha..._vị thức thức cười khoái trá

_ohhh....vậy thì còn gì bằng....trăm năm ko thể lỡ dịp này_nàng hào hứng

_đk, vậy gọi ta 2 chữ nghĩa phụ” đi

_nghĩa phụ, xin nhận của con 1 lạy_ns rồi nàng quỳ xuống, chắp 2 tay lạy

_đk, con ngoan...cùng ta về nhà nào...hahahahaha

2 người, 1 già 1 trẻ dừng lại trước cổng phủ tể tướng

_nghĩa phụ, đây là.....?

nhà ta....ha ha....nhóc con mắc lừa rồi... “lão già” cười khoái trá

_ngĩa phụ...._mặt nàng đỏ phừng phừng vì tức giận định tiến tới để xử tội lão “nghĩa phụ” thì ông chạy như bay vào trong phủ rồi la to

_tiểu minh, cứu ta....c....ứ.....u.....!!!!!!!!!!!!!!

_nghĩa phụ , đứng lại...chạy đâu cho thoát...!!!!!!!!!!!!!!

nàng đuổi theo “lão” vs vận tốc ánh sáng (cũng may là giả trai ko thì mất mặt nữ nhi chúng ta quá)

_hà hà....đk lắm.....cha...thế là có người trị đk cha rồi...haaaaa

1 thân lam y xuất hiện, cười nắc nẻ...con người này phải ns dieenjmaoj cực hoàn hảo...nàng đang chạy thì ddwngsswngx lại như rồbốt hết pin, mắt hướng sang nam nhân đó, quai hàm rớt xuống tận cổ chỉ thiếu mỗi nc miếng chảy thôi (hám trai ghê người)

“ôi, sao hôm nay hên vậy trời, ra đường gặp toàn soái ca, phải ns là thời xưa, trai đẹp nhiều như sao trên trời...k biết họ ăn j mà đẹp thế nhỉ?”

vị huynh đệ thật giỏi nga, chẳng hay quý danh là gì? “soái ca” vỗ vai nàng

nàng sức tỉnh “lấp” lại cái quai hàm_ahhhh, tại hạ là Văn Lưu Kỳ, hân hạnh đk làm quen

_haha tại hạ là Văn Hiểu Minh....huynh ở lại đây đk chứ?

“bốp” 1 cú cốc đầu dành cho soái ca, và tác giả là.....

_ngốc tử này, nó là con ta, ko ở đây thì ở đâu

_hahahahaha...tốt...._pốp pốp pốp*_từ nay thì cha k có ngày bình yên rồi...hahahahaha(thật là bostay.chân vs 2 cha con nhà này) quay sang nàng_này gọi ta 2 chữ “đại ca” đi chứ....

_đại caaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

_tiểu đệ ngoan

_ahhh, tiểu Kỳ, ta có cái này cho con xem_ns rồi kéo tay nàng đến 1 cái hồ toàn cá là cá

con bé chạy lại mè neho khiến cho huynh nhà nó nổi hết cả da gà

_Ahhhhhhh...haha.....hôn nay trời đẹp thật_Hiểu Minh đánh trống lảng

_hi hitrời đẹp thật ah. huynh uội đi chơi nha

lúc này trên đầu nàng mọc ra 2 cái tai (chó) phía dưới có cái đuôi đang ngoe nguẩy, 2 mắt long lanh (hắc, nàng định dùng mỹ nhân kế)

_ah.....ta...ta vào triều đây_ns xong vọt lẹ

_hừ, bỏ đi càng tốt, ta đi chơi khỏi bị ngăn cản...phư phư phư

lần này nàng cũng giả trai nhưng lại mặc lục y

_tỷ tỷ, tỷ làm j vậy?_tiểu hồng lo lắng

_ah...ta ra ngoài chơi.....em chịu khó ở nhà...lát ta về...ta có quà nha_nàng dỗ ngọt tiểu hồng

_nhưng mà.....

_k nhưng nhị j hết, em k nghe ta phải ko?

_â...n, tỷ tỷ đi cẩn thận

_thế ms ngoan chứ_nàng xoa đầu tiểu hồng rồi phóng về phía cổng

TẠI CỔNG PHỦ TỂ TƯỚNG

_cho hỏi công tử là???????_tên lính 1 hỏi

_ta là bằng hữu của Hiểu Minh thiếu gia

_công tử cho xem lệnh bài vào phủ

_ack, hôm qua ta vào cùng hần nên k có

_vậy.....xin công tử thứ lỗi

_nè, các người mà ko cho ta đi, ta mà đến muộn buổi thiết triều thì boàng thượng sẽ hỏi tội các người đấy_nàng quát lớn

_vậy.....k làm phiền, mời công tử

“đúng là đồ sợ chết, ms nghe đến lão hoàng mà sợ xanh mặt rồi”

vừa ra khỏi phủ 1 đoạn thì k khí tấp nập đã hiện ra.....lần trước nàng chưa kịp tham quan j đã gặp soái ca....h thì phải tham quan cho đã

ah....kẹo hồ lô.... “Song Nhược tỷ tỷ (trong cổ đại ời ta tới đây) rất thích ăn chắc là ngon lắm đây_nàng chạy lại hàng bán kẹo_thức thúc...cho ta 2 xâu

_của công tử đây_ông lão niềm nở đưa xâu kẹo cho nàng

cầm 2 xâu kẹo trong tay, vừa đi vừa ăn, nàng chạy lảng xăng trên đg...bồng....bốp...nàng đụng phải ai đó ngã lăn quay ra đường, 2 xâu kẹo rơi xuống đất.....cái tên kia còn nắm đè lên người nàng nữa chứ (TG:tư thế k trong sáng chút nào nha/TH:tại người ca/NP:đúng đúng....nhưng ta thích...hahahahah)...nàng giãy dụa nhắm mắt nhắm mũi ****

_tên*** kia, mau xuống ngay

là hần, Nan Phong, hần đang ngây ngốc...nằm trên người nàng, mắt mở thao láo....hần k tin vào cảm nhận của bản thân

“là nữ nhân, thật ko thể tin đk, là nữ nhân...Lưu Kỳ là nữ nhân, nhìn mặt rất quen...k lẽ....ta phải kiểm tra.....”

(TG:kiểm tra j vậy?/NP: tỷ nữa rồi biết, k việc j phải hỏi hộp*cười gian*)

Hắn cứ trong tư thế “ấy” mà suy nghĩ cho đến khi nàng hất mạnh hắn ra

__tên kia, sao.....?

__xin lỗi Lưu kỳ huynh!!!__ns xong điểm huyết nàng “vác” đi

__tên chết tiệt nà.....ngươi định đưa ta đi đâu?????.....bla bla bla

miệng thì **** còn đầu thì mang tổ tông 18 đời nhà hắn ra hỏi thăm 1 lượt từ lớn đến bé

hắn thấy ồn ào quá liền điểm huyết cam nàng luôn sau đó đưa nàng vào 1 ngõ hẻm vắng người rồi đặt nàng xuống

“hắn....hắn...định làm j?...mình đang ở dạng nam nhân....k lẽ tên này.....sủng nam!???”

nàng lo lắng nghĩ cho đến khi.....hắn giơ tay lên và.....thịch.....thịch.....thịch.....hắn rút sợi dây buộc tóc của nàng.....mái tóc đen của nàng rớt xuống, hắn sưng người lấp bắp

__là...là nàng sao? tại...tại sao...lại thế?.....sao nàng...lại trốn ta?

lòng hắn bỗng nhiên đau thắt, cả tháng nay hắn lặn lội khắp nơi kiếm nàng nhưng k thấy...trong lúc gần như thất vọng, định bỏ cuộc thì nàng lại xuất hiện trước mặt hắn như trong mơ....k biết từ lúc nào, hình ảnh của nàng luôn xuất hiện trong tâm trí hắn, dường như k lúc nào hắn k nhớ đến nàng...bất giác hắn vươn tay ra định ôm nàng thì thấy nàng nhủm mảy

__A, để ta giải huyết cho nàng

tên này thật là...nàng dự định đi chơi nên k có mang kiếm nếu k thì chắc hắn k có xác mà về nhà (ack, khinh địch quá tỷ ơi)

bỗng.....

__nhị vương gia hãy nộp mạng đi, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi__1 giọng ns vang lên

giọng ns vừa dứt liền có 6, 7 hắc y nhân phi thân đến, bịt kín mặt chỉ lộ ra 2 con mắt

__các ngươi là ai?__hắn lạnh lùng hỏi

__sát thủ__tên “đầu đàn” ns

hắn quay sang nàng: __đứng đằng sau ta, đừng chạy lăng xăng, trong tình thế này ta k chắc có thể bảo vệ cho nàng

__ai cần người bảo vệ__nàng đốp chất lại

__các ngươi tâm sự xong chưa?

tên cầm đầu lại đe dọa, nhưng lần này k phải đe dọa nữa....bọn chúng rút kiếm sáng lóa, hùng hổ xông đến miệng hô to “giết”

nhánh như cắt hắn đẩy nàng ra phía sau rồi lao vào tham chiến. bọn này đúng là cao thủ nha ra toàn những chiêu chí mạng, hắn dù có võ công cao cường đến mấy cũng gặp khó khăn.

nàng thì chỉ đứng dựa vào tường mà xem kịch hay. bỗng nàng cảm nhận có ai đang đi đến từ phía sau nàng và hình như hắn cũng thấy nên hét lên

__TB, cẩn thận

__ngươi yên tâm đi, ta là ai chứ__nàng vọng lại vs giọng ns đầy hưng phấn “kỳ này mình đk khởi động tay chân rồi”

hắn tiếp tục chiến, động tác đã bắt đầu chậm lại nhưng độ chính xác thì k giảm đi chút nào

bên này 2, 3 hắc y nhân bịt mặt xông đến chỗ nàng

__hà hà, người đẹp đừng kháng cự vô ích__1 tên tieenslaij nàng, xỏ ra toàn những từ “dâm dê dê tiện”

“bọn ngu ngốc các người, sắp chết rồi còn sửa lung tung, hôm nay bỗng cô nương đây sẽ cho các người biết thế nào là lễ độ” nàng cứ thản nhiên đứng nhìn bọn chúng...rồi.....

lục chương nàng bắt ngờ ra chiêu

tên đứng gần đó ngã lảo ra đất hộc máu rồi đi tìm Diêm ca luôn. 1 tên khác xông lên, nàng nhanh chóng lấy khúc gỗ bên đường đỡ đường kiếm của hắn....phập.....lưỡi kiếm cắm thẳng vào khúc gỗ. trong lúc gã đang bắt ngờ nàng khéo léo lấy đũa cây kiếm chém thẳng vào cổ hắn, hắn chỉ “hự” 1 cái rồi “theo bước bằng hữu” mà đi tìm lão Diêm....máu từ cổ hắn chảy dài xuống tạo thành 1 vệt ngăn cách giữa nàng và tên cuối cùng, mùi máu tanh xộc lên khiến nàng chun mũi lại khó chịu

còn tên kia sau 1 hồi “học theo nàng” xem kịch hay thì cũng ngạc nhiên khi 1 nữ tử lại có thể giết người k nương tay như vậy...hắn cảm thấy thú vị vs nàng

2 người cứ đứng im như thế rồi bất chợt cả 2 cùng lao lên, chĩa kiếm về phía đối thủ của mình, rồi 2 mũi kiếm chạm vào nhau tạo thành 1 tiếng “keng” chói tai...phút chốc 2 thanh kiếm tách làm đôi.....nàng thừa lúc hắn đang lúng túng nàng liền giật phăng tấm khăn che mặt của hắn, 1 khuôn mặt điển trai, da trắng hơn cả da nữ nhi

“quả là soái ca. đếm sát thủ mà còn “đập trai” như vậy hướng j là người thường, nếu đưa đồng trai đẹp này về hiện đại thì...hờ hờ....ta sẽ là....hahaaaaaa”

éc, là nàng đang nghĩ đến cảnh đồng trai đẹp này phải “nao lưng lao động khổ sai” trên sân khấu còn nàng thì ngồi đến tiền xoèn xoẹt

lúc này tên sát thủ kia đang phi thân đến chỗ nàng, trong lúc nàng đang ngẩn ngơ tình toàn lợi nhuận.....

_TB, cẩn thận, ta đến giúp nàng_NP hốt hoảng

nàng bị tiếng gọi “thảm thiết” của NP kéo về hiện tại.....

_AAAAAAAAAAAAAAAA.....người đứng yên đó, soái ca này để cho ta

nghe đến đây, tên sát thủ sững lại (shock mà)

_vị ca ca này, đừng đánh nhau nữa, ta là ta mệt rồi

nàng lon ton chạy lại vỗ vai hắn làm NP chết điếng “trời ơi, nagf thật là, hắn là sát thủ cơ mà”

còn vị soái ca thì hóa tượng “nx nhi này thật lạ, khi nãy còn khí thế đánh nhau hùng hùng hổ hổ mà h lại đến ns chuyện vs ta như 1 người bằng hữu....haiz...thật là khó xử.....”

_vị ca ca ah, ta có ý tốt người há k nhận?

_ta...._soái ca đáp ứng

“sao tên này giống Hắc Lam thế nhỉ?”NNP trầm nghĩ

_mà thôi, sao huyanh đây lại muốn giết hắn?_nàng chỉ về phía “hắn” đang đứng ngây ra

_hắn, chình hắn 10 năm trước hắn đã bắt tiểu đệ của ta đi...hừ..

_ta?_hắn chỉ vào mình hỏi

đúng lúc đó, 1 hắc y phi thân đến quý xuống trước mặt hắn

_chủ nhân tha tội, thuộc hạ tới muộn_quay sang phía nàng và soái ca_ơ...2 vị này.....?

_k có jđây là nữ nhân ta tìm kiếm bấy lâu nay, nàng là TB..còn đây là thuộc ạh của ta, Hắc Lam....xin hỏi quý danh của vị huynh đệ...”

_ta là....Huyền Lăng

_ha ha Huyền Lăng...ta là Văn thần huyền huynh cứ gọi ta là Tiểu Huyền Huyền_nàng cười cười đáng yêu_ơ, sao 2 người giống nhau thế?_chỉ vào Hắc Lam và Huyền Lăng

lúc này 2 nhân vật chính nhìn nhau chằm chằm, 1 loạt ký ức thi nhau ùa về.....

10 năm trước

TẠI 1 CON ĐƯỜNG LỚN

_hix, lằng ca ca, đệ đói quá_cậu bé lắc tay người anh song sinh của mình

_đk, để huynh đi tìm ít hoa quả, đệ ko đk chạy lung tung....ngoan nha!!!

_ân

cậu bé ấy là Huyền Lam còn người anh song sinh của cậu chính là Huyền Lăng

ở đầu phố có 1 chiếc kiệu 8 người khiêng đi tới. người ngồi trong kiệu chính là nhị hoàng tử nổi danh là thần đồng_Nam Phong.

kiệu đi tới chỗ Huyền Lam thì , Nam Phong cho dừng kiệu, từ xa Nam Phong đã để ý đến cậu bé, tuy cậu ăn mặc ách rườm rà nhưng mặt mày sáng sủa thì rất dễ ý.NP sai tên lính đi mua bánh bao rồi tiến lại gần cậu

_chào cậu, sao cậu lại ở đây?

_tôi...tôi chờ đại ca_Huyền Lam sợ hãi đáp

_đừng sợ...cậu đang đói hả?...người đâu, amng lại đây....

nghe lệnh tên lính mang túi bánh bao đến

_dạ đây ăh

_cho cậu nè_nói rồi chìa túi bánh bao về phía cậu

_cám...cám ơn_Huyền lam đón lấy túi bánh

_này...cậu về vs ta nhé_NP ra lời đề nghị

_tôi...tôi phải chờ đại ca về

_ta sẽ cho người tìm

_thật ko?_Huyền lam mừng rỡ ôm chầm lấy NP

_thật_NP vui vẻ dắt Huyền Lam lên kiệu ngồi chung vs mình

_hoàng tử người này....._1 tên lính ngăn lại

_k sao..ta cho phép

ns rồi cùng Huyền Lam bước lên xe

1 khắc sau

_Lam đệ, ta về rồi đây, đệ xem này....._huyền Lăng hớn hở

bốp...bốp...bốp...lăn.....lăn.....lăn.....mấy quả táo trên tay Huyền Lăng rơi xuống đất...gốc cây khi nãy trống trơn k 1 bóng người...mặt cậu tối sầm lại...chân tay cứng đờ, cậu cứ đứng đó như k tin vào mắt mình.

từ lúc cha mẹ mất, 2 anh em cậu đã nương vào nhau mà sống, tuy ko có nhà nhưng cậu vẫn k muốn nhìn em cậu phải đi xin từng đồng, cậu luôn thương yêu đứa em mình coi trọng nó hơn mạng sống, cậu luôn muốn làm tất cả những gì mình có thể làm để em cậu k phải khổ, thế mà h đây nó đã mất tích lòng cậu đau như cắt....cậu khóc...cậu đã khóc, cậu k muốn sống trên cõi đời này nữa, cậu đã từng hứa vs cha mẹ sẽ luôn luôn bảo vệ nó nhưng bây h thì bao cậu đã k bảo vệ đk nó.....cậu phải trả thù...phải trả thù

sau 1 hồi hỏi những người bán hàng xung quanh thhif cậu đã biết Huyền Lam đi theo nhị hoàng tử Văn Nam Phong, lòng cậu trời lên 1 cổ căm hận

_Nhị hoàng tử, người bắt đệ đệ của ta đi, ta quyết k tha cho người. quân tử báo thù, 10 năm chưa muộn, đệ đệ hãy chờ huynh

về phần Nam Phong vs Huyền Lam, sau nhiều tháng dò la vẫn k thấy tung tích của Huyền Lăng thì đã hết hi vọng (eo ơi, sao giống k còn hi vọng khi người đã chết vậy????)...Huyền Lam nguyện trung thành vs Nam Phong để đền đáp ơn nghĩa

5. Chương 5

và đến ngày hôm nay , cuộc hội ngộ bất ngờ khiến cả ba sững sờ

_này, mấy người sao vậy?_nàng tò mò hỏi

_ah...k sao_3 người đồng thanh

_Phải chăng cậu bé đó là người _nam phong hỏi huyền lăng

_????????????_huyền lăng không hiểu đầu đuôi gì cả !!!!!(hỏi như vậy biết chết liền kaka)

_Đúng rồi, đúng là huynh rồi , lăng ca ca , tìm đc huynh rồi _Hắc lam mừng rỡ (huynh này người lớn đag nói chuyện cứ chi chồ xen vào)

_Thật là đệ sao ??? ko thể tin đc??? ko phải ta đang mơ đấy chứ ???

Song huyền mừng rỡ , chạy lại ôm chầm lấy nhau vui mừng khôn xiết , cứ quần quần quýt quýt (?????? đồng tính chẳng !!!!)

_Thì ra là vậy !!! hèn chi 2 người giống nhau y đúc _Thăng bình gật gù xoa xoa cái cằm

Cùng 1 lò biểu chi hok giống hehe Hắc Lam cười nhăn nhở

_Ừa !!! sao anh em mi ỳnh nhau vậy??? , tên này (chỉ huyền lăng) đánh hấn (chỉ nam phong) mi bảo vệ => hóa ra mi là mi là ... hộ vệ của hấn _Nàng nhảy cẫng lên sung sướng giống như mình là colombo tìm ra châu lục mới , đôi môi chúm chím 1 nụ cười làm tim ai đó lồi 1 ak ko mấy chực nhip chứ

_Ha... ha... vậy là người nhà cả cần chi đánh nhau nữa. Đi liên hoan nhá _nàng nảy ra 1 ý kiến (gì chứ ản là chị này nhanh như chớp)

_KHÔNG !!! huyền lăng nói như hét

_Sao không đc , người nhà mà , đi... đi... ta năn nỉ đó đi mà hảo soái ca_nàng ủy khuất năn nỉ (chị này giả vờ đó)

_Không là ko _huyền lăng gần giọng

_Sao??_nàng tròn mắt hỏi

_hừ, ta ghét hấn_Huyền Lăng chỉ thẳng mặt hấn mà ns

_ohhhhooooo, tuyệt hảo nha, ta cũng ghét hấn, chúng ta cùng hội cùng thuyền rồi, ta vs người sẽ 1 tay cho hấn thân bại danh liệt luôn.kaaaaaa

nàng nhảy cẫng lên sung sướng, chạy lại khoác vai bá cổ Huyền Lang làm hấn tức nổ đom đóm mắt. còn Huyền Lăng thì đơ toàn tập

_Nàng định....._hấn tức quá k ns nên lời

__eek...tránh xa ta ra, ta vs người bây h là đối thủ a_nàng phẩy tay rồi kéo Huyền Lăng đi luôn

TẠI CỔNG PHỦ TỂ TƯỚNG

_tiểu Huyền Huyền, sao lại đưa ta đến đây_Huyền Lăng ngạc nhiên hỏi

_đây là nhà ta_nàng thần nhiên như ko

_CÁI J?_Huyền Lăng ngạc nhiên đến hét lên

_shit.....nhỏ thôi....k là chết cả 2 bi h

_ai chết vậy tiểu muội muội?

1 giọng ns vang lên phía sau nàng....nàng quay lại thì.....ôi thôi là đại ca của nàng.....đúng là trong lúc hoạn nạn cái ông thần xui luôn luôn “giúp đỡ” nàng mà...khổ ghê.....sau 1 hồi lấy lại bình tĩnh.....

_ha haha...Minh ca ca....sao hôm nay huynh rảnh dữ vậy?

_muội đánh trống lảng giải lăm, muội đi đâu mà bi h ms về? mà đây là ai?_Hiếu Minh hỏi 1 tràng

_hiiiiiiiiii, muội buồn quá nên có đi dạo 1 chút.....còn đây là Huyền Lăng bằng hữu ms quen của muội, huynh cho huynh ấy ở lại đây nha

_bằng hữu?_Hiếu Minh hồ nghi hỏi

_Ân

_thật ko?

_Thật

_bằng hữu, người có võ công k?_quay sang Huyền Lăng

_có

_Nếu ở lại thì phải làm việc

_Đk

mãi ns chuyện mà 3 người k biết đã đến bàn trà từ khi nào. ngồi xuống ghế, rót chén trà vừa uống vừa ns chuyện

_việc j người cũng làm đk chứ?

_đương nhiên, thân trai tráng như ta cái j mà k làm đk

_vậy, phiên Lăng huynh chăm sóc, bảo vệ.....

phụttttttttttttttt.....ngậm trà trong miệng bị Huyền Lăng phun ra k thương tiếc...chàng lắp bắp ns

_cái j? Tiểu Huyền Huyền..... mà cũng.....cũng

đang ns thì nàng phát cho Huyền Lăng 1 cái nhìn sắc lạnh khiến chàng dựng cả tóc gáy nên đành phải chữa lại

_đk, ta nhất định sẽ bảo vệ tiểu Huyền Huyền_Huyền Lăng khẳng định

_Vậy.....

_Tiểu bảo bối của ta đây rồi, con đi đâu mà ta tìm mãi k đk_Văn tể tướng từ đâu chạy đến

_có chuyện j vậy cha?_2 huynh muội nhà họ đồng thanh

_chả là ngày mai là mừng thọ thái hậu, hoàng thượng muốn mời cả gđ ta vào cung dự yến tiệc

_yahoooooooooooo.....tuyệt quá đi...cha con có thể đi đk chứ?_nàng hồ hởi nhảy cẫng lên sung sướng

_đương nhiên, bảo bối của ta_Văn tể tướng vuốt râu

_yeah...cha muôn năm, mai đi sớm 1 chút nha cha, con muốn tham quan hoàng cung

_đk

_cha, cha chiều tiểu Huyền Huyền quá nha, sao k chịu chiều con chút đỉnh đi_Hiếu Minh ra về ủy khuất

_thôi mà đại ca đẹp trai của muội, đừng có làm nũng, làm nũng xí trai lém.hiiiiii_quay sang tiểu Hồng_tiểu Hồng, em dọn 1 phòng cho Lăng ca ca đi ha

_tiểu thư sao lại là em chứ, tiểu thư trọng nam khinh nữ nha...hay là....hi hi

_nha đầu này, em muốn mai ta cho em ở nhà phải k?_nàng hăm dọa tiểu Hồng

_oái, em đi làm đây, mai cho em đi vs nha

_uk, tiểu Hồng ngoan, thui ta cũng phải đi ngủ đây

SÁNG HÔM SAU

_tỷ tỷ, mau dậy đi, sáng rồi_tiểu Hồng khốn khổ của chúng ta đang phải gọi 1 con lợn dậy

_Tiểu Hồng ah, cho ta ngủ thêm chút nữa, 1 chút nữa thôi

(TG:1 chút của nàng là bao nhiêu vậy?/TH:khoảng vài tiếng j đấy..hiiii)

số là đêm qua nàng ngủ muộn vì lo chuẩn bị cho ngày hôm nay đến khi tiểu Hồng gọi thì đòi ngủ thêm (giống TG quá).....bây h thì phòng của nàng bừa bộn như.....(anh em tự hiểu)

_tỷ tỷ ah, hôm nay tỷ phải vào cung đây

tiểu Hồng lấy hết sức kéo tấm chăn ra nhưng cái chăn vẫn nằm lì ko chịu nhúc nhích, thật ra là nàng đang dùng hết sức giữ lại.....bốp.....tiểu Hồng ăn ngay 1 cước của nàng (bạo lực quá)

_ái ui...hix hix....._tiểu Hồng xuýt xoa

cạch, Huyền Lăng bước vào thấy cảnh tượng đó liền hỏi tiểu Hồng

_có chuyện j vậy?

_hix...Lăng công tử, tiểu thư là ko có chịu đây...hix

_đk, để ta _Huyền Lăng bước đến bên giường nàng_TIỂU HUYỀN HUYỀN, MUỘI K ĐẬY LÀ TA K ĐI VS MUỘI NỮA

lời ns vừa phát ra đã phát huy tác dụng, nàng bật dậy ngay

_oái, muội dậy liền, dậy liền

phuttttttttttt.....máu mũi Huyền Lăng tuôn ra như suối. chả là ở hiện đại nàng thường mặc đồ ngủ nên h nàng cắt mấy cái váy rườm rà cho ngăn lại đến ngang đầu gối, mặc độc 1 lớp áo chính vì thế khi nàng đứng thẳng dậy, Lăng ca nhìn thấy hình ảnh “thiếu vải thừa thịt” của nàng thì xịt máu mũi (khổ thân thẳng nhỏ, sống vs nàng có ngày chết vì thiếu máu)

nàng thấy vậy liền nhảy xuống giường hỏi han

_Lăng ca, huynh làm sao thế?

_ta...ta k sao _Huyền Lăng vừa bịt mũi vừa lúng túng trả lời_thôi muội mau thay đồ đi, ta đi trước đây
1 tiếng sau

_mọi người ơi!!!con xong rồi _nàng nhảy vào giữa 3 người đàn ông

_vậy thì ta mau đi thôi_Văn tể tướng hồ hởi

_cha...con muốn đi vs Lăng ca....nha....nha _nàng mè nheo khủng khiếp

_ack thôi đk rồi, đừng ns nữa ta ù cả tai rồi nè....dk ta cho phép_Văn tể tướng bắt lực

_hurayyyyyyyyyyyyy...đi thôi _nàng reo hò đến độ TG ta đây cũng muốn phát điên

TẠI HOÀNG CUNG

_oa đẹp quá!!!!!!thích quá đi, Lăng ca, đi thôi

nàng reo lên rồi kéo tay Lăng ca vs tiểu Hồng đi luôn để mặc 1 người mắt tròn mắt dẹp nhìn bảo bối chạy đi

_này, đợi đã, tiểu Huyền Huyền đi đâu vậy?_Huyền Lăng thở gấp

_oái..ta cũng k biết nữa _nàng khựng lại _oa đằng kia có cây táo kia, nhìn ngon quá đi

thoắt cái đã thấy nàng vắt vẻo trên cành cây táo, 2 tay cầm 2 quả táo đỏ mọng nhìn rất ngon mắt

_cho 2 người này

ns rồi nén 2 quả táo xuống , còn nàng thì hái quả khác ăn ngon lành

_tỷ tỷ/tiểu Huyền Huyền, đừng hái nữa, mau xuống đi, nguy hiểm lắm_2 người ns vọng lên

_sao chứ, táo chính thể này, k hái phí lắm, người trong cung k biết hưởng thị j cả

_tỷ tỷ, lỡ có người nhì thấy thì sao? em sợ lắm

_em khỏi lo, mấy người trong cung họ mãi chuẩn bị cho yến tiệc rồi, chẳng ai nhìn thấy chúng ta đâu.
heheheeee_nàng cười đắc ý

_có ta đây

1 bạch y nhân xuất huyện vs nụ cười ½ miệng, đáng người cao ráo, khí chất bất phàm

_aaaaaaaaaaaaa

trái táo trên tay nàng đk thả rơi tự do còn nàng thì ngả ngửa ra đằng sau vì bất ngờ

“oái, cánh cây này cao quá, kiểu này thì ta khó sống rồi, hixhix” nàng chỉ biết nhắm mắt chờ diêm ca đến đón”

lúc này 2 chàng trai cùng phi thân đến nhưng khinh công của bạch y nhân cao hơn nên nàng rơi vào vòng tay của new soái ca

“quái, sao đất ở đây mềm vậy? lại còn ẩm nữa chứ, nằm ở đây mà đánh 1 giấc thì đã qua”

lúc này bạch y nhân đã kịp xoay 1 vòng trên k tạo dáng.còn nàng vẫn nhắm mắt.....hưởng thụ.....thấy vậy 3 người hốt hoảng

_tỷ tỷ/tiểu Huyền Huyền/cô nương làm sao vậy?

_hả????cái j????_nàng mở mắt thao láo_AAAAAAAAAAAAAAAAAA....._vừa mở mắt nàng đã nhìn thấy 3 khuôn mặt phóng đại của 3 người_mấy người định làm j vậy?định hù chết ta ah?

im lặng

_cô nương k sao chứ_bạch y nhân lên tiếng

_oa.....quả là 1 mỹ nam nha!!!ngươi ăn j mà đẹp dữ vậy?_vừa ns nàng vừa đưa tay lên véo má hấn 1 cách thích thú

hấn chỉ biết đứng yên cho nàng véo má mình k thương tiếc

_tỷ tỷ.....tỷ tỷ ah...người..._tiểu Hồng lấp bắp k ns nên lời

_cái j cơ?_nàng giở cái mặt vô (số)tội ra

_tiểu Huyền Huyền ah...muội....đang “đk” người ta bẻ đó_vừa ns Huyền Lăng vừa chỉ tay về phía nàng và “kẻ lạ mặt”

_hả?

nàng quay sang bên cạnh, ặt nàng chuyển sang hồng, đỏ, xanh rồi đến xám xịt.nàng vội vàng tụt xuống luống cuống ns

_cám...cám ơn ...công....công tử đã cứu ta....ta k biết lấy j báo đáp

_k có j!!!!xin hỏi các vị là.....?

_ta là Văn Thần Huyền,_chỉ sang Huyền Lăng_đây là Huyền Lăng bằng hữu của ta_chỉ sang tiểu Hồng_còn đây là tiểu Hồng tỷ muội tốt của ta_hướng sang bạch y_thể còn huynh?

_ta là Vân Nam Du_hướng sang nàng_chẳng hay phụ thân của cô nương là....?

_hiiiiiiiiiiii, ta là con gái của Vân tể tướng

“hơ, k ngờ tể tướng lại có 1 tiểu nữ thú vị như vậy, dám trèo cây trong cung cơ đấy, lần này thì thú vị rồi”

_này....này..._nàng hươ ta trước mặt hân khi thấy hân cứ.....ngơ như bò đeo nơ

“trời, k lẽ mình đẹp để mức làm người t đơ ra?.....ak k, vẫn chưa đẹp, ...hân còn chưa xịt máu mũi....phải về tân trang lại sắc đẹp thôi”(eo ơi, nàng định để cho người ta chết vì thiếu màu thò ms gọi là đẹp hử)

_Hả?...ơ _hân sực tỉnh

_Du....người xuất hiện ở trong cung thể này chắc cũng k phải người thường, người biết chỗ nào có đồ ăn k?ta đói hix_nàng xoa cái bụng lép kẹp của mình

_đk, để ta đưa nàng đến ngự thiện phòng_hân cười trong lòng “sao lại có 1 nữ tử đáng yêu như thế nhỉ?”

6. Chương 6

hoàng cung quả là rộng lớn, đi hết con đg này lại tới con đg khác, rẽ trái, rẽ phải, đi thẳng thế mà ms chỉ đến ngự hoa viên...mà nơi đây thật là đẹp nha nhưng mà tuyệt hảo hơn là có 5, 6 nữ nhân áo xanh áo đỏ như những xanh bướm lượn lờ. nhác trông thấy bóng nàng (TG:mơ đi, là nhìn thấy Du ah/TH u, giết nó cho ta/D:hơ, ta k muốn giết nó, nàng tự đi mà giết) bọn họ liền chạy đến hành lễ

_hoàng thượng cát tường

_hoàng thượng?_nàng ngơ ra_ý mấy người ns Du là hoàng thượng?

_hỗn xược....ai cho người gọi tục danh của hoàng thượng

nữ nhân áo vàng tiến tới giáng cho nàng 1 cái tát....bốp, bàn tay giáng xuống gò má trắng trẻo, 5 ngón tay đỏ ửng hân trên má nàng

_Các phi to gan, dám ở trước mặt trẫm mà lộng hành....người đâu, đưa Các phi vào lãnh xung, chưa xó lệnh của trẫm chưa cho nàng ra ngoài_Du tức giận ra lệnh giám đánh nàng trước mặt du thì sẽ.....

_dạ_2, 3 tên lính dạ ran

_hoàng thượng....hoàng thượng...._tiếng Các phi nhỏ dần

_oohhhhhhhhh, hóa ra Du là hoàng thượng nha hiiiiiiiiii_nàng lại vui vẻ trở lại

_ta.....

_hoàng thượng, yến tiệc đã chuẩn bị xong, mời hoàng thượng thay long bào rồi vào dự tiệc_1 giọng eo éo của công công vang lên

_đk, An công công theo ta, còn Tiểu Khấu Tử, người dẫn các vị đây vào dự yến tiệc

_Ân

buổi yến tiệc đc tổ chức ngoài trời, người hầu chuẩn bị tiệc đã lui hết ,lúc này chỉ thấy các vị quan lớn trong triều và các ái nữ của họ còn có cả các phi tần trong cung các thân ảnh đó ai ai cũng váy áo là lượt , đầu cái những trâm vàng trâm ngọc đủ sắc , kiêu giáng (các tênh yêu nhìn chác chấn lóa mắt – ta hem có gièm nhìn nữa!! sợ đi bịn viện ka la)

_Hoàng thượng , thái hậu giá lâm_giọng eo éo của công công cất lên ngay lập tức tất cả cúi đầu hành lễ

_các ái khanh bình thân

_tạ hoàng thượng

_mời hoàng thượng, thái hậu thượng tọa_vị công công lại lên tiếng

nàng ngồi bên cạnh cha và Hiểu Minh, chỗ đó lại đối diện vs hân....hân nhìn nàng “đắm đuối”, bất giác nàng cảm thấy tim mình loạn nhịp

“chẳng lẽ lại là tình yêu sét đánh giống Bạch Trường ca?(truyện “thải tử phi rắc rối”)sax, làm gì có chuyện đó”

bỗng 1 giọng ns của phụ nữ vang lên

_hồi hoàng thượng...sao hôm nay k thấy hoàng hậu cùng thái tử đến dự?

_Nhu phi lo lắng cho nàng sao?hôm qua là hoàng hậu k may trúng phong hàn, nên k có dự đk, còn thái tử thì đã xin ở lại cùng hoàng hậu_quay xuống mọi người_nào chúng ta khai tiệc

sau màn chúc tụng là màn biểu diễn của các phi tần, mỗi lần khoảng 2, 3 người “lên sàn”, mặt tươi như hoa, y phục thướt tha như đang biểu diễn thời trang.....cứ xong 1 tiết mục là lại có 1 tràng pháo tay cùng vs lời khen nhưng vs nàng thì khác nàng đương nhiên là có “ý tưởng đi trước thời đại” rồi

“múa j mà ảo lả, cứ như là đuổi ruồi, k vì có đồ ăn ở đây thì ta đã về rồi”

xong màn “múa may ảo lả” nàng đứng dậy ra vẽ yếu điệu thực nữ

_hồi hoàng thượng, ngài có thể cho tiểu nữ tấu 1 bài mừng thọ thái hậu đk ko?

mọi ánh mắt ngạc nhiên đều đổ dồn về phía nàng. hần cũng rất ngạc nhiên vì sống vs nàng tuy k lâu nhưng cũng đủ để hần biết tính cách của nàng, hần cứ nghĩ là nàng sẽ phá tan thành buổi yến tiệc này, ai ngờ nàng lại xin “trở tài”.....

Du cũng rất có hứng thú vs nàng nên gật đầu đồng ý ngay

_hồi hoàng thượng, ngài có thể cho tiểu nữ mượn 1 cây đàn tranh chứ ạ?

_đk, An công công, cấp cho nàng cây đàn

nàng cùng Huyền Lăng bước ra, nhận cây đàn, nàng đưa cho Huyền Lăng cây Lưu Huyền sáo Huyền Lăng cũng là 1 tay chơi sáo nên cũng nhận ra đây là Lưu Huyền sáo anh liền thì thầm từ chối

_tiểu Huyền Huyền, ta k thổi đk cây sáo đó, để ta dùng sáo của ta vậy

_ưm_nàng k hiểu j nhưng cũng đành gật đầu rồi ngẩng mặt lên ns_tiểu nữ xin cùng Huyền Lăng huynh đây tấu khúc Tình nữ nhi

mở đầu là tiếng sáo cao vút hòa cùng tiếng đàn trong trẻo, nó mang mọi người vào 1 thế giới khác chỉ có tiếng nhạc ngự trị. tiếng đàn của nàng mỗi lúc 1 ma mị, cuốn lấy mọi người k buông. tiếng đàn lúc trầm, lúc bổng tha thiết, da diết có lúc dồn dập như cảm xúc vỡ òa.....những ngón tay thon dài của nàng như nhảy múa trên những sợi dây đàn, ánh mắt điệu bộ, đôi môi của nàng tựa hồ như tiên nữ giáng trần....Còn Huyền Lăng, những ngón tay của anh như có ma thuật, chúng khiến cho những âm thanh phát ra trở nên cuốn hút.....

bản nhạc kết thúc, mọi người vẫn im lặng k ns j.... rồi.....bốp..... bốp.....bốp.....rào rào rào rào rào mọi người ai cũng vỗ tay, mặt này hớn hớ.....

_hay, hay lắm

_tiểu cô nương thật tuyệt vời

_tiếp đi

bla....bla....bla

_tiểu cô nương, người làm ta rất hài lòng.....ta nên gọi người nư thế nào đây/ phụ thân người là ai?_lúc này thái hậu ms lên tiếng

đa tạ thái hậu đã quan tâm, tiểu nữ gọi Văn Thần Huyền là con gái Văn tể tướng “éc éc, ns những lời này làm ta tự thấy tởm lỏm, k vì giữ thể diện cho cha vs đại ca thì ta đã k ns vậy”

mọi người bắt đầu bàn tán mà nàng lại chính là tâm điểm.....nàng quay sang phía “người nhà” thì vẫn thấy họ ung dung thưởng trà k có chút j gọi là lo lắng cho nàng cả, nàng tức xì khói nhưng vẫn phải giữ hình ảnh của 1 tiểu thư khuê các

ta chưa từng nghe tể tướng có khuê nữ thái hậu nhún mày hồ nghi

_dạ, tiểu nữ là con nuôi

tể tướng, là thật? bà quay sang phía lão cha nàng

lúc này, ông ms cất tiếng ns “ngàn vàng” của mình

_ân, thưa thái hậu

_theo như ta đk biết cây sáo khi nãy của người là Lưu Huyền sáo

_ân

_Huyền nhi, từ đâu mà người có?

là do phụ thân tiểu nữ trước khi mất để lại “éc éc, xin lỗi cha, con gái bất hiếu”

vậy phụ thân của người là ai? bà cố gặng hỏi

chẳng hay thái hậu là người thích gợi lại nỗi đau cho người khác giọng nàng lạnh tanh, ánh mắt đượm buồn như người bị nhắc lại nỗi đau_ thái hậu, tiểu nữ có thể về chỗ?

đk quay xuống mọi người_ các ái khanh gia, ai gia có 1 tin muốn báo ọi người, hôm nay nhân ngày đại thọ của ta, ta muốn lập vương phi cho Phong nhi. các ái khanh thấy thế nào?

(TG:bà lão này, bà hỏi vậy thì ai dám ns k?/thái hậu:hỏi cho có lệ thôi/TG:sặc)

xin hỏi thái hậu, khuê nữ nhà ai lại may mắn như vậy? 1 vị quan ja lên tiếng

_haha, các ái khanh cứ bình tĩnh, người ta muốn chọn cho Phong nhi là.....Huyền nhi, khuê nữ của tể tướng

phụt....khụ....khụ.....ngum trà trong miệng nàng phun ra k thương tiếc trước mặt bàn dân thiên hạ

cái...cái j cơ? nàng lắp bắp hỏi lại

mọi người sững sốt trước thái độ của nàng....chưa có 1 nữ tử nào uống trà lại phun ra hết như nàng....đặc biệt là trước mặt thái hậu, hoàng thượng vs bao nhiêu vị mệnh quan triều đình như vậy

_ta ns là Huyền nhi....người sẽ là vương phi tương lai của Phong nhi

tại sao? nàng nhăn mặt hỏi

_Huyền nhi....người biết về truyền thuyết của Song Lưu sáo chứ?

_tiểu nữ ngu dốt k biết về truyền thuyết đó

_An công công, kể cho nàng nghe

_ân....trong giới giang hồ, người ta tương truyền rằng có 2 cao thủ họ Lưu, họ luôn hành động cùng nhau, rồi sau này kết thành phu thê, để chứng minh cho tình yêu của mình, họ đã làm ra 2 cây sáo là Lưu Huyền sáo nữ có thể thổi, nam k thể và Lưu Bạch sáo nam có thể nhưng nữ thì k....cặp uyên ương nào may mắn và có thể sở hữu đk cặp sáo này thì có thể hạnh phúc bên nhau suốt đời

“ohhhhhh, hóa ra đó là lý do mà Lăng ca k thổi đk sáo của mình và cả ông bố mình(cái ông đang ở hiện đại ah)k bao h thổi nó”

nhưng truyền thuyết đó thì liên quan gì đến việc tiểu nữ phải thành thân vs nhị vương gia? nàng vẫn k hiểu

_đương nhiên là liên quan rồi....vì tiểu Phong nhi của ta sở hữu Lưu Bạch sáo mà.....haaaaa

nàng đứng ngây như phỗng, k ns đk câu nào còn người ngồi đối diện vs nàng_hắn đang cười nham nhở trước nỗi đau “người khác”

1 hồi lâu sau nàng ms nói thái hậu, hạnh phúc lứa đôi k chỉ vì truyền thuyết đó mà thành, nó được hình thành khi 2 người thật sự yêu nhau, k thể bắt ép...còn có 1 điều, k thể chắc chắn rằng vương gia có yêu thích tiểu nữ, lấy tiểu nữ về rồi vương gia hắt hủi tiểu nữ thì chẳng phải là tiểu nữ rất đau khổ hay sao?

tiểu Huyền nhi, suy cho cùng thì người vẫn k đồng ý.....vậy để la hỏi Phong nhi quay sang hấn Phong nhi, con có muốn lập Huyền nhi làm vương phi k?

(trời ơi, sao bà già này giống mấy ông cha trong lễ cưới vậy ta?)

hấn k trả lời chỉ đỏ mặt

thái hậu phá lên cười Phong nhi, từ khi nào mà con lại biết đỏ mặt vậy?....thôi đi rồi, coi như là Phong nhi đã đồng ý quay sang nàng Huyền nhi, con đồng ý?

tiểu nữ k đồng ý nàng trả lời thẳng thừng

tại sao?

thái hậu rất ngạc nhiên, thằng con của bà đẹp trai ngời ngời, văn võ song toàn, quyền cao chức trọng, bao nhiêu nữ tử chỉ muốn làm nô tỳ trong phủ mà k đk, nay phong nàng làm vương phi mà nàng k muốn là có làm sao?

tại vì.....tại vì.....ah...đúng rồi...tại vì tiểu nữ chưa quen biết vương gia nên cần có chút thời gian để làm quen....

ha ha....hóa ra là vậy...đk Huyền nhi...ta cho con 2 tháng để “làm quen”...ha ha

tạ ơn thái hậu

miệng thì tạ ơn nhưng trong lòng nàng thì tức đến trào máu

PHỦ VƯƠNG GIA

sau khi rời khỏi yến tiệc, nàng “vinh hạnh” đi hấn dẫn đi tham quan vương phủ (ack, tham quan làm j, biết hết rồi còn đâu)

đi qua vườn hoa làm nàng nhớ lại cái hôm trèo tường, thật là xấu hổ quá mà (TG:ack, nàng thì xấu hổ cái nỗi j?/TH: *rút Diêm kiếm*im miệng/TG:oái, Huyền tỷ tha mạng)...xa xa là 1 đám “xanh xanh, đỏ đỏ” (là đám thiếp của Phong ca) đang thưởng hoa. ns là đang thưởng hoa thôi nhưng thực chất chỉ là làm gián đoạn công việc của lũ ong, lũ bướm khiến nàng ngứa cả mắt

đám người đó nhác trông thấy 2 người liền chạy lại (TG:kiểu này là giẫm bẹp hất mấy chục bông hoa đây mà/TH:chính xác, cho tg 1 tràng pháo tay)

vương gia cát tường

Phong, mấy người này là ai? nàng vỗ vai hấn

to gan, sao người dám gọi vương gia như vậy? người là ai?

1 nữ tử bước lên, nhìn xa thì cũng “khuôn trắng đầy đặn, nét ngài nở nang” nhưng lại gần thì....mặt chát 7, 8 thẳng son phấn, dùng chày gõ ra cũng đk mấy mảy nặng khoảng mấy cân, mặc 1 bộ đồ đỏ chói nhìn thật là chói mắt quá mà....

mắt nàng k chút biểu cảm, giọng lạnh tanh

người k đủ tư cách để biết

tiện nhân

ả ta định giáng cho nàng 1 cái tát nhưng nàng nhanh chóng bắt đk cánh tay đó bẻ ra đằng sau làm ả kêu oái oái rồi đẩy ra ngoài...nàng ta quả là k biết điều lại còn chạy j lại chỗ hấn làm ra vẻ ủy khuất

vương gia, nàng ta...nàng ta bắt nạt thiếp

hấn sau 1 hồi xem kịch thì cũng lên tiếng khiến người ta lạnh cả người

_im, người đầu đưa Mục phi vào phòng

_dạ _đám người từ đầu đi đến kéo nàng ta đi

_này, nàng ta là ai? _nàng tò mò hỏi hần

_là Mục Thiên Thanh con gái của Mục tướng quân...sao vậy?

_người là có nhiều nữ nhân như vậy còn cần ta làm j? chọn đại lấy 1 người rồi cho lên làm vương phi là đk

_oái, nàng đừng hiểu nhầm. ta là chưa có định đến ai cả _hần cố gắng thanh minh

_hơ hơ, ta k tin, nữ nhân của người mà người có thể k định tới

_ta k có thật mà....nàng đừng hiểu nhầm nữa

_hơ, có j mà hiểu nhầm

nàng liếc xéo hần rồi bước nhanh đến cái đình đèn hồ ngồi dựa vào cột thướt chân cho lũ cá....mát xa...con
gió mát làm nàng thui thui ngủ

_người về đi, người ở chỗ này 2,3 tiếng rồi đấy _Chu công phàn nàn

_Chu công, ông là k muốn đánh cờ vs ta nữa..._nàng phụng phịu

_muốn hay k thì người cũng phải về _ns rồi đá đít nàng

nàng tỉnh dậy thì cũng đã xế chiều, quay sang bên cạnh thì thấy hần cũng dựa vào cột ngủ tự khi nào, dáng
chiều càng làm cho hần thêm phần tà mị, nàng nhìn hần k chớp mắt (TG:đồ mê trai/TH:người cũng vậy
thôi)...đôi lông mi khép hờ, nàng đưa tay chạm vào....k phải là mi giả....cái mũi thẳng tắp, k biết có phải đi
chỉnh hình hay k...(TG:ngu muội, ngày xưa làm j có thẩm mỹ viện/TH:hihi quên)...gò má mềm mềm, mềm
hơn cả má nàng nữa, nhìn mà muốn véo 1 cái cho....đỡ thêm...xuống đôi môi, thật là hảo cuốn hút nha, mềm
mềm, thơm thơm (TG:ack, tỷ ăn đậu hũ của Phong ca nhiều quá nha/TH:của trời cho, ko sai là có tội)

_nàng là đang câu dẫn ta?

hần mở mắt nhìn nàng làm nàng xấu hổ rụt tay lại

_oái, người tỉnh khi nào vậy?

_từ khi nàng bắt đầu câu dẫn ta _hần cười gian _lúc này là nàng, h đến lượt ta

_oái, ta k có “hàng” bán cho người đầu _mặt nàng đỏ gay vì xấu hổ _thôi muộn rồi, ta về

nàng cứ thế cúi mặt đi nhanh ra khỏi phủ

_Hắc Lam

vụt....1 thân hắc y xuất hiện

_dạ

_đi theo nàng, có j thì báo ngay cho ta

_đi theo, giết chết ả cho ta

_đk, có tiền, việc j ta cũng sẽ làm

7. Chương 7

nàng đang đi trên đg thì cảm giác có ai đó theo dõi mình, linh cảm mách bảo sẽ có chuyện chẳng lành, nhất định sẽ có đổ máu nên nàng cố ý đi vào 1 cánh rừng...đi đến nơi thích hợp, nàng quay lại ns

_đk rồi đây, mấy người ra đi

Sau câu nói đó phía sau cây cổ thụ lớn có 3 hắc y nhân bước ra ánh mắt ngạo nghễ. Còn về phần nàng , nàng nhìn chúng ành mắt thách thức

_Phát hiện ra bọn ta quả là người không tầm thường !! người đc đó_1 tên bước lên có vẻ như là kẻ cả

_ta có lời khen ngợi !! nếu không phải vì vụ làm ăn béo bở này thì ta sẽ nhận nhà người làm đệ tử _1 tên khác nói

_Ha ha ha ha ha !!! người mà xứng _nàng nói kháy

_Cứ tự tự đắc đi !! chỉ 1 lát nữa thôi mi sẽ ko còn nhìn thấy mặt trời !! hahahahahaha _tên còn lại bước lên

_ê * khều khều * các người có biết nói tự này h là quá thừa ko !! đang khoe danh tiếng ak !! nhằm chỗ rồi cương ới !!! đi nơi khác chơi đi !! mà ko muốn đi thì nháo zô luôn đi , ta đây chấp hết !! nhặt 1 lũ vô dụng ngay tức thì cả 3 thân ảnh xông lên

nàng liền xuất Diêm kiếm trong tay áo ra tiếp chiêu

_Chủ nhân, nàng đang bị truy sát

_Sao !!! người nói gì !!1 nàng đ.a..n..g _chưa kịp hết câu 2 thân ảnh lao ra khỏi phòng

bọn sát thủ liên tiếp tấn công, tiếng kiếm va vào nhau vang vọng khắp khu rừng.....kiếm quang trùng trùng như sóng thần tới tấp bủa vây lấy nàng, ý đồ chắc muốn xin cái đầu của nàng đây mà....thật sự là võ công của bọn này cũng khá cao...nàng chạt vật mãi ms giết đk 2 tên, tên cuối cùng, tên này võ công rất cao, hấn ra chiêu rất mạnh, nàng là do đuối sức nên k có chống đỡ nổi, nàng lạng choạng, tên sát thủ thừa cơ chém 1 nhát, nàng cố gắng tránh nhưng mũi kiếm đã sượt qua cánh tay thành 1 vết thương khá sâu.nàng nhú máu, máu chảy dài, thấm xuống đất, mùi tanh của máu xộc lên mũi làm nàng khó chịu....

vừa lúc đó, Nam Phong và Hắc Lam tới, Hắc Lam giao chiến vs tên bịt mặt còn hấn thì chạy đến chỗ nàng nhưng k kịp nữa rồi, 1 mũi tên từ đâu lao tới cắm thẳng vào bả vai nàng. do mất máu quá nhiều khiến nàng hoa mắt h lại thêm 1 mũi tên nữa, nàng đầu đốn k đứng nổi ngã về phía sau.....hưng phía sau đó chính là vấn đề, nó là 1 cái vực sâu.....

hấn tới miệng vực, vẻ mặt thất thần, ánh mắt lộ ra sự đau đớn, hấn điên cuồng tàn phá xung quanh, tên sát thủ cuối cùng cũng đã bị hấn 1 nhát chẻ đôi người, cây cối đổ nát, khu rừng trở nên hoang tàn.....

_Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

hấn hét lên như con thú bị thương, đúng hấn đang bị thương, 1 vết thương có lẽ sẽ k bao h khép lại, nàng đã ngã xuống vực ngay trước mặt hấn, hấn hận mình k kịp đến cứu nàng, hận k giữ đk nàng lại.....hấn cứ đứng ở đó_trước miệng vực, ánh mắt vô hồn.....k khí đâu thương tràn ngập, k gian tĩnh lặng, chỉ còn tiếng những con thú đi ăn đêm vọng lại.....

tại 1 căn nhà nhỏ tại 1 khu rừng k rõ tên tuổi

nơi đây có 1 chàng trai đang làm cái j đó(áy quay gần lại nào_ ohhhhhhhhhh thì ra chàng đang ắc thuốc, rót thuốc ra chén, chàng đến bên chiếc giường, trên chiếc giường có 1 cô gái tuổi đời còn khá trẻ, mặc dù sắc mặt có chút nhợt nhạt nhưng nhìn đi nhìn lại thì vẫn là 1 mỹ nhân, chàng ngồi xuống đút cho nàng từng thìa thuốc

chả là 3 ngày trước, khi chàng đi hái thuốc, lúc trèo lên vách đá thì thấy có người ở trong hốc đá cạnh đó bèn đem về cứu chữa....vết thương khá nặng lại thêm mất máu quá nhiều nếu k dk chữa trị kịp thời thì nàng đã vong từ 3 ngày trước

trở lại kinh thành

sau khi nàng rơi xuống vực, Du đã huy động toàn bộ quân lính đi truy tìm quanh vực. cha con Hiểu Minh cùng thái hậu rất lo lắng vì chuyện này liên quan đến hoàng thất....còn hắc, sau ngày hôm đó, hắc đã thay đổi, hắc k còn màng đến sự thể nữa, thường xuyên ghé vào tửu lầu, suốt ngày chỉ lo vui đùa vs các cô nương, hắc uống rượu nhưng càng uống hắc càng nhớ nàng, k thể quên dk nàng. có ai biết rằng, hắc đêm, trong mỗi cơn say, hắc thường gọi tên nàng, trong mỗi cơn mơ hắc cũng mơ thấy nàng nhưng cứ mỗi lần tưởng chừng như vs tới thì hình ảnh của nàng lại tan biến làm hắc đau khổ vô cùng

quay lại căn nhà nhỏ

thêm 4 ngày sau

_Ư....ư.....đây là đâu?

nàng ngồi dậy bóp trán, nàng nhớ là trong cơn mê có ai đó gọi nàng, àng càng tiến lại gần thì khoảng cách giữa 2 người lại càng xa, rồi người đó biến mất giữa làn khói trắng.....giấc mơ ấy cứ lặp đi lặp lại khiến nàng tỉnh dậy

nhìn quanh căn nhà nàng nhận thấy cạnh giường có 1 giá sách phải ns là siêu lớn ah chứng tỏ chủ nhân căn nhà rất thích đọc sách, phía góc phòng có 1 cái bàn để rất nhiều lọ và vật dụng giống như để pha chế cái j đó.....

_cô nương đã tỉnh?_1 chàng trai bước vào làm nàng choáng ngợp

lấy lại tinh thần_người.....người là ai?

nàng tựa mình chợt thấy bả vai đau nhói, nàng nhìn xuống thấy bả vai mình cuốn băng bất giác hỏi_ta bị thương?

_đúng, cô nương bị thương rất nặng.ta đã cứu cô nương từ 1 hốc đá, cô nương là ai?tại sao lại bị thương nặng như vậy?

_ta....ta là ai?

nàng cố lật tung trí nhớ nhưng tất cả những j nàng thu được chỉ là con số 0, nàng hoang mang tới tột độ

_trời ơi, sao ta k nhớ được j thế này?_nàng ôm đầu vò mặt khổ sở

(TG:theo như khoa học đã chứng minh cùng với kiến thức vô cùng uyên thâm của ta, ta khẳng định rằng tỷ bị mất trí nhớ/Soái ca:đúng đúng, nhưng j để ta thay người phát biểu....hahahahaha/TG:đứng lại, định cướp công hả?)

_từ những biểu hiện của cô nương, ta nghĩ cô nương đã bị mất trí nhớ.....khi tìm thấy cô nương ta đã phát hiện ra những thứ này, nó có thể giúp được cô nương chăng?

nàng đón lấy chiếc khăn từ tay chàng, nó là 1 chiếc khăn tay màu trắng rất đẹp, đặc biệt là trên đó còn thêu dòng chữ màu đỏ “Văn Thần Huyền_Trịnh Thăng Bình” chắc đây là tên của 1 đôi nam nữ yêu nhau (TG:ack, đều là tên của tỷ ah/TH:haizz, ta biết nhưng ta đang mất trí nhớ mà).....1 kim bài bằng ngọc trên đó có khắc hình con hổ được cách điệu thành đám mây...cuối cùng là 1 thanh kiếm rất đẹp, lưỡi kiếm sắc bén, chuôi được chạm khắc rất tinh xảo và 1 cây sáo đen tuyền trên đó có khắc 2 chữ j đó thì nàng k biết.nàng bất giác kêu lên

_là Diêm kiếm và Lưu Huyền sáo.....

_cô nương biết nó?_chàng ngạc nhiên vì khi người ta bị mất trí thì nhớ ta 1 chi tiết nhỏ cũng là điều đáng vui rồi

_k....chỉ là nhìn thấy chúng ta chợt nghĩ ngay đến 2 cái tên này_nàng trở lại vẻ mặt tươi tỉnh_thôi k sao....quên đi cũng tốt, ta sẽ bắt đầu lại từ đầu...huynh xó thể cho ta ở lại đây đk k?

_đk thôi, ta rất sẵn lòng.....nhưng trước tiên phải “đặt tên” cho cô nương đã

_hiiii.....lúc này ta thấy cái tên Văn Thần Huyền rất có ấn tượng, ta lấy tên đó nha, ta 18 tuổi....còn huynh, huynh tên j? bao nhiêu tuổi?_nàng nhe răng cười

_đk, Huyền nhi, ta gọi Lãnh Thiên Dực, 19 tuổi_chàng cũng cười rất tươi

_hix, nhìn huynh trẻ thế mà, thôi k sao ta chịu khó làm muối muối của huynh cũng đk....hihihihih

nàng ở nhà Thiên Dực đk 1 tháng thì đã đọc hết số sách y thuật của chàng...công nhận nàng thật sáng dạ nha, chỉ đọc 1 lần là nhớ hết, cái đầu nàng như 1 cái máy photo copy(TG:ước j mình đk như cô ấy/TH:khả năng thiên phú đó cứng)

hôm nay Thiên Dực lại đi hái thuốc, 1 mình nàng tung hoành khắp xó....bây h nàng là đang chế nước hoa, nàng đã dày công vào rừng hái cả đồng hoa để chuẩn bị cho ngày hôm nay ah....nàng đang tiến hành công việc của mình thì chợt thấy có 1 lão già toàn thân từ trên xuống xuôi trắng như người bị bạch tạng đang “bay” về phía nhà mình liền nghĩ ngay đó là...”kẻ trộm”(trời, khinh công tuyệt đỉnh của người ta lại bảo là bay)....nàng lấy vội cây gậy ở góc nhà rồi nấp sau cánh cửa, lúc “tên đạo chích” đi đến nàng rời khỏi chỗ nấp định phang cho lão 1 gậy nhưng tiếc thay, tiếc thay, kẻ chưa thành thì tay áo nàng đụng phải 1 lọ đựng đầy những viên thuốc tròn tròn, cứng cứng, kết quả là.....rầm.....nàng ngã chổng gọng ngay trước mặt “lão ăn trộm”

_ai da, cái mông của tôi_nàng than vãn, xoa cái mông khốn khổ của mình

ha ha k ngờ lại có tên trộm hậu đậu như vậy nha”lão trộm” phá lên cười

_đừng có gấp lửa bỏ tay người nha, ông ms là kẻ trộm ấy_dù đau nhưng nàng vẫn gân cổ lên cãi

hơ, người như ta mà phải ăn trộm, nực cười, ta muốn người khác trộm đồ của ta còn chưa được nữa là.....ns cho người biết, ta đến đây là để tìm người”sao ta lại phải giải thích cho tên trộm này nhi?????thật là phiền quá đi”

+lão già gia, người tìm ai vậy?_nàng đổi giọng còn nhanh hơn trở bàn tay

_ta đến tìm tên tiểu tử Lãnh Thiên Dực

_hơ, đến tìm đại ca hả? đk, ta sẽ “hảo tiếp đãi” lão đến khi huynh ấy về

nàng pha 1 tách trà đặc biệt, thực ra cũng k đặc biệt lắm đâu, nó chỉ có thêm “1 ít” bột ớt vào thôi.....lão già uống xong cái mỏ của lão phù lên, lão kêu oai oái...nàng tỏ vẻ lo lắng, đến bên cái bàn pha chế, nàng lấy luôn lọ nước hoa xịt vào “con chuột bạch già” của mình

vừa lúc ấy, Thiên Dực bước vào thấy cảnh tượng “hùng dũng” chiến đấu của nàng thì thấy cảm thương cho nhân vật tội nghiệp kia....mà nhân vật đó là ai?????????là sư phụ của chàng_Độc Xà vương_uy chấn 4 phương

sau 1 hồi để cho 2 người họ hàn huyên, tâm sự, nàng ms chen vào hỏi

_lão già gia, người thật sự là Độc Xà Vương?_nàng chớp mắt kiểu cún con

_đương nhiên, ta – Độc Xà vương – thiên hạ đệ nhất dùng độc_lão vênh vênh vào vào nhìn mà thấy ghét

_oa...vậy thì ông đứng là Ân Ân Tạ....._nàng reo lên

_nhóc...sao người biết????_lão ngạc nhiên

_hehe...ta là ai??có phải lão có 1 đệ tử là Như Ý????

_oa...ta bài người làm sư phụ ah....cái này hiếm người biết lắm nha_lapx trầm trồ khen nàng

nàng chưa kịp ns thì Dực đã cướp lời

_Huyền nhi...có phải muội đã nhớ ra 1 chút?????

_hở?????cái j cơ?????tại sao muội lại biết lão ta nhỉ???????khổ quá đi!!!!_nàng nhăn mặt, vỗ vỗ trán

những câu hỏi k có câu trả lời vì người có câu trả lời đã k còn nhớ j nữa cả nó vẫn luôn là 1 dấu chấm hỏi to đùng trong đầu nàng

_nhóc, người thật giống tiểu Như Ý, đều xinh đẹp+nghech như quỷ sứ bắt quá ta lại rất thích ai như tiểu tử này_quay sang cốc đầu Thiên Dực_lúc nào cũng im im, ở vs hẳn thật là buồn chết ta

_sư phụ....._mặt Thiên Dực đen xì xì

_ý kiến hay ah.....nhưng ta chỉ thích học võ công thôi_nàng lên tiếng

_ta sẽ dạy cho người nhưng người phải học đọc được của ta đã_lão già dở thói mặc cả, chợ búa

_được, nghe cũng hấp dẫn a, chơi luôn

sau 2 tháng cưỡi ngựa cuối cùng 3 người họ cũng đến được Độc Xà cốc

_sư phụ ah, đồ nhi mệt lắm, để 1 tháng sau hãy học nha

nàng quăng đồ đạc xuống đất, nhảy lên giường ngang nhiên nằm ngủ

2 người còn lại chỉ biết lắc đầu vs tiểu yêu quái_Như Ý thứ 2 sắp hành xác họ

nàng đang thăm thú “ngôi nhà” ms của mình, tham quan với nàng chỉ là thứ yếu,m cái chính là nàng muốn “khảo sát” xem ngôi nhà này có....cất giữ kho báu không.....nàng chợt nhận thấy tiếng giày của mình có khác lạ khi đi đến chiếc bàn uống trà...đùn tay gõ xuống nàng khẳng định rằng phía dưới là 1 khoảng trống

“hơ hơ, sư phụ à, người dù có thông minh đến mấy thì cũng không qua được ta a, ha ha kho báu này sẽ là của ta”

nàng loay hoay mãi mà vẫn không tìm ra cách mở “ô cửa bí mật” này, chợt thấy chân bàn có lớn hơn bình thường, nhắc ra thì thấy 1 bảng mã....bảng mã ư? vs 1 người ham tiền như nàng cho dù chỉ số IQ có là 50 thì khi “phần thưởng” là tiền hay đại loại là thứ j đáng giá thì nó cũng tăng lên đến 200 huống gì nàng là siêu học sinh hơ hơ, h thì nó chắc cũng tăng lên 500 rùi a....cách....sau 1 hồi tọc mạch, miếng sàn nhà mở ra, phía dưới là 1 chiếc hộp làm bằng hồng ngọc được chạm khắc hình 2 con rắn đang ngóc đầu lên, quấn vào nhau tạo thành 1 cái tay cầm....nàng mở ra thì thấy bên trong có 1 chiếc nhẫn, mặt chiếc nhẫn có gắn 1 viên đá trong suốt như kim cương được cách điệu thành hình mặt trăng khuyết, nàng đeo vào tay thì vừa khít, vừa đi vừa mân mê “bảo bối” thì đụng phải ai đó nàng ngã lăn quay ra đất

_ai da, đau chết ta...hixhix

_Huyền nhi, làm j mà vui thế, vui đến nỗi k nhận ra ta nữa cơ mà_Thiên Dực nửa trêu đùa nửa trách cứ

_a, đại ca coi này_vừa ns nàng vừa khoe vs Thiên Dực

_muội ms làm hả?đẹp ah_Thiên Dực trầm trồ khen khi nghĩ đó là “kiệt tác” ms của nàng

_đâu có...của sư phụ đó_nàng đáp tỉnh bơ

_sao muội lại có nó vậy?_thiên dực sững sốt

_hiiiiii....thì cứ đi tìm sư phụ cái đã_ns rồi kéo tay Thiên Dực đi luôn

(Độc Xà Vương)

tại nơi nuôi nhốt rắn

_sư phụ_chưa thấy người mà ta đã nghe thấy tiếng nhóc đồ đệ rắc rối của ta

_nhóc, lại j nữa đây?

ta chán nản khi nghe nhóc gọi. lần nào nó gọi ta “thân thiết” như vậy là y như rằng có chuyện, lúc thì làm đồ bình độc được ta tinh luyện nguyên 1 tháng, “lỡ tay” giết chết con kim xà ta yêu quý thứ nhì (thứ nhất là con bạch xà ah), k thì cũng làm đồ “kệ sách nhỏ” của ta (khoảng vài trăm cuốn sách dày 600 trang thôi)...trời ơi, khổ cái thân già của ta, k biết lần này nó lại gây ra họa j nữa, chẳng lẽ lại là “đăng trí” thả mất mấy con trăn của ta ra rồi

8. Chương 8

sư phụ yêu quý nó ngân dài giọng

thôi xong, thế là có chuyện thật rồi

_người coi cái này có đẹp k?

nó giơ bàn tay ra cho ta coi, thì bàn tay nó vẫn bình thường, đầy đủ 5 ngón, không thiếu k thừa nhưng mà.....ngón tay giữa của nó có đeo chiếc nhẫn Bạch Ngọc Bảo của sư phụ ta để lại có thể ngăn vạn độc....hơn nữa nó còn phát sáng nữa chứ.....ô.....ô.....1 thiên tài như ta mà nó k nhận lại đi nhận 1 nhóc con làm chủBạch ngọc bảo ah....người...trọng nữ khinh nam nha

lấy lại bình tĩnh, ta gặng hỏi_Huyền nhi, con tìm thấy nó ở đâu vậy?

_sư phụ ah, người k phải ngạc nhiên thế chứ, người cất pử đâu thì ta tìm thấy ở đó....hehe.....mang cái này đi bán chắc đk nhiều tiền lắm ah.....

trời ơi.....sao ta lại có 2 đồ đệ giống nhau như đúc thế nhỉ (ý chỉ Như Ý vs nàng đều ham tiền như nhau)

_k đk, nó là bảo vật ah.....nó là Bạch Ngọc Bảo có thể ngăn ngừa vạn độc, ai đk nó nhận làm chủ thì sẽ vạn độc bất xâm, vì nó đã nhận con làm chủ nên ta tặng nó cho con_mặc dù tiếc đứt ruột nhưng ta vẫn phải tặng cho nó

_thế sao sư phụ k đeo?_nó bắc đầu nổi tính tọc mạch

_ô.....ô.....khổ thân ta, nó có nhận ta làm chủ đâu

_thế sao k đưa cho đại tỷ?(Như ý)

_nhóc đó hả? nó k cần Bạch ngọc bảo thì đã k có độc nào hại đk nó rồi

_thế sao k đưa cho sư huynh?

lão thiên ah, sao nó hỏi nhiều vậy?

_vì ta chưa kịp đưa thì con đã tìm thấy nó rồi

_vậy hả?thế thì bây h học luôn đi

nó hồi hở kéo ta chạy như bay làm tóc ta suýt nữa thì.....rụng hết

(Văn Thần Huyền)

tìm thấy chiếc nhẫn ta lại càng muốn học thể kiểm nghiệm....người ta đặt cho lão là thiên hạ đệ nhất dùng độc cũng chẳng sai. cái đầu lão là 1 kho tàng độc được

tháng thứ nhất, ta học xà độc, đếm qua đếm lại thì cũng có khoảng hơn 300 loại k biết ta có đếm thiếu k nữa, nghe đến rắn ta cũng có chút sợ nhưng học rồi lại thấy khoái...vì sao? rất đơn giản, độc của chúng chỉ là tép riu đối vs ta thôi.....k những thế ta còn lai tạo giống thành công nhiều lại rắn khác nhau, nhờ có ta mà loài rắn trở nên đông đúc hơn....haha

tháng thứ 2, học được thảo, cái này ta rất thích, vừa thơm lại vừa ngọt, ta có thể gửi cả ngày mà k thấy chán, buồn thì mang ra làm vài chém “giải sầu”. k phải là ta “đánh lè” đâu, mấy lần ta mời sư phụ vs sư huynh uống nhưng họ đều lắc đầu.....đương nhiên rồi, họ đâu đk may mắn như ta, vẫn biết thế nhưng “kính lão đắc thọ” ta đành phải tốn tỹ nước bọt thôi

tháng thứ 3 ta học độc kim châm, ta hâm mộ mấy tên sát thủ, chỉ cần vung tay 1 cái thôi là kim châm phóng ra tua tủa. lúc đầu học ta nản lắm, suốt ngày bị kim châm mấy chục lỗ....ô.....ô.....còn đâu là bàn tay ngọc ngà của ta

tháng thứ 4 học độc khí, cái này thật là hay nha, chỉ cần 1 lượng nhỏ là có thể làm 1 đội quân phải hoang mang, hơn nữa đứng trong khói làm ta cảm giác mình như 1 vị tiên nữ giáng trần (éc, đồ tự sướng)

tháng thứ 5, ta học mê dược, xuân dược và 7 loại độc dược bí truyền của sư phụ. ns là học nhưng ta chỉ học mê dược vs xuân dược thôi còn 7 loại kia ta lên học, đến lúc sư phụ phát hiện thì ta đã chế đk 7 loại rồi....haha

thiên Dực đã sớm đi kinh thành, trong cốc chỉ còn mỗi nàng và sư phụ

_sư phụ, trời đang nắng, người uống chút nước đi_nàng “đơn đả” mời ông

ông chưa kịp làm gì thì 1 giọng nói từ ngoài cửa vang lên

_sư phụ.....xem ra người vẫn khỏe nhỉ?

1 nữ nhân khuynh quốc khuynh thành bước vào, khuôn mặt tươi tắn, môi cánh sen nhếch lên 1 đường cong tuyệt mỹ, vận trên mình bộ bạch y thanh nhã, nàng nháy mắt tình nghịch

_sư phụ, k ngờ người lại tìm được niềm vui mới nhanh như vậy...haha

_hơ hơ, Như Ý, là con hả??? ta.....

ông đang nói thì nàng nhảy vào chặn họng

_sư phụ.....đây là ai vậy? có phải là đại tỷ của con không? không ngờ con lại có 1 đại tỷ baby như vậy ah baby??????

ông như đã quen với những từ ngữ lạ của nàng nên không có phản ứng j, cứ cười ha ha

còn Như Ý thì rất ngạc nhiên, đây chẳng phải tiếng anh sao? phải kiểm tra cái đã

đang suy nghĩ thì Thần Huyền hớn hờ ns

_đại tỷ, muội là Văn Thần Huyền , ra mắt đại tỷ_nàng đưa tay ra có ý định bắt tay

Như Ý cũng đáp trả_ta – đại tỷ – Chiêu Văn Như Ý, tam muội, ta thích muội rồi đó, có thể cùng ta tỷ võ đk ko?

_oái, sư tỷ ah, sư phụ chưa dạy muội võ công_nàng nghe xong thì la oai oái

_vậy càng tốt_Như Ý nở 1 nụ cười thật tươi

(Chiêu Văn Như Ý)

nhìn dáng đi là ta đã biết Huyền nhi có võ, ta phải thử, ta cùng nàng tỷ võ, lúc đầu nàng còn lúng túng nhưng sau đó thì càng ngày càng nhanh nhẹn, nàng tiếp chiêu của ta bằng những cú đá móc đẳng cấp của karate chứng tỏ nàng đã học đến đai đen là ít, sau đó nàng xuất ra từ tay áo 1 thanh kiếm rất đẹp, nó đk chạm khắc rất tinh xảo, lưỡi kiếm sắc bén, ánh lên màu xanh lam hướng phía ta xuất chiêu.....đó chẳng phải là kiếm đạo sao? tất cả các chiêu thức đều giống chỉ khác đó k phải là kiếm nhật thôi.....nhìn nàng đánh mà còn sướng hơn cả xem ti vi.....

_đk, ta quyết định luyện võ cùng muội_Như Ý quyết định

_oa, thích quá đi_nàng nghe xong thì reo mừng vui sướng

_sư phụ, người nấu đồ ăn đi, con đã gửi bồ câu cho nhị đệ rồi, còn tam muội,ta muốn ns chuyện vs muội

_Sắc, Như Ý ah.....

_hay là để con nấu nha_Như Ý nháy mắt

_oái thôi, để ta_ông toát mồ hôi lạnh(hihih, Như Ý tỷ nhà ta nấu ăn rất dở)

_có phải muối đến từ hiện đại?muối đã xuyên không?_Như Ý quay sang hỏi nàng đang ngồi bó gối bên cạnh

_hở?hiện đại?xuyên không?_nàng ngơ ngác

_k phải sao?_Như Ý cảm thấy buồn khi nghe câu trả lời của nàng

_a, Dực ca bảo muối bị mất trí nhớ nên k nhớ j đâu, tỷ đừng buồn

_đk, để ta giúp muối_Như Ý quả quyết

(chiêu văn như ý)

ta gọi lại cho nàng về cuộc sống hiện đại, về gia đình, bạn bè, trường học, nhớ cả thằng em trai mà ta thiếu nợ....nhưng k sao, h thì ta có khả năng trả cho nó gấp trăm lần mà vẫn đủ tiền an dưỡng tuổi già....khà....khà.....quay sang, ta hoảng hốt khi thấy Huyền nhi ôm đầu

_huyền nhi, muối làm sao vậy?

_ahhhhhhhhhhh.....ahhhhhhhhhhh.....ta đau đầu quá

nàng ôm đầu khổ sở, mặt tái xanh, ns xong thì ngất lịm đi

_HUYỀN NHI!!!!!!!!!!!!!!

Thiên Dực chạy xộc vào phòng, vẻ mặt hết hoảng. nhìn thấy nàng nằm bất động trên giường, lòng chàng đau thắt, trái tim như có ai đó bóp nghẹt

sau 1 hồi bắt mạch, chuẩn đoán bệnh thì cả 3 người thở phào nhẹ nhõm, chỉ là do quá mệt mỏi

1 lúc sau, nàng chống tay ngồi dậy cư nhiên hỏi

_ư....ư.....đây là đâu?

_Mấy.....mấy người là ai?_nàng tròn mắt nhìn

_Huyền nhi?????_3 người sững sốt, chẳng lẽ nàng lại 1 lần nữa.....mất trí nhớ?

trong đáy mắt Thiên Dực hiện ra 1 tia gian xảo

_Huyền nhi?!sao muối lại quên ta được chứ, ta là phu quân tương lai của muối kia mà_Thiên Dực làm bộ mặt khổ sở chạy đến bên giường nàng kể lể

“ha, dám giả danh ông xã ta hả? đk ta cho huynh làm ông xã này”

_ô.....ô Dực ca, làm sao muối có thể quên huynh được cơ chứ

nàng vừa ns vừa ôm chầm lấy Thiên Dực....lúc định hôn (má) thì chàng ms ú ớ

_oái, huyền.....huyền nhi.....bình....bình tĩnh đã_Thiên Dực đẩy nàng ra, ngồi bệt xuống đất thở dốc

“hix, sợ quá, đúng là đắc tội vs tiểu nhân chứ k nên đắc tội vs nữ nhân mà”

_hehe, cho huynh chừa cái rồi giám trêu muối, hehe_nàng đứng lên chống hông cười khoái trá_ahhh, đúng rồi, mọi người con đã nhớ ra quá khứ của mình òy

cả 4 người xúm lại rì rầm rì rầm, cuối cùng mọi người cũng biết nàng xuyên đây (chỉ có Như Ý hiểu thôi, còn 2 người kia chỉ gạt đầu cho qua chuyện), được Văn tế tướng của Bạch Vân quốc nhận làm con nuôi, trong 1 lần bị ám sát, nàng rơi xuống vách núi, được Dực cứu rồi gặp sư phụ....nhưng tuyệt nhiên nàng k nhớ gì về Du và Phong

chát (nàng vỗ tay)

_mai là sinh nhật Dực ca, muội sẽ nấu ăn mời mọi người_nàng reo lên
_hở?nhanh vậy sao?_3 người đang còn ngơ ngác vì sự kiện sinh nhật bất ngờ này buột miệng hỏi
_đúng vậy, Văn Thần Huyền sẽ làm những món mà các vị chưa từng ăn....haha
_Tuyệt, muội nhớ làm cả bánh gato nữa nha_Như Ý nhanh miệng đóng góp ý kiến
_bánh gato????_Thiên Dực k khỏi ngạc nhiên khi “khám phá” ra 1 danh từ ms
_ah, là loại bánh mà người ta hay dùng vào dịp sinh nhật đó mà....hihihihi....oa, muội đói rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi

_oa....oa....oáp_nàng vươn vai ngáp 1 cái rõ to
_Huyền nhi, có con ruồi kia_Như Ý cùng Thiên Dực đồng thanh k sai 1 chữ
_oái, 2 người tới đây khi nào vậy?_nàng giật mình
_lâu lắm rồi ah, chân vs móng ta mọc rể cả rồi nè_Như Ý lém lỉnh đáp_chờ để ăn bánh sinh nhật mà ta suýt rụng mất 2 hàm răng lun
_oái, muội quên, hihihihi

TẠI NHÀ BẾP

binh.....choang.....rầm.....

_ĐẠI TỶ_nàng gào lên
_hihihihi, ta lỡ tay_Như Ý gỡ đầu giải thích

Thiên Dực chỉ biết lắc đầu nhìn nhà bếp giờ như 1 bãi chiến trường

Như Ý vẫn là Như Ý, hậu đậu vẫn hoàng hậu đậu, nhớ năm xưa nàng nấu ăn cho sư phụ, ông vừa ms cho vào miệng đã vội nhả ra chứng tỏ trình độ của nàng “đẳng cấp” đến mức nào

_ĐẠI TỶ, RA NGOÀI NAY NẾU K MUỐN ĂN 1 CHUỖNG_nàng thẳng chân đá đít Như Ý đuổi ra đường, ah nhầm, ra khỏi bếp

Như Ý mặc dù vô công đầy mình nhưng vẫn phải ngậm ngùi rút lui, ra đến cửa mà vẫn ngoái lại kêu to_ah. Dực cấm người giữ trò cửa cấm, tán tỉnh, đại tỷ ta đây đã có mối rồi đó (ai vậy nhỉ???)

_oaoaoaoaoaoa....._Như Ý mắt sáng rực như đèn pha ô tô

cái bánh có hình trái tim màu xanh của bạc hà, có gắn những quả dâu tây đỏ mọng (Ta k bít nàng lấy dâu tây ở đâu ra nữa), trên có dòng chữ “happy birth day, Thien Duc”, 20 cây nến nhỏ xíu vs 20 ngọn lửa nhỏ đang nhảy múa

cả 4 người quây quần bên bàn ăn, Như Ý bộp chộp định “xin” 1 quả thìđét....nàng ăn ngay 1 “chưởng” can tội lan chanh

_ta xin trân trọng giới thiệu nhân vật chính của ngày hôm nay_1 siêu mỹ nam_Lãnh Thiên Dực.....mọi người cho 1 tràng pháo tay

rào.....rào.....rào.....

Happy birth day to you

Happy birth day to you

Happy birth day

Happy birth day

Happy birth day to you

2 con chim vàng anh cất tiếng hót “véo von” khiến cho 1 khoảng trời sấm chớp nổ bùng đoàn

_Thiên Dực, huynh hãy ước 1 điều đi

Thiên Dực chấp tay, mắt khép hờ cầu nguyện đầu biết rằng 2 bên là 2 tiểu yêu đang cười giảo hoạt, trước mặt là lão sư phụ đi theo “tà phái”

_nào, thổi nến đi_Như Ý háo hức giục

9. Chương 9

Dực nhắm mắt lại.....phùuuuuuuuuuuuu.....20 ngọn nến “chết” k kịp ngáp. lúc chàng mở mắt ra cũng là lúc kịch hay bắt đầu.....bụp.....1 cổ 2 trống, cái đầu chàng bị 2 cánh tay “nhẹ nhàng” dúi về phía trước.....h thì cái mặt chàng chẳng khác gì chú hề lại còn có 1 quả đầu kiêu hãnh đứng trên chóp mũi nữa chứ, ngộ ghê

_hahahahahahaha....._3 người bò lăn trên sàn cười nắc nẻ

_mấy người....._Thiên Dực tức k nói nên lời

_haaaaaaaaaaaaa.....Dực, ngộ quá_Lão Độc h ms lên tiếng

_này thì cười này.....

chàng 2 tay 2 nắm kem chạy đến nhắm trúng mặt mấy tên đang cười như nắc nẻ, bữa tiệc trở thành 1 cuộc chiến đấm bánh kem

HOÀNG CUNG BẠCH VÂN QUỐC

hôm nay triều đình có quốc khách, vị khách quý này là 1 nữ tử ah, nàng chính là Lục công chúa của Vũ quốc hơn nữa lại là đại tiểu thư của Á Châu thần phái_1 trong ngũ đại tà phái của giang hồ thật là 1 người đáng để đề chùng

_truyền Lục công chúa Vũ quốc

trong triều ai ai cũng biết Lục công chúa Vũ quốc sang đây là để cầu thân. Vũ quốc và Bạch Vân quốc kết thông gia cũng là điều đáng vui nhưng điều đáng ngại ở đây là kẻ đk cầu thân, nhị vương gia Vân Nam Phong, chàng từ khi Văn Thần Huyền_khuê nữ của tể tướng Văn Âu Thần mất tích thì trở nên thờ ơ vs việc triều chính chỉ ham mê nữ sắc nhưng bất kể thế nào thì mọi người cũng đều nhận ra chàng vẫn đang chờ nàng quay về.....

trong điện không khí cổ quái ngưng đọng, bên ngoài 1 nữ nhân bước chân tiến vào thăm dò. dáng đi uyển chuyển thướt tha nhưng vẫn toát ra vẻ cao ngạo của 1 mỹ nhân hoàng tộc . mái tóc sóng sánh, váy 1 màu hồng đào, đôi môi chum chím, nhìn rõ ràng là 1 mỹ nhân

nhưng nhị vương gia hấn đến 1 cái liếc mắt cũng k thèm hướng gì là trầm trồ khen ngợi

đến giữa điện thì nàng nhún mình hành lễ

_Lục công chúa Vũ quốc Tiêu Nguyệt Ưu xin bái kiến hoàng thượng, hoàng hậu cũng trư vị đại thần Bạch Vân quốc, chúc Bạch Vân quốc ngày càng hưng thịnh

Du trên đài cao cất tiếng ns uy nghi

_miễn lễ, công chúa đi đường xa hẳn là vất vả

_Nguyệt Ưu k có chút vất vả, Bạch Vân quốc phong cảnh hữu tình, nhìn cảnh quốc thái dân an 1 lúc đã tới kinh thành. ta thật muốn lưu lại đây lâu dài

câu ns hàm ý đầy mình của nàng đến cả 1 tên gốc cũng hiểu hướng chi là chàng....muốn đe dọa ư??? k dễ đâu....chàng thừa biết ý đồ của nàng nhưng bắt quá chàng sẽ k dễ nàng toại nguyện

_công chúa, cần gì phải ns dài dòng, muốn cầu thân vs ta thì chờ đến đại hội cầu thân năm sau đi. h ta có việc phải đi, công chúa cứ tự nhiên suy nghĩ ra quyết định rồi báo cho ta nhé _giọng chàng lạnh tanh, k có chút j gọi là hứng thú

cả triều đình ai nấy cả kinh, vương gia của họ từ khi nào mà lại bất nhã như vậy? đối vs nữ nhân, k nên ns những lời như vậy hướng hồ nàng lại là 1 công chúa cao cao tại thượng, ns như vậy là chạm đến lòng tự trọng của nàng rồi còn gì nữa

trái lại vs thái độ đó, Nguyệt Ư lại cảm thấy thích thú, môi nở 1 nụ cười bí ẩn

“đk lắm, rất thẳng thắn, người càng như thế ta càng thích, hãy đợi đấy, Nguyệt Ưu ta k chịu thua đâu”

ĐỘC XÀ CỐC

TẠI RỪNG TRÚC

sau buổi sinh nhật nhớ đời, Thần Huyền bắt đầu luyện võ, vì có thể chất tốt cộng vs kinh nghiệm học tập nên chỉ trong vòng 2 tháng đã học hết tuyệt kĩ của sư phụ, đánh vs Như Ý cả ngày mà k phân nổi cao thấp, đến nay hết đồ dạy, ông mang loại ms ra dạy, ns là mới nhưng thực ra chỉ ms vs 2 cô nàng này thôi, giang hồ thì ai mà chả biết đến nó

_Như Ý, Huyền nhi, võ công ta đã dạy hết cho các con, vì dịp trước ta chưa có dịp dạy cho Như Ý nên h 2 đứa cùng học chung nha

_đk ah!!!!!!!!!!!!!!_cả 2 đồng thanh ra vẻ rất hứng thú

_2 con nghe cho rõ đây, tự nhiên có tất cả 5 nguyên tố cơ bản là thủy, hỏa, lôi, thổ và phong chung tạo thành 1 vòng tuần hoàn: thủy thắng hỏa, hỏa thắng phong, phong thắng lôi, lôi thắng thổ, thổ lại quay lại thắng thủy.....bây h 2 con hãy cầm lấy tờ giấy đặc biệt này. tập trung tư tưởng, khí lực vào tay, nếu như thuộc hệ phong, tờ giấy sẽ rách đôi, thủy_ướt, hỏa_cháy, lôi_nhấn và thổ_nát vụn, các con hiểu chưa?

_dạ, đồ nhi đã hiểu

2 nàng cầm lấy 2 tờ giấy, nghe và làm theo hướng dẫn, 1 lúc sau tờ giấy rách đôi ra rồi lại ướt đẫm, thấy nó k giống như chỉ định mà sư phụ “ban phát” nên.....

_tốt lắm, 2 con rất có tài năng, trên giang hồ rất hiếm người có đk 2 nguyên tố, chỉ có ta là người duy nhất sai đk 5 loại thôi, các con thật xứng làm đệ tử của ta ah, h chúng ta sẽ học nguyên tố thủy trước

_dạ, sư phụ

(Độc Xà Vương)

ta đưa cho chúng 2 tờ giấy bình thường bảo chúng làm ướt nó thì chúng lại nang đi nhúng nước mang lại cho ta, ta thật tức đến trào máu hòng bắt quá ta chưa thể chết đk

luyện đk thủy là phải biết cách dùng nội lực tách hơi nước từ trong không khí để chúng tạo ra 1 khối nước nhất định

lần đầu tiên chúng tạo đk nước, chúng đã làm khu rừng ngập lụt diện rộng, 1 số loài k bír bơi thì chết thảm hại, lũ cá sau khi đk vượt “Vũ môn” thì mắc cạn rồi chết mất xác, cả một góc rừng trở nên xơ xác, hoang tàn

sau nàu , khi đã thành thạo, chúng còn giúp ta được “tắm miễn phí” nữa, thật là “vinh hạnh”cho ta quá đi mà

cũng k ngờ là chúng lại học nhanh như vậy, chỉ trong 1 tháng đã luyện hoàn chỉnh

tiếp theo đó là Phong, vì Phong là 1 nguyên tố hay đk dùng trong chiến đấu nên ta dạy sau, để sử dụng được phong phải biết cách điều chỉnh được không khí theo 1 hướng nhất định nếu k chắc chắn sẽ bị trọng thương, chính vì thế ta đã cho chúng học thủy trước để có kinh nghiệm hơn (độc giả thấy ta tốt k nào)

lại là lần đầu, chúng dùng được phong, chúng đã.....ô ô, vườn độc được của ta bị chúng đánh cho k còn 1 cái lá, lại còn làm 1 trận cuồng phong làm nhà của ta tốc mái, may mà chúng biết dừng đúng lúc nếu k ta k biết đã bay về hướng nào nữa, đã thế đến tối còn mượn gió giả ma cho ta k ngủ đk nữa chứ, thật hết cách vs 2 con quỷ này mà

10. Chương 10

sau 2 tháng luyện tập vô cùng “gian khổ” cuối cùng 2 nàng cũng hoàn thành “luận án tốt nghiệp” cho riêng mình

vào 1 đêm sáng trăng, 2 nàng nằm trên thảm cỏ xanh mượt (nhưng vì trời tối nên nó đen xì ah)

_Đại tỷ, vài ngày nữa là sang năm ms ah_Thần Huyền quang sang ns vs Như Ý phá tan đi sự tĩnh lặng

_um, nhanh thật ms vậy mà đã hết năm rồi, ta cũng phải chuẩn bị trở về ĐạiNamquốc thôi

_vậy ah, thật tốt quá, muội cũng muốn tới đó gặp “đức lăng quăng” của tỷ ah, có phải là.....Vương Bạch Trường k nhĩ?????????_nàng tò mò

_um, đúng ah, k ngờ vợ chồng ta lại nổi tiếng đến vậy ah, nếu cứ ở hiện đại thì chắc chỉ có nước nhà bít chứ làm gì có chuyện xuyên quốc gia nhĩ, haaaaaa

_đúng ah, muội ms chế ra nấy cái pháo hoa đặc biệt ah, đợi đến khi nào giao thừa chúng ta nổ pháo ăn mừng chứ

_đk ah, ta sẽ mời Bách Chiến ca đến dự luôn, hẳn là huynh ấy ngạc nhiên lắm, haaa_Như Ý phấn khởi ra mặt luyện thuyền k biết mệt mỏi.

3 ngày sau

_sư phụ, tạm biệt, khi nào về con sẽ mang quà cho sư phụ nha_nàng “bịn rịn” chia tay sư phụ “yêu quý”

_đi nhanh về nhanh, lần sau còn làm bánh kem cho ta nữa nghe chưa?

2 nữ tử nghiêng nước nghiêng thành thi triển khinh công bay ra khỏi cốc....

xung quanh bốn bề là rừng núi, những cây cổ thụ cao sừng sững dễ mà đến 100 năm rồi, , cảnh vật im lặng, con người cũng k vì thế mà im lặng theo, 2 nữ tử 1 mặt phi thân thoăn thoắt như nỉa trong truyện tranh mà cả 2 đều mê diên đảo 1 mặt lại nói chuyện rôm rả chấn động cả 1 góc rừng

lượn tàu bay giấy 1 lúc, cả 2 đã thần mệt, tiếp đất an toàn rồi bước bộ thanh thản

xa xa, 1 tốp khoảng 5 người nhìn cả 2 với ánh mắt “kì lạ”

_ha, cây này ta trồng, đường này ta mở, muốn đi qua thì “xì” tiền ra đây_1 tên ra vẻ kẻ cả hất hàm nói

_hơ, đường này các người mở, ta còn tin được chứ cây này các người trồng thì ddeesns ông bà ta sống lại cũng k thêm tin, người xem, mấy cây cổ thụ này dễ lắm cũng đến gần trăm tuổi mà nghe giọng ns của các người (các cái j, ms có 1 người ns mà các) cùng lắm là 25 tuổi, nếu đúng là các người trồng mấy cây này thì chẳng lẽ các người là ma quỷ hay sao mà sống mãi k già vậy?

nàng tức giận phun ra 1 tràng khiến bọn chúng đổ mồ hôi lạnh, k ngờ đi cướp mà lại gặp thứ dữ

còn Như Ý thì mắt tròn mắt đẹp, h mới nhận ra tiểu sư muội của mình ngoài tài năng dùng độc được hạ độc thủ, đánh lên siêu đẳng cấp mà còn là 1 tuyển thủ võ mồm siêu vô đối nữa

“haiz, hôm nay các người tàn đời rồi”

Như Ý trầm nghĩ, tiếc thương thay cho số phận “hầm hiu” của bọn chúng

_đại tỷ, bọn này để muội xử lý

nhớ khi xuất cốc sư phụ đã từng dặn, giang hồ hiện nay k ổn định, do võ công của sư phụ rất khác với những môn phái khác nên k đk sử dụng bữa bãi khi k cần thiết, nếu k sẽ gặp rắc rối vì vậy nàng nghĩ ngay đến việc dùng karate and judo

_hơ, tiểu mỹ nhân ah, sao lại mạnh mồm thế chứ_1 tên bước lên vừa ns vừa “liếc mắt đưa tình” vs 2 nàng

_hừ, các người thật vô lễ_Như Ý đến lúc này thì nổi sùng lên

_Đại tỷ bình tĩnh để muội_quay sang bọn chúng_gọn thì nhào dzô

yaaaaaaaaaaaa.....bọn chúng cả 5 người toàn tâm toàn lực chạy đến phía nàng, nàng khê bắn ám khi, cả 5 thanh kiếm rơi loảng xoảng mặc dù thế nhưng chúng vẫn xông lên vì nghĩ rằng mình.....cầm kiếm k chắc

nàng nhún người nhảy lên “khê” đậm chân vào đầu tên chạy trước làm đà đá tên đằng sau.....tên thứ 3 định đánh lên nàng từ phía sau thì nàng quay lại cho hắn ăn cú đấm móc sở trường, tên thứ 4 sợ quá ngắt xiu, tên thứ 5 được nàng ưu đãi cho nhận cú đá liên hoàn đẳng cấp pro

dưới đất 5 tên cướp nằm lăn lóc, phía trên nàng phui tay nhếch mép cười khinh bỉ

_đại tỷ, đi thôi

Như Ý k nói chỉ khê gật đầu rồi quay người bước đi. cảnh vật lại trở nên im lặng, tiếng 2 bà 8 lại tiếp tục vang lên rôm rả....đi được 1 lúc thì.....

_đội đã

từ xa 1 tiếng gọi vọng lại, thì ra là đám cướp lúc nãy, đến đây làm gì thế nhỉ, chẳng lẽ lại muốn đánh nhau nữa????????!!!!!!!!!

chúng chạy đến gần thì dừng lại, 2 tay chống gối thở hồng hộc

Như Ý chau mày hỏi_có chuyện j vậy?

_2 người có thể cho chúng tôi theo với được k?

đi theo??? mấy người này đang làm thảo khấu mà, muốn chuyển nghề chẳng????? vệ sĩ riêng?????????

đấy mắt nàng có 1 tia tính toán

_đk, ấy người đi theo nhưng phải nghe theo lời ta

_đk, dù j chúng ta cũng k muốn làm cướp nữa

_vậy hãy gọi ta là lão đại, ta sẽ làm nhà tài trợ cho các người

_nhà tài trợ?????????

_thôi, bỏ đi, xuất phát thôi

Như Ý thực là k thể hiểu nổi tiểu sư muội của mình, thật là khó đoán ra ý nghĩ của nó

11. Chương 11

KINH THÀNH ĐẠI NAM QUỐC

_Hurayyyyyyyyy.....cuối cùng cũng đã đến nơi_nàng nhảy căng lên vui sướng

Như Ý cảm thấy khi đi với nhóc này nàng bị lép vế trầm trọng, điển hình như lúc ở trong rừng, nàng ta chỉ lo buôn chuyện vs mấy thành viên ms mà vút nàng sang 1 xó đến h ms để ý đến

7 người, 5 nam 2 nữ bước vào “Mĩ nam quán”, quán này có vẻ rất sang trọng và đông khách.....đặc biệt là quán rất đúng với tên gọi phục vụ quả quán toàn là mĩ nam nha, nhìn là thích, thích là cứ nhìn mãi không thôi

Lược 1 đoạn (đại khái là chào mời khách rồi gọi món)

_Chúng ta về nhà luôn chứ_Như Ý bậy h ms cất tiếng hỏi

_um, tỷ cứ về trước đi, muội còn phải làm ăn chứ heheheheh, mời tỷ nhân dịp năm mới dẫn “đức lằng quăng” vs Bách Chiến ca đến thưởng thức tài nghệ của muội....kakaakakak

_đk, đồng ý, hehe....đến lúc đó phải giảm cho ta 50% nghe chưa

_oái, nhiều vậy???muội lỗ vốn mất....hehe

5 tên còn lại ngồi chống cằm nhìn lão đại buôn chuyện vs nữ tử kia mà suýt ngủ gật

(báo cáo 5 tên này cũng thuộc dạng “hại nước hại dân” thế nên bà già Huyền nhà ta mới nhận chứ bà ý chẳng tốt lành j đâu)

1 bàn ăn có đủ mĩ nhân + mĩ nam thì hỏi sao không chói lóa, khách hàng quên ăn, hướng mắt về 1 nơi nhất định, nữ tử nhìn nam nhân k chớp mắt, nam nhân nhìn mĩ nữ đến quên của nuốt nước miếng

sau khi ăn xong, Như Ý quay trở lại phủ Thái tử, còn nàng cũng 5 tên kia đàm đạo với chủ quán, bỏ ra 1000 lượng vàng (ack, có đắt lắm k nhỉ? quán nì lớn nhất kinh thành ah) cuối cùng nàng cũng đã sở hữu được quán....hớ hớ

nàng quyết định k thay đổi 1 thứ j trong quán chỉ là nàng sẽ kê thêm 1 vài món ăn mới (thế mà bảo k thay đổi)

1: Món bánh đặc biệt mừng năm mới : bánh kem

2: bánh bèo

3: sườn xào chua ngọt

4: sữa chua

5: thịt bò hầm măng

hình như là hết rồi

sau khi menu của nhà hàng được bổ xung khách hàng đến ăn càng nhiều, đặc biệt là các quan gia, hô hô, quả này lời to rồi

bi h lăi đk nhiều nàng làm 1 cuộc cải cách nhan sắc cho chị em cổ đại mặc dù mấy chị ý cũng đẹp sẵn rồi, nàng mở 1 thẩm mĩ viện chuyên đắp mặt nạ dưỡng gia, bán những loại nước hoa đẳng cấp ngay cả trong cung cũng phải tìm đến mua, hàng hiếm nên nàng bán giá rất đắt tạo nên 1 thương hiệu mới trong giới kinh doanh là “Đồng tiền hạnh phúc” nghe cái tên đã biết người sáng lập nên nó như thế nào rồi, chắc k phải nói ai cũng biết đó là ham tiền điên cuồng

không những thế nàng còn mở 1 tiệm thuốc lớn để làm lang băm oái nhằm lang trung cứu nhân độ thế (có khoa trương lắm không nhỉ?)nói chung là tiệm thuốc này nàng cũng mua lại thôi, nó cũng là 1 hiệu thuốc nhất nhì trong kinh thành nên cũng có bàn đạp để lấn tới....bình thường thì nàng vẫn để cho chủ tiệm thuốc

cùng với Tử Hạo (1 trong 5 tên tay chân của nàng) quản lý, khi nào gặp ca khó khăn thì tử Hạo sẽ đến tìm nàng để nàng chế thuốc cho đem về, chính vì thế thuốc loại này rất đắt nhưng vs nàng chữa bệnh là trên hết, nhà giàu thì lấy tiền, nhà nghèo thì họ đưa gì lấy nấy, thường thường là lương thực, nàng dùng chúng để cấp cho quán ăn

bây giờ trên thương trường đang có 1 doanh nghiệp nổi như cồn đó là “Toàn Phát doanh thương”, nghe nói thế lực rất lớn, chi nhánh trải dài trên 14 quốc gia láng giềng.....nàng phải tiếp tục phấn đấu để dành cái danh hiệu đệ nhất doanh thương mới được

hệ thống phân bố tay chân

Mĩ NamQuán : Tử Nhai, Yên Sơn

Thẩm Mỹ Viện: Lưu Tấn, Trương Hi

Tiệm thuốc Sinh Tử: Tử Hạo (chịu thiệt 1 tỷ vì sinh sau đẻ muộn)

sau khi thu xếp ổn thỏa, nàng 1 mình 1 ngựa đi “Huyền Băng cung” đương nhiên là k quên mang theo ngàn lượng vàng hoàng kim rồi

Khang San là thủ phủ của Huyền Băng cung, nằm phía tây kinh thành Toa Đô của Đại Nam Quốc. Vùng này đồi núi hiểm trở, thác sâu, vực thẳm, mây mù, gió chướng k phải là nơi cho người bình thường có thể thâm nhập. nếu k phải được mời đến thì cao thủ võ lâm muốn đột nhập vào thật khó như lên trời.....nhận xét “chính k phải chính” là do tổ chức vang danh đệ nhất sát thủ nhưng cũng háo hức tham gia vào đủ loại ngành nghề khác nhau. biểu tượng của tổ chức là 1 xấp ngân phiếu đặt chồng lên 1 thanh kiếm. khi xưa nó biểu hiện cho việc “ai trả tiền thì ta giết người giùm”, còn sau này hậu bối mở mang ý nghĩa nó thêm mấy cấp bậc “ai cầm đường ta kiếm tiền, chém chết hết”. nghĩa là mạng người chỉ là cỏ rác, dám cản trở người của Huyền Băng cung chỉ có con đường tử.

đường lên núi treo leo đi đâu cũng thấy “bầy chim, thú rừng” bất quá nàng k phải người bình thường, nói vậy thôi, sở dĩ nàng đã “xin” được tẩm bản đồ vào Huyền Băng cung của đại tỷ nên ms dám mò xác tới đây.....phương châm của nàng là: nhanh, gọn, lẹ, chính xác là đi đường hàng không cho an toàn

vừa đặt chân xuống khu vườn khá đẹp, nàng đã bị 7 người lạ mặt tấn công....đương nhiên là họ nghĩ nàng là kẻ đột nhập nên hăng hái ra tay

nàng nhìn cách phối hợp hành động cũng với số lượng người tham gia, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra đó chính là “Huyền Băng thất sát”_7 sát thủ danh trấn giang hồ đương nhiên là k thiếu phần đẹp dazai dưới trướng của Huyền Băng cung

kiếm pháp của họ cũng k tệ, có thể nói là rất đỉnh bất quá vẫn thua nàng 1 bậc.....hồ, 7 cây kiếm “kẻ vai sát cánh” cứ nhắm nàng mà “xiên” tới, định biến nàng thành thịt xiên nướng hử?????

vì nàng mới tới Đại Nam Quốc không bao lâu nên k muốn sát sinh hưởng chi họ đẹp trai ngời ngời thể này chết thì uổng lắm (đúng là sông núi dễ đổi bản tình khó dời mà, mê trai đẹp vẫn hoàn mê trai thôi).....nàng cứ né, né, né mãi đến khi lưng chạm vào 1 cái cây, lúc này 7 “cái que” cứ tiếp tục “xiên” tới, nàng vội né ra phía sau thân cây vừa vặn lúc 7 thanh kiếm cách mặt nàng khoảng 5 phân.....theo đà 7 cây kiếm vẫn hướng tới.....phập, 7 cây kiếm cắm thẳng vào thân cây với lực đạo mạnh. nàng thấy vậy liền quay đầu lại lêu lêu rồi nở 1 nụ cười tỏa nắng

cả bọn đơ ra (say nắng rồi mà) sao mà giống nhau thế, nụ cười rạng người ấy, ánh mắt tinh nghịch ấy đã rất lâu rồi họ chưa nhìn thấy, thật là giống quá, giống nàng ấy quá

thấy cả bọn tự nhiên đơ ra, nàng liền lấy tay hươ hươ trước mặt họ

_hừm, k chơi vs mấy người nữa, chán phèo ah...ta muốn gặp cung chủ của mấy người

chơi???từ nãy đến h nàng ta chỉ là đang chơi đùa?????mới chỉ chơi đùa mà họ đã phải hao tâm tổn sức như thế rồi đến khi nàng đánh thật thì k biết sẽ thảm hại đến mức nào và ngay ngày hôm sau sẽ có 1 tin tức vô cùng sốt dẻo cho giới giang hồ

“Huyền Băng thất sát thảm bại dưới tay của 1 tiểu cô nương_nổi nhục lớn của Huyền Băng cung”

ôi trời!!!!thảm quá!!!!!!

_cô nương là ai? muốn gặp cung chủ của chúng ta làm j?_1 mĩ nam sau khi “hoàn hồn” bước về phía trước “tiếp chỉ”

_ta là khách hàng, tìm cung chủ để bàn việc làm ăn

_đk, mời đi theo chúng tôi

ack, Huyền Băng cung này quả là rộng nha nàng đi mãi mà vẫn chưa đến nơi, mỗi chân chết đi mà, phong cảnh ở đây cũng thật đẹp nha nhìn mãi k thấy chán.....

binh.....

aida bọn họ đột nhiên dừng lại, nàng theo quán tính cứ đi tiếp thế là đâm sầm vào lưng cả 1 tên xấu số. k hiểu đầu nàng cứng đến cỡ nào mà tên đó khẽ nhăn mặt. ngược lên thì k thấy họ đầu nữa chỉ thấy 1 nam tử mặc áo đen, tóc đen, da trắng, dáng người cao ráo thuộc vào top ten những anh chàng đẹp trai, nhìn phát biết luôn, đó chẳng phải là Phi Bách Chiến_cung chủ Huyền Băng cung hay sao

_cung chủ phải chẳng quá rảnh rỗi??ta mang việc đến cho ngài đây_nàng đứng đĩnh bước tới

_việc???nàng là ai????_Bách Chiến quay lại, chàng sững sốt, nữ tử này có dáng vẻ rất giống nàng ấy

_Hi hihihhi, ta là khách hàng muốn bàn chuyện làm ăn với Phi cung chủ....liệu có thể???

_đk, mời ngồi

ayda, khổ thật nha, bây h nàng mới để ý thấy bên cạnh có 1 cái bàn làm bằng cẩm thạch đk trạm trổ rất tinh tế, cái này mà bán thì kiến đk 1 đồng tiền ah, nàng đặt tay nải xuống, mở ra...aaaaa, vàng, những thỏi vàng sáng lấp lánh.....

_Tùng này đủ chứ?

_nàng muốn j?

_ta muốn nhờ cung chủ “xin” cho ta 1 mạng người

_ai?

_Chiêu Văn Như Ý

12. Chương 12

Như Ý???nàng là muốn lấy mạng của Như Ý???nàng với Như Ý có quan hệ như thế nào?????

_nàng là ai???

_cung chủ có nghe đến 1 tập đoàn doanh thương mới nổi lên gần đây chứ?

_là “Đồng tiền hạnh phúc”

_chính xác, ta chính là “sếp sòng” ở đó

haha, 1 tiểu cô nương nhí nhảnh đặt cái tên cho tập đoàn doanh thương của mình cũng rất nhí nhảnh....haha có vẻ nữ tử này rất thú vị

_ta vẫn chưa hiểu tại sao nàng lại....

_hihihihihi, Như Ý được coi như bảo bối trong nhà, đương nhiên là Chiêu Văn An Khang cũng coi nàng như bảo bối, lấy mạng nàng, đánh đòn tâm lý Chiêu Văn An Khang, ta sẽ vượt hẳn lên chức “đệ nhất doanh

thương”...hihihi...hết rồi....ta nói vậy thôi, nếu đồng ý thì làm k đồng ý thì thôi tự ta làm, còn số vàng này coi như quà làm quen....hihi...thôi ta đi

về....trong chốc lát nàng đã biến mất. chàng tự nhiên thấy vui vui khi gặp được nàng, thật quái lạ.....rõ ràng là nàng muốn hại Như Ý nhưng sao chàng vẫn 1 mực có hứng thú với nàng.....trời, k phải dạo này nhàn hạ quá nên đầu chàng bị hỏng rồi chứ?????..ôi.....chết mất thôi.....

(bào cáo, Bách Chiến ca của chúng ta đã trùng tiếng sét ái tình do Huyền tỷ cố ý đánh)

nàng trên đường về vừa đi vừa cười khúc khích, hihihihihi.....Phi Bách Chiến ơi là Phi Bách Chiến trùng kếp của nàng mà k bít j, mà cũng phải công nhận tài diễn xuất của nàng quá đỉnh....hồ.hồ.....nếu ở hiện đại nàng đã sớm thi vào trường điện ảnh luôn mặc kệ ông bố cứ bắt học vs mấy ông dạy võ hix

MĨ NAM QUÁN

_lão đại, cô đã về hả?_Yên Sơn chạy ra vẫy vẫy nàng

_um, vẫn làm ăn khấm khá chứ?

thực ra nàng ms đi hồi sáng mà, bi h đã hỏi rồi, đúng là đồ đãng trí

_hum nay, lão đại ta cho chuyện vui, hehe, vì vậy sẽ giảm giá 50% cho khách hàng tới ăn vào tối nay

30 TẾT (HAIZ, TA K BÍT NÓI THẾ NÀO NÊN ĐÀNH NS VẬY AH, K BÍT CÓ ĐÚNG K)

PHỬ THÁI TỬ

_Bạch Trường ca, ta có bít một quán ăn có đồ ăn rất ngon, tối nay chúng ta đi ăn mừng năm ms nha mặc dù đã là vợ chồng nhưng Như Ý vẫn gọi chàng là Bạch Trường ca...khổ thế chứ lị

_đk, ta cũng có nghe tên, tiểu Ý nhi, đưa thêm Thanh Minh, Thanh Mẫn đi luôn nha

(Thanh Minh, Thanh Mẫn là hộ vệ của Bạch Trường)

_um, hiiiiiiiiii

HUYỀN BĂNG CUNG

_Bách Chiến ca_Như Ý chạy thẳng vào phòng Phi Bách Chiến

_Như Ý có chuyện j vậy?sao tự nhiên hôm nay lại rảnh rồi đến thăm ta vậy?

_hihihihi.....hum nay là 30, sang canh là năm mới, muội có nhã ý mời huynh đón năm mới cùng muội

_ồ, chuyện lạ nha, xem ra năm sau Huyền Băng cung sẽ làm ăn thất bát rồi

_huynh, huynh k phải lo đã có muội bảo kê cho Huyền Băng cung rồi....heheheh

_thôi, ta chịu thua muội vậy. địa điểm?

_Mĩ nam quán

_MĩNamquán??? có phải quán ăn của doanh thương “đồng tiền hạnh phúc”?

_đúng là cung chủ Huyền Băng cung có khác, doanh thương đó mới mở đk có 1 tuần thui ah

_Nhưng nó đã có chi nhánh ở 7 nước rồi đó, mà ta muốn hỏi muội 1 chuyện

_huh???

_thực sự, Văn Thần Huyền là người quen của muội??_Bách Chiến hỏi , giọng điệu đầy vẻ hồ nghi

_um, muội ấy là sư muội của muội ah

_sư muội???

_sao vậy???_đến lượt Như Ý thắc mắc

_ta.....ta.....ta.....hừ.....nàng ta là muốn giết muội_cuối cùng, Bách Chiến k chịu đk bèn ns huých toẹt ra luôn

_hử?? giết muội???hahaahahahah, nhóc con này hay thật đấy, muội còn tưởng nó làm quen vs huynh thế nào, k ngờ lại thế này, ần tượng quá, hơ hơ hơ_Như Ý cười ngặt ngẽo khiến cho Bách Chiến đỏ mặt, không ngờ chàng lại bị lừa dễ dàng như vậy, mất mặt quá

_hừ, đk rồi, lần này ta sẽ đi, tính sổ luôn

đương nhiên lần này chàng đi là muốn xem nàng định giở trò j và điều quan trọng hơn là.....muốn gặp lại nàng hô hô

PHỦ TƯỚNG QUÂN

_đại ca, nhị ca, tam ca, đêm nay là đêm giao thừa, hehe, muội mời các huynh đi ăn_Như Ý ra vẻ phấn khởi lắm

_hô, từ khi nào mà Như Ý ham tiền, nổi tiếng keo kiệt lại mời bọn ta đi ăn vậy??? k phải là đã có tên nào trả tiền rồi chứ???_Chiêu Văn Vạn Sự – tam ca của Như Ý chen vào nói để Như Ý

_Hi hi, tam ca, huynh thật giỏi nha, có bao h muội ngu đến nỗi mời các huynh đi ăn mà k có ai trả tiền k???? quá xa vời, hồ hồ, người sẽ bao chúng ta đêm nay sẽ là “lão đại” của tập đoàn doanh thương ms nổi “Đồng tiền hạnh phúc”, hê hê thế nào thú vị k?

_ohhhhhhhh, thì ra người hào phóng mời chúng ta lại là đối thủ cạnh tranh với nhị đệ_quay sang An Khang là nhị ca của Như Ý_Nhị đệ, kiểu này đệ phải ở nhà rồi, haha, yên tâm đi, ta sẽ thay đệ “thưởng thức” mấy món ăn lạ ở đó...hahahaahaha_đại ca Chiêu Văn Thịnh Vượng buông lời châm chọc An Khang

_hơ, làm sao có thể như thế được,đệ phải đến chào hỏi đối thủ mới phải lễ chứ, sau này sẽ đụng độ nhiều trên thương trường, phải làm cho người ta có hảo ý 1 chút, mà nghe nói người ta là nữ nhi nha, phải đến xem bản lĩnh của nàng thế nào mà dám đấu với đệ chứ_An Khang cũng k chịu kém

_này, cuối cùng mấy người có đi k?: muội chuẩn bị đồ ỉ ah_Như Ý giả bộ làm cao

_đương nhiên là đi_cả 3 tên đồng thanh k chút do dự

13. Chương 13

MĨ NAM QUÁN

PHÒNG VIP

nàng đang ngồi mát ăn bát vàng chờ khách đặc biệt tới, ngồi chờ dài cả cổ, nếu ở hiện đại NÀNG đã bị đưa vào viện nghiên cứu rồi, haiz

_hurayyyyyyyyy, tiểu muội muội của ta, chờ lâu k vậy?_chưa thấy người mà đã thấy tiếng đảm bảo 100% là Như Ý

Dúng như dự đoán Như Ý bước vào, theo phía sau là tập đoàn soái ca , xem nào 1..2.....3.....4.....15, trời ơi, là 15 người thêm nàng vs Như Ý là 17, ôi, hôm nay nàng bao mà,

_Như Ý ơi là Như Ý, tỷ giết ta đi, giết ta đi, sao mời nhiều dữ vậy? ta phá sản mất..huhuhuhuhu_nàng nằm lăn ra ăn vạ

phì.....cả bọn nén cười mãi cuối cùng vẫn là k thể, làm nàng ngại muốn chít, muốn đập đầu vào gối chết quách đi cho rồi

_Thần Huyền cô nương, chúng ta lại tái ngộ, nàng chơi ta 1 vỏ quá đâu đấy_Phi Bách Chiến thay mặt luôn cả Huyền Băng thất sát chào hỏi nàng

_hiiiiiii, Phi cung chủ quá khen

đúng là Huyền Băng cung có khác chưa j đã tra ra tên tuổi nàng rồi

Hắn_Phi Bách Chiến gặp lại nàng k hiểu sao lại có 1 cỗ vui mừng ập đến suýt dề chết, (ặc, vì gái mà chết là k đáng mặt nam nhi đâu, nhất là vì ả Thần Huyền kia)

_hiii, rất vui đk gặp nàng, đối thủ của ta_An Khang bước lên, 1 mực có hứng thú, nàng k những tài giỏi mà còn xinh đẹp nữa, hẳn thật là có hảo cảm

_hơ, chắc vị này chính là Chiêu Văn An Khang “ông trùm” của Toàn Phát doanh thương?

_đúng vậy, nàng cũng k kém, là “tên đầu sỏ” của “Đồng tiền hạnh phúc” mới nổi mà đã có chi nhánh trên 7 quốc gia_An Khang cũng k chịu kém cạnh

_huynh quá khen, chẳng phải ta vẫn kém huynh tới 7 nước hay sao?

_Thôi, thôi, 1 người có j “tâm sự” thì mời ra chỗ khác, chúng ta còn phải ăn ah_Như Ý chen vào giữa cuộc trò chuyện rất chi là”thâm sâu” của 2 người

_um, hiiiiii, lại gặp lại mọi người _nàng nói với Huyền Băng thất sát rồi quay sang Vạn Sự và Thịnh Vượng_rất vui đk làm quen

sau khi ăn uống no say, cả bọn dắt nhau đi đắp mặt nạ dưỡng da, rồi phi thân lên nóc nhà bắn pháo hoa. vì nàng đã làm 1 kho pháo hoa nên thoải mái bắn mà k sợ hết, lúc đầu chỉ có nàng vs Như Ý bắn thui, sau rồi bọn đàn ông con trai cũng xí xốn nhảy vào giành làm nàng vs Như Ý “thấp cổ bé họng” ngồi nhìn thèm thuồng

_đại tỷ, đi tăng 2 thui?_nàng đề nghị

_tăng 2???ở đâu vậy?

_Huyền Băng cung!!!! hee, muội muốn xem bảo vật ah_nàng lại nổi tính tò mò, hóng hớt rồi đây

_oái, 2 người định phá chỗ ở của ta sao?_Bách Chiến nghe thấy thì “hồn bay phách lạc”

_làm j có, muội hiền lành mà, hehe_Như Ý cười trừ

HUYỀN BĂNG CUNG

_hay chúng ta chơi 1 trò chơi đi_nàng đề nghị

_thế này, bla....bla....bla

veo.....cái bình rượu quay, quay, quay, tinh, nó chĩa về phía Bách Chiến

_haiz, tuy ta k có bảo vật nhưng Huyền Băng cung có_chàng lấy ra ra 1 thanh kiếm

là Tuyệt Băng kiếm, thanh kiếm quý của thành nữ Huyền băng cung

lại quay, lại quay, tinh, trúng Như Ý

_tuy ta k có bảo vật nhưng tấm thân này cũng là bảo vật rồi, hâhhaahah

lại quay lại quay, trúng nàng

nàng đưa ra Diêm kiếm, cả bọn kinh ngạc vì thanh kiếm này đã bị thất lạc từ lâu, nay lại ở trong tay nữ tử này, đó là 1 điều đáng khâm phục

.....n lần

lại 1 lần nữa trúng Bách Chiến, chàng đành phải đưa ra Lục Bạch ngọc, nàng thấy thích quá liền cầm lên xem, bất ngờ viên ngọc phát sáng, thôi rồi, thế là hết 1 đời thanh xuân, Lục Bạch ngọc đã nhận nàng làm

chủ.....mọi người thấy vậy sững sờ, dành 1 phút để mặc niệm cho nàng_1 người xấu số, từ nay về sau nàng sẽ k đk yêu, k được động lòng trước nam nhân, k đk có động chạm j hết.....

Như Ý thầm chia buồn cho tiểu muội đáng thương nhưng đáng trách hơn của mình, ai bảo lanh chanh, bây h thì cả đời cô quả rồi.....

đang mặc niệm thì chiếc nhẫn trên tay nàng phát sáng, sáng kịch liệt

tra tra khảo khảo, cuối cùng cũng biết đó là Bạch Ngọc bảo, là báu vật của sư tổ nàng để lại, nó là thứ duy nhất có thể khắc chế được Lục Bạch ngọc

niềm vui nhen nhóm, 1 người, 2 người.....

_cung hỉ, cung hỉ nha muội muội, muội đk làm Thánh nữ của Huyền Băng cung rồi ah....haha_Như Ý phá lên cười

Bách Chiến cũng cảm thấy vui vui vì sau này sẽ có nàng ở bên cạnh, sẽ đk nhìn thấy nàng nhiều hơn

cả bọn nhảo vô chúc mừng nàng, 1 chén.....2 chén.....3 chén.....n chén

ai ai cũng uống sau nắm lẫn ra đất ngủ, nàng uống rất nhiều, rất nhiều rượu, say tởm, đến tối nóng thấy mờ, dang 2 tay, dang 2 chân, oa , thoải mái quá, êm quá

cái j mà êm thế chỉ???? báo cáo các đồng chí, bên trái, bên phải nàng là 2 tên đang chịu trận:Phi Bách Chiến và Chiêu Văn An Khang....

bị đè lên ngực. lên chân đến cả ta còn thấy khó chịu huống j bọn họ, đương nhiên là thấy khó thở rồi (sức nặng boom tấn)

mở mắt ra thấy nữ nhân bên cạnh đang say giấc nồng, khuôn mặt dễ thương ai nỡ làm nàng tỉnh, thế là cả 2 đều nắm im chịu trận cho tới sáng

14. Chương 14: Chương 14

_oa, 3 người họ ngủ say chưa kìa, nhìn mặt Bách Chiến ca với An Khang ca mà xem, ngủ rồi mà còn cười, cười mãi nguyên nữa chứ, ngủ bên cạnh người trong mộng có khác nha_Như Ý vừa mới tỉnh dậy đã luyện thuyên (làm sao Như Ý lại biết Huyền là người trong mộng của 2 tên này nhỉ???)

_Huyền nhi, dậy đi, trời sáng rồi_Như Ý lay lay người nàng

_oaoaoaoa, papa, cho con ngủ thêm chút nữa đi, buồn ngủ lắm

nàng vừa ns vừa quay sang bên cạnh ôm con “gấu bông” của mình, dụi dụi vào ngực nó

Bách Chiến tự nhiên thấy có ai đó ôm mình lại, còn siết chặt, dụi dụi vào lồng ngực chàng nữa chứ bèn tỉnh giấc, đập vào mắt là nàng, nàng đang ôm chàng ngủ ngon lành, chàng mỉm cười, đâu biết rằng hành động vừa rồi đã lọt vào mắt ai kia

_Huyền nhi, dậy đi, ta đưa muội đi shopping_Như Ý ghé tai nàng nói nhỏ

đương nhiên là có hiệu quả, nàng mở mắt ra, thấy ngay cái mặt Bách Chiến đang đỏ ửng

_aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

nàng hét toáng lên đến nỗi chim chóc sợ quá bay toán loạn, nàng đẩy Bách Chiến ra, đứng dậy đỏ mặt....ôi, mắt mặt quá, ai lại đi ôm nam nhân ngủ bao h, lại còn trước mặt bao nhiêu người, chắc nàng phải đi kiểm cái lỗ nẻ nhảy xuống trốn mất

An Khang nghe thấy nàng hét liền tỉnh dậy, thấy ngay cảnh tượng đập vào mắt, lúc giận ùng ùng nhưng vẫn cố kìm nén

_Bách Chiến ca, thật vui nha, hôm qua được người trong mộng ôm ngủ haiz chỉ tội cho nhị ca của muội, thất tình đến nơi rồi_nàng cố tỏ ra buồn nhưng trong câu nói vẫn hiện lên rõ mồn một cái ý trêu ghẹo cả 3

(Văn Thần Huyền)

sau gần 1 tháng ở Huyền Băng cung, ta mê tít cái chức Thánh Nữ này. vì sao ư? quá đơn giản, trên đời này có j mê hoặc nổi ta ngoài em “mơ nì”, là em “mơ nì” đó, tiền đó nha.....h ta ngồi không mà vẫn có bổng lộc hưởng k hết. còn Bách Chiến, hẳn thành tâm 2 tay dâng lên cho ta 1 khoản kỉnh xù. chẳng bù cho ngày xưa, ta “bán mặt cho đất bán lưng cho trời” (bị papa 1 ngày bắt chống đẩy 100 cái) chịu sự “áp bức bóc lột” của thể lực “tư bản chủ nghĩa” bao nhiêu năm mà vẫn k có 1 cắc đổ vào túi

Mặc dù cái chức cao nhất hẳn vẫn cứ ôm khư khư không dâng cho ta nhưng hiện tại ta chính là dưới 1 người trên 20 triệu người....hơ hơ

20 triệu người đều là những môn đồ rất ư là trung thành của tổ chức, họ nguyện “đội ta lên đầu” mà cung kính hỏi sao ta k tự hào

hồ hồ, mấy vị vua cao cao tại thượng kia ơi, mấy người có biết con dân của mình trên đầu thờ 2 chủ????....hồ hồ hồ.....bị ta “thọc gậy bánh xe” mà vẫn an nhàn hưởng lộc mới khoái chứ

đấy mới là vấn đề vật chất, còn tinh thần mới là vấn đề làm ta bức tức ah, ngày nào ta cũng bị tên Bách Chiến lăm chuyên phá đám báo hại ta tờ mờ sáng mắt nhắm mắt mở, chân thấp chân cao đi ra đại sảnh. vừa ló mặt ra ta đã thấy nguyên 1 rừng người mặc đồ trắng đứng ở phía dưới, định dọa ta nhồi máu cơ tim chết ngay tại chỗ hay sao??????? nghi thức đón tiếp Thánh Nữ là vậy hả????

_chúng thuộc hạ xin ra mắt cung chủ và Thánh Nữ, chúc cung chủ, Thánh Nữ vạn an

_đa tạ, , các vị ngồi đi

_hi hi, đa tạ, chúc các vị 1 ngày tốt lành

sau khi an tọa, Bách Chiến bắt đầu giới thiệu

_Thánh Nữ, xin giới thiệu, đây là 15 vị trong Hội đồng trưởng lão của Huyền Băng cung chúng ta

nàng gật đầu với họ. với nàng, “im lặng là vàng” là triết lý sống “k biết thì dựa cột mà nghe” là đạo làm người

hồ hồ, 15 vị trưởng lão, 15 hộp quà lớn, nhìn mà đã thêm rõ rã, khá kỉnh xù đấy. vì sợ mất mặt với các vị “già làng” khác mà. cứ cạnh tranh nhau đi, hê hê, người hưởng lợi chỉ có thể l à nàng. chờ mãi k thấy Bách Chiến dâng lễ vật

_Cung chủ, phải chăng ngài cũng nên tặng ta 1 món quà?_nàng ra chiều gợi ý

_quà j?

nàng tức quá đi mà, dù gì hẳn cũng là “sếp sòng” ở đây thế mà chẳng biết phép tắc j cả, giàu hơn tỷ phú thế mà có mỗi 1 món quà cũng keo kiệt k tặng

_là quà mừng ta nhận chức đó mà

_vậy sao? ta đã tặng nàng ngọc quý rồi mà

_ngọc đó vốn đã nhận ta làm chủ nhân, ngài k đưa cho ta thì ta có thể làm Thánh Nữ sao? ngài dâng cho ta là đúng rồi, có j phải thắc mắc sao??

_ta đã tặng nàng quần áo đẹp

_hơ, ngày đưa sao?k có quần áo đẹp ta có thể đứng ở đây chúc phúc ọi người sao?

_vậy ta thiếu nàng quà mừng rồi

chàng đến chết ngay tại chỗ với nàng luôn, nàng k những giống Như Ý về tính cách, cái khoản ăn nói cũng ngang cơ nhau, nhớ năm xưa khi Như Ý lên chức Thánh Nữ, nàng cũng làm khó chàng như thế này...thật khổ thân chàng

_đúng ah

_vậy ta phải tặng nàng cái j?

đấy, chính nó đấy, nó chính là cái cầu nàng chờ cả 1 buổi sáng. nhìn đẹp trai thế đấy nhưng lâu tiêu thấy mồ

hồ hồ, Phi Bách Chiến ơi, người tới số rồi, ai đời lại ngu đến nỗi hỏi nàng câu hỏi “giết người” đó hơ hơ

_ta thì cũng chẳng muốn gì nhiều, chỉ ta ta muốn 1 ít thạch nhũ thôi

oaoaoaoa, nhìn mặt hần ngu ngơ, khù khờ như vậy hần là đang tiếc quả rùi, ai bảo mạnh mẽ làm chi, h thì hỏi cũng chẳng kịp. ta chỉ là học theo Tôn lão đại_Tôn Ngộ Không xin chút thuốc cải tử hoàn sinh của Thái Thượng lão quân thôi mà

_thạch nhũ.....là cái j?

_hiiiiiiiiiiii.....buồn cười quá, thạch nhũ là thạch nhũ chứ cung chủ nghĩ thạch nhũ là j?

_ta chỉ có ngọc lục bảo, hồng ngọc, phỉ thúy.....nhưng k có thạch nhũ

ôi trời ơi, sao hần lại khổ thế nhỉ, năm xưa Như Ý đòi kim cương j j đó, h lại đến nàng vs thạch nhũ, thử hỏi thế gian này, 2 nàng là cái j mà khiến hần đau đầu thế này

_haiz, vậy cũng đk, cho ta mỗi thứ khoảng vài chục viên là ngon rồi

_Thánh Nữ lấy nhiều đá quý làm j vậy?

_đương nhiên là bán lấy tiền rồi

_bán?

hồ, hần tưởng nàng mang về làm triển lãm đá quý sao? nàng mê nhất là tiền, tiền, chỉ tiền thôi

_lấy tiền

_cuối cùng Thánh Nữ là chỉ muốn lấy tiền

_uy, cung chủ đáng kính của ta ơi, ngài nghĩ xem, thời buổi này đi ra đường k có tiền là sao mà làm ăn nổi, ta đương nhiên là muốn tiền, thử hỏi có ai lại k thích tiền cơ chứ

đạt được mục đích nàng nhanh chân vọt lẹ tránh sự cố ngoài ý muốn xảy ra. chức vụ Thánh Nữ không phai để trưng bày nên nàng nhất định phải nhanh tay hốt lẹ rồi tìm cách chuồn thẳng k thể để 1 đại boss như nàng bị giam cầm ngày ngày làm khổ sai được, tư tưởng “mác – lenin” k thể mai một

phía trước 1 người vs nét mặt gian xảo bước đi, đằng sau 1 tên ngu ngơ như trúng ta đang cân nhắc có nên phong tỏa tất những đồ quý giá trong “nhà” trước khi vị tân Thánh Nữ này “rước đi k trả lại”

15. Chương 15

hum nay nàng “đi công tác” vô tình gặp lại An Khang chàng mời nàng đi tham quan cơ nghiệp. nàng thích thú chỉ chỉ trỏ trỏ, hần cũng vui k kém mời nàng chọn đồ.

có phải hần thật ngu k? đúng, hần thật là ngu...khi ko lại “vẽ đường cho hươu chạy”, nói như thế khác nào “cho con gái ăn mẹ” k?

nàng đi đi lại lại, chỉ chỉ trỏ trỏ, ta lấy cái này , ta lấy cái kia, xoay chàng như chong chóng, chẳng mấy chốc mà trên tay chàng toàn đồ là đồ nặng kinh khủng, dùng là con gái đi sắm đồ mà, hần là k tiếc đồ nhưng tiếc cho cánh tay “hải tiên” của mình, hôm nay phải khổ mầy rồi, tối về hần sẽ tắm bồ sau, vì “đại nghiệp” hi sinh 1 chút cũng k có sao.....

_nàng sao hum nay lại rảnh rồi đi chơi vs ta vậy?_An Khang cất tiếng hỏi

_hihihihi, muội đi khảo sát lại cách làm ăn của “đồng tiền hạnh phúc” cũng muốn nhân dịp này về Bạch Vân quốc luôn

_về Bạch Vân quốc?

_hiiii, chưa ns với huynh, muội là con gái tể tướng đương triều của Bạch Vân quốc Văn Âu Thần

ồ, hóa ra nàng lại là con gái của tể tướng Bạch Vân quốc, thảo nào tính khí k có giống người thường

bồ lô ba la

sau khi dời Toa Đô, nàng 1 thân bạch y cười ngửa trắng Bạch Vân quốc thẳng tiến.

KINH THÀNH BẠCH VÂN QUỐC

đường phố vẫn k đổi khác tí nào, rất quen thuộc, rất thân thương. đi dạo 1 vòng, nàng dừng chân trước nhà mình, aida, nàng là vẫn còn luyến tiếc k muốn vào, vào nhà thể nào cũng bị cha già vs anh trai hỏi hỏi han han, mệt lắm

nghĩ là làm, nàng rảo bước trên phố, thủy chung k ngoái lại phía sau. đường phố náo nhiệt, đông vui, những quán món đồ trang sức tinh xảo làm nàng thèm chảy nước miếng nhưng vẫn keo kiệt k xì ra 1 đồng để mua, tự nhủ vs mình rằng, khi nào về phủ, chỉ cần mè nheo ông anh “tốt bụng” liền có mấy thứ đồ này thôi, cứ nghĩ đến đây là nàng lại thêm dững khí để”dứt áo ra đi”

nàng 2 tay đầy xôi kẹo hồ lô, vừa đi vừa ăn với vận tốc 2 cái/phút, người dân ai ai cũng phải ngoái nhìn (tuy bạn k cao nhưng người khác cũng phải ngược nhìn đó hả?) vì làm mất hình ảnh thực nữ trong mắt họ quá mà đi qua chỗ của 1 ông tên bói, hần liền gọi với theo

_tiểu cô nương, phải chăng cô nương nên xem 1 quẻ về nhân duyên?_hần gạ gẫm

_xem quẻ nhân duyên? ta k có hứng!!!! người có thể xem cho ta 1 quẻ khi nào thì ta sẽ giàu to không??_nàng ra vẻ hùng thú với tiền hơn là nhân duyên

(TG: hơ, bi h tỷ đã giàu xụ rồi mà còn hỏi khi nào thì giàu to /Huỳnh: hơ, như thế vẫn chưa giàu, ta còn muốn giàu hơn/TG: xịu)

hần ta ngạc nhiên, thường thường thì các cô nương hay xem nhân duyên, cô gái này lại khác, tự nhiên đi hỏi tiền tài, đúng là khác người mà.....nhưng mà k sao.....cô nàng có muốn xem cái j thì kệ, mục đích của hần vẫn k thay đổi

_đk, nhìn tướng ta cô nương sáng sủa thể này thì sẽ mau giàu to thôi

_giàu to??? khi nào???

hần tiến lại gần hơn_nhanh thôi

_nhanh là lúc nào chứ????????_nàng sốt ruột

hần lại tiến gần hơn nữa_yên tâm đi, sắp rồi

nàng mắt sáng long lanh_nói nhanh coi, sắp là khi nào

_đk rồi_hần nói xong thì bỏ chạy

nàng vẫn ngẩn ngơ ngồi đấy, k hay biết là chuyện j đã xảy ra, tự nhiên thấy người mình nhẹ đi. chợt dạ, nàng nhìn sang bên hông, túi tiền đã k cánh mà bay đi mất tiêu. sức nhớ ra tên thấy bói lúc này, nàng vùng chạy, miệng kêu to

_tên trộm kia, đứng lại cho ta, đứng lại

tên trộm quay đầu lại, cũng hét lên có ngu mới đứng lại cho người bắt

người dân bàn tán xôn xao, chỉ chỉ trỏ trỏ nhưng tuyệt nhiên k giúp nàng

xiiiiiii, k biết nhân tính ở đâu nữa, thấy người ta gặp nạn k chịu ra tay cứu giúp còn đứng đấy mà bàn vs chả tán. nàng vốn định dùng khinh công nhưng nhớ lời sư phụ nhắc nên cẩn thận, hạn chế dùng võ công (ò, nghe lời ghê) thì đành chịu nhịn, dùng sức tí cho khỏe ra

tên trộm cứ chạy, nàng cứ đuổi, chạy hết phố này tới phố khác mà k ai chịu ai. tên trộm ngoái cổ lại kinh hãi, k ngờ lần này ăn trộm lại gặp ngay chần tinh, chạy dai như đũa, k biết trong này có bao nhiêu mà đuổi dữ vậy.

hắn quẹo vào 1 ngõ nhỏ, nàng phì phò đuổi theo....trời ạ, sao tên này khỏe thế, chạy 1 quãng đường dài mà chẳng xi nhê tí nào đúng là dân ăn trộm lâu năm. bội phục,. bội phục. nàng 2 tay xấn vẩy lên chạy vừa mỗi tay vừa mệt.....

trong phim lúc nào cũng có cảnh “anh hùng cứu mỹ nhân”. sau đó “bi lụy” vì “mỹ nhân”giờ đến cả 1 tiểu hài tử cũng k có hướng gì là “anh hùng”.....

ơ rê ca, ơ rê ca, sao nàng k nghĩ ra sớm nhỉ, rồi nàng cúi người xuống, tháo chiếc giày, neho mắt nhắm chuẩn rồi phóng đi

_hãy xem siêu ám khí của ta đây_nàng hét to

(trời, đã có ai nhìn thấy ám khí nào to như thế chưa????)

vừa lúc ấy, thật trùng hợp nha, từ 1 con đường lớn, có 1 thiếu niên vừa đi tới, khê nghiêng mình tránh hấn ta. miệng lẩm bẩm

_hừ, chết tiệt.....

chia kíp dứt lời thì 1 “vật thể bay k xác định” (có thể gọi là UFO được k nhỉ????) hạ cánh an toàn trên mặt vị thiếu niên và 1 tiếng là thất thanh

_OÁI, TRỜI SẬP

thì nàng cũng chạy đến, nhìn thấy thì có hơi bức tức nói

_hừ, trật rồi, nhưng k sao có “bàn đỡ” ở đây thì cũng có lợi

Nàng khê nhún chân ngấm thẳng đầu của chàng rồi dùng chân phải dậm lên đầu chàng “lấy đà” chạy tiếp. Nàng tiếp đất an toàn, khê xoay người sang bên phải, nhìn tên ăn trộm mà hí hửng đuổi theo nhưng, một bàn tay đưa ra nắm chặt lấy chân nàng không cho nàng thoát. Sự việc diễn ra ngay lập tức khiến nàng mất thăng bằng sắp ngã nhào xuống, may mà nàng phản ứng nhanh nhẹn nên ngay lập tức dùng luôn chân trái đạp vào gương mặt chàng.

hắn hoảng hồn buông tay ra, nàng nhanh chóng dùng tay làm điểm tựa lộn một vòng tiếp đất đẹp mắt. Nàng tức điên người, xem hồn nữa là “lỗ mũi ăn trầu” rồi còn gì là khuôn mặt “hoa nhường nguyệt thẹn”. Nàng quay ra sau mà quát lên giận dữ:

_ai nắm chân ta???oái!!!đồ “dê xôm”!!!!!!

_cái j??? “dê xôm”??người.....

hừ, chỉ cần hấn phẩy tay 1 cái thôi là mỹ nhân theo hấn đàn đàn lớp lớp, thế mà nhóc này dám bảo là dê xôm

chàng ngẩng mặt lên nhìn con nhỏ giám dùng bàn chân thối đạp vào đầu chàng, vào mặt đẹp trai của chàng!!!chết tiệt!!tức quá đi mà, nhưng bản mặt ấy k đk bao lâu đã được thay thế bằng 1 gương mặt đầy ngạc nhiên

sao mà giống nàng thế????? hấn hoa mắt chẳng??? làm sao nàng có thể xuất hiện ở đây đk, chàng cũng người k nói được câu nào, tâm trạng của hấn bây giờ rất hỗn độn, vui mừng, nghi hoặc, hạnh phúc.....cuối cùng thì cũng đã gặp được nàng, thế thì tốt quá, hấn lại có thể ở bên nàng, sẽ k phải cười

công chúa gì gì đó nữa (anh em biết hẳn là ai chưa???ai k biết thì ta ns cho này, là Nam Phong đại ca đó, hô hô)

16. Chương 16

__này, người chưa bao h nhìn thấy mỹ nhân hả? __nàng hất hàm nói khi thấy hẳn cứ đơ ra sau khi nhìn mình hừng, k phải, Huyền nhi của hẳn mặc dù rất hay đấu khẩu vs hẳn nhưng k đến nỗi chanh chua như vậy, chắc là k phải rồi, nghĩ vậy hẳn đã bay cái ý nghĩ nhóc trước mặt chính là Huyền nhi

nàng nhìn kẻ đối diện, xét về tướng mạo cũng đẹp trai đó chứ (chỉ cũng thôi sao???) nhưng đẹp trai là 1 chuyện, tính “dê xồm” của hẳn mới là 1 chuyện, dạo này nam nhân thấy mình đẹp trai quá nên được nước “ăn chơi phê phờn”, phải dạy cho hẳn 1 bài học....hừ....

__người làm tên giết người chạy mất rồi

tên giết người??có phải là cái tên khi nãy đụng phải người hẳn k nhỉ??? nhìn tên đó giống như thầy bói dờm làm sao mà giết người đk

__là tên lúc nãy???? hẳn giết ai???

nàng vênh mặt lên tự đắc tuyên bố 1 câu xanh rờn __giết ta

__giết người? thế sao h người vẫn còn nguyên vẹn??

__hơ...hắn giật túi tiền của ta, thử hỏi có ai sống trên đời mà k dùng tiền??k có tiền ta lấy j mà hẳn??k ăn chẳng phải ta chết đói sao???thế k phải giết ta thì là j???

__vì vài đồng bạc lẻ mà người đuổi theo hẳn đến tận đây

__bạc lẻ cái đầu người ý. tiền ta vất vả kiếm ra. tự nhiên bị hẳn cướp mất giờ lại phí thời gian vs tên “dê xồm” nhà người

hắn bực mình, nhóc này dám nói lại từ đó lần nữa ư. Chuyện phi lí! Cái gì mà “đồ dê xồm” chứ? Bỏn vương gia hẳn mà lại đi “dê xồm” một con nhóc chanh chua như nàng ư?

– Cái gì? Ta dê xồm người? Hồi nào?

Nàng hừ mũi bực mình, chỉ tay vào người hẳn gần giọng đáp lại:

– Nắm chân ta mà còn chối, đồ chết tiệt nhà người, trả giày đây.__nàng chìa tay ra nhận trước __ta đây không rảnh tiếp chuyện với người.

hắn siết chặt bàn tay mình trong tay áo. Lần đầu tiên trong đời hẳn bị sỉ nhục cỡ đó. Cái gì chứ? Người là ai mà to gan mướng chửi ta? Con nhóc chết tiệt! hẳn nhìn vẻ mặt vô tội và lời lẽ buộc tội của nàng với hẳn mà miết từng chữ, nắm chặt cái giày trong bàn tay còn lại đưa trước mặt nàng mà gần giọng miết từng chữ:

– Thì ra người là người quảng cái giày này vô mặt bỏn vương... à không bỏn thiếu gia ta. Không biết xin lỗi mà còn lớn tiếng à?

Nàng nhún vai một cái rồi nhả mặt than thở __Tại người ngu ngốc chứ liên quan gì tới ta. Nếu không có người ta bắt được hẳn rồi. Trời ơi! Tiền của ta!

Chàng giận tới điên cả người – Dám mắng ta ngốc, con nhóc chanh chua kia. Không những quảng giày mà còn lấy bàn chân thối tha của người dậm lên đầu của ta. Người không xin lỗi đã đành...

Nàng lớn tiếng quát, đưa tay phẩy phẩy như phẩy ruồi muỗi:

– Thì sao? Đồ “công tử bột” người phiền phức chết đi được. Nam nhân gì mà “nhon mỏ” thấy ớn. Muốn đánh nhau hả? Hầu luôn! __nàng lấy một tay phẩy phẩy hẳn rồi đưa hai tay trước mặt thủ thế nhìn thẳng vào mặt hẳn.

– Ta không đánh nhau với nữ nhân.

Nàng khẽ nhìn hần cười gian trá mà thốt lên ngạo nghễ – Oh! Sợ ư?

hần lên tiếng, bực bội nhìn hành động đặc ý của nàng: – Ta mà sợ con nhỏ chanh chua như ngươi sao? Được đầu luôn, dám gọi bốn đại gia ta là “công tử bột”.

Rồi hần tiến đến gần nàng “hầu chuyện”. Đúng là với con nhóc này nói bằng miệng không xong, phải dùng tới “nắm đấm” mới được. Lần đầu tiên trong cuộc đời của hần lại có một vết nhơ như thế này, phải dùng tay mình rửa cho sạch. Đúng rồi, phải dùng tay.

Đột nhiên nàng đưa bàn tay xòe trước mặt hần và nói – Từ từ đã!

Đang hưng phấn tự nhiên bị cụt hứng, hần hỏi – Cái gì?

– Đợi đã, giao kèo trước, cấm người xài ám khí nha.

hần tức điên người, con nhỏ này sỉ nhục chàng quá thể – Ta mà là hạng tiểu nhân đó ư? Bộ mặt ta gian vậy sao?

Nàng đứng tránh xa hần ra vài bước rồi lấy tay bịt mũi lại, khẽ nhấn mạnh từng lời, nàng nói với vẻ khinh thường và châm chọc:

– Nãy giờ đứng gần người mùi hương nồng nặc, trông giống như mùi phấn son. Đồ “dê xồm” nhà ngươi, mới đến kỹ viện “phong lưu” mà còn bày đặt ra vẻ “hiền nhân” với ta. Nhìn mặt ngươi “gian” thấy mờ. Gì chứ? Trai đẹp mà làm gì? “Dê xồm” là đồ bỏ, “tiểu nhân” là đồ vứt.

Nàng khẽ nhún vai một cái, lớn tiếng chê bai, cố ý nhấn mạnh các từ ngữ vô cùng quan trọng khiến chàng tức muốn xì khói nhưng vẫn cố nhịn

hần tức điên cả người, cũng đại bọn phi trong phủ suốt ngày bán lấy hần, lúc ra khỏi phủ còn cố kì kèo muốn đi theo hại hần trên người ám đầy mùi phấn son lại còn mang danh “đồ dê xồm” nữa chứ...ôi, nhục nhả quá.....

hần nhìn nàng bằng đôi mắt hình viên đạn và nghiến răng nói từng từ ngữ:

– Bắt đầu đi! Ta mà không cho ngươi nằm bẹp ta thì không làm ‘người’.

Nàng nhìn hần cười hà hà một cách mỉa mai trêu chọc:

– Vậy thì ngươi chuẩn bị tinh thần làm ‘súc vật’ đi.

– Cái gì? Ngươi... __ hần tức tới nỗi nói không nổi luôn

hần xông tới chỗ nàng bằng một tốc độ nhanh đến chóng mặt. Tốc độ này đến vận động viên nước Mỹ CARL LEWIS nhìn thấy cũng phải bỏ nghề chứ đừng nói đến hai cái chân “ngắn” của nàng. Lâu rồi hần chưa vận động chân tay nên trận này phải chơi hết mình. Châm ngôn “không hà hiếp nữ nhi” hần vẫn tôn thờ nhưng với nàng, hần xem như là ngoại lệ và sẽ quyết không nường tay.

Bỗng nhiên một bàn tay lại xòe ra trước mặt hần lần nữa khiến chàng phải “thăng gập”:

– Chờ đã!

– Cái gì nữa? Hay là sợ thua rồi? __ hần cười lạnh một tiếng đưa mắt nhìn nàng đầy ẩn ý __ Ta nói trước, nếu ngươi thua phải đập đầu ba cái xin lỗi ta.

Nàng thở ra, bĩu môi như vừa nghe điều vô cùng vô lý:

– Xời! Sợ gì, ta muốn nói là không được dùng khinh công và vũ khí, đầu không thú vị hơn. Nếu ngươi thua phải bỏ một đoạn đường dài và đèn tiền cho ta gấp mấy cho hợp lý nhĩ... à gấp mười là được.__ nàng khẽ nhếch môi cười, nàng giao kèo như vậy để khỏi hổ.

nàng học Karete và Judo toàn là vận động chân tay, bây giờ mà xài vũ khí đầu sao lại, dù cho tên đó có chấp đi nữa (dù biết trước là hần sẽ không chấp) (trời, chuẩn bị kỹ quá ta, quyết tâm k để lộ “tuyệt thế” võ công của mình cơ đấy)

– Được! Con nhóc chanh chua đáng chết.

– Đồ “vô sỉ nam nhân”, chờ đó!

Và hai người đưa hai cặp mắt hình viên đạn nhìn nhau tóe lửa và hùng hăng xông vào nhập cuộc đấu.

Đầu tiên, nàng nhanh chân nhắm thẳng người hấn mà đá, hấn cử động nhanh nhẹn vội né xong nhanh chóng dùng một tay nắm lấy chân nàng đẩy nhẹ một cái khiến nàng loạng choạng nhưng không té. Điều này khiến hấn có 1 tia trong ánh mắt. Tiếp đến, nàng dùng tay nhắm thẳng vào mặt hấn định giáng cho 1 quả bẹp mũi, nhưng hấn nhanh chóng né sang một bên, nàng lại dùng cú đâm móc sở trường trong Karate đánh tới tấp nhưng hấn cũng chỉ dùng một tay là có thể chặn được rồi hấn xoay người tâng nàng một cú đá vô thưởng vô phạt khiến nàng xém ngã chúi xuống đất theo quán tính. Nàng nghiêng rằng quay người lại nhìn nụ cười ngạo nghễ vô cùng của chàng mà tức muốn điên. Nàng tiến đến nhanh, sử dụng một cú đá liên hoàn, kỹ thuật mà nàng cho là khó nhất trong karate nhưng hấn chỉ nhún người một cái lao đến với tốc độ chóng mặt và dùng chân chặn các cú đá của nàng, trong ánh mắt có phần ngẩn ngơ. Nàng chuyển sang Judo, tiến đến gần, dùng chân gạt chân hấn để chuẩn bị nắm lấy cổ áo nhưng hấn đã nhanh chóng lùi lại vài bước và tâng nàng lại một cú gạt chân, nàng hơi loạng choạng lùi ra sau và khẽ nhăn mặt.

“Chết! Đụng phải cao thủ rồi!Kiểu này phải dùng khổ nhục kế thôi”

17. Chương 17

Nhìn bản mặt đánh đá của nàng hơi biến sắc, hấn bỗng lùi ra sau hơi xa một chút, phẩy chiếc quạt giấu trong ống tay áo và phẩy phẩy vài cái khẽ cười gian tà:

– Sao? Con nhóc chanh chua kia, chuẩn bị dập đầu ba cái xin lỗi bổn đại gia ta đi!

Mặc dù biết gần thua tới nơi rồi nhưng nhìn cái bản mặt cáo già của hấn và lời nói đầy vẻ tự tin như vậy nàng lại vênh mặt lên và thở dài trong lúc tung một cú đá vào giữa bụng hấn:

– Mơ à? Ban ngày mà cũng mộng du nữa, thiệt tình.

Nghe giọng nói của nàng vẫn còn ngang ngạnh lắm, hấn gấp quạt lại khẽ xoay người né cú đá của nàng và tiến nhanh vòng ra sau lưng nàng, khẽ đến gần thăm thì vào tai:

– Còn cố vùng vẫy ư? Võ công ngươi không tệ nhưng làm sao có thể là đối thủ của ta được?

Nghe chàng thì thầm vào tai mà nàng tức điên cả người, nhưng lời nói của hấn quả thật không sai, nãy giờ hấn đánh mà như bốn cột người khác vậy. Thật là điên tiết! Vậy mấy năm nay nàng học võ thành quả nó như thế này ư? Chẳng lẽ phải dùng tới nó??? không, không thể.....Thấy hấn đến quá gần, cảm giác nguy hiểm gần kề, nàng vội giữ khoảng cách khoảng cách an toàn.

“Võ công của nàng ta rất kì lạ, ta chưa từng gặp qua” _ hấn ngẫm nghĩ và cảm thấy tự tôn hơi sụp đổ, hấn cũng ình là hiểu biết đôi chút võ công của các môn phái do nhiều lần lén trốn khỏi cung nhìn thấy cộng thêm kiến thức sách. Vậy mà sao võ công của nàng khiến cho hấn không biết đâu mà lần, lúc đầu hấn nghĩ nàng chỉ là đánh loạn xạ thể nhưng nếu ngẫm nghĩ kĩ lại thì thấy rất bài bản. Mà dường như có tới hai thể võ chứ không phải một.

Đẹp các suy nghĩ như thế đầu qua một bên, hấn tiến nhanh đến chỗ nàng nhanh chóng dùng chân gạt thành nửa vòng tròn dưới chân nàng, nàng vội tránh nhưng hấn lại nhanh hơn ra thêm một cú đá siêu tốc khiến cho nàng phải vất vả lắm mới né được và hơi loạng choạng. Nàng lấy tay lau mồ hôi và ngẫm nghĩ:

“Chết tiệt thật, chắc kiểu này không xong.”

Nhìn vẻ mặt đuối sức của nàng sao mà hấn lại thấy sướng khoái thế nhỉ? (tội lỗi, tội lỗi ^__^) hấn cười hà hà đầy vui vẻ với gương mặt chiến thắng:

– Nhận thua là vừa rồi đó con nhóc đánh đá kia, phí cả thời gian vì việc vô bổ này.

Nhận thua là đồng nghĩa với việc làm sụp đổ tất cả tự tôn của nàng, không dễ đâu nhá, nhận thua là đồng nghĩa với việc dập đầu ba cái nói hai từ đầy sỉ nhục tới tận ba lần. Nghĩ tới đó, nàng lại có động lực xúc tiến. Nàng nhìn thẳng vào cái bản mặt vô cùng hí hửng của hắn mà đáp lại ngạo nghễ với nụ cười:

– Câu đó ta dành lại cho người đó, đồ “vô sỉ nam nhân”.

hắn tức điên người, con nhỏ đánh đá này còn dám lập lại câu đó lần nữa ư? Nụ cười trên môi hắn vụt tắt hẳn nghiêng rằng:

– Nhà người...

Bỗng nhiên nàng trở nên im lặng lạ thường, hắn hơi ngạc nhiên, con nhóc này muốn làm cái gì nữa đây? Kệ, nàng có làm gì hắn chịu tất, miễn sao con nhóc này nói hai từ “xin lỗi” trước mặt cho hắn hả giận là được. Nãy giờ nghe nàng vu oan, chê bai, ngạo mạn hắn giận đến điên người nhưng hắn không phải là một người quá hẹp hòi nên chỉ cần nàng nhận lỗi là được.

Chờ hồi lâu mà vẫn thấy nàng không có động tĩnh gì hắn nheo mày, rốt cuộc là sao? Bỗng, nàng đưa tay chỉ về phía sau hắn và nhìn chăm chú với bộ mặt ngạc nhiên:

– Cái gì kia?

Theo quán tính hắn nhìn ra sau, có cái gì đâu? Mà khoan đã...

– Hả? Oái!_ hắn lúc này đã biết mình mắc lừa vở kịch với tài diễn xuất rất tài tình của nàng.

Nàng tiến đến gần thì thềm lại vào tai hắn từng chữ một rất rõ ràng như trả đũa chuyện lúc nãy với giọng nói ngọt ngào đến chết người.

– Chết chắc rồi, chuẩn bị làm súc vật bò một đoạn đường cho bàn dân thiên hạ xem và tích góp sẵn tiền đi.

Nhưng nụ cười vô cùng ngạo nghễ của hắn đã dập tắt tất cả cảm hứng chiến thắng của nàng.

– Đâu dễ ăn thế!

– Sao?

“Chết cha!”

hắn nhanh chân bước ra phía sau nàng, nhanh đến nỗi khiến nàng trở tay không kịp, chỉ cảm thấy hai tay của mình bị khóa chặt không thể cựa được bởi đôi bàn tay vô cùng mạnh mẽ và chỉ nghe được một nụ cười khoái trá phía sau trái ngược với bản mặt nhăn nhó của nàng lúc này

– Lần này thì người chịu thua chưa?

Nàng nghiêng rằng đáp lại với vẻ mặt tức giận vô cùng:

– Đồ “vô sỉ nam nhân” chỉ biết “trăng hoa” với mấy nữ nhân thanh lâu mà lại thắng tay với ta.

Nàng chỉ nghe tiếng nói lạnh tanh đáp lại phía sau lưng mình mà muốn hoảng hồn:

– Người còn nói nữa ta sẽ đánh thật đấy!

“Hả? Nãy giờ hắn chỉ giỡn thôi ư? Chết thật.”

Rồi tiếng nói phía sau lưng nàng lại phát ra một gần hơn, chàng đang kề sát vào tai nàng mà nói nhẹ nhàng đủ để nàng nghe thấy và cảm nhận được cái nóng lan tỏa. Trời ơi, xảo trá quá đi!

– Còn chờ đợi điều gì nữa mà chưa dập đầu ba cái xin lỗi bốn đại gia ta đây?

– Đừng hòng!_ nàng vênh mặt lên

– Còn ngoan cố sao?_ hắn nhíu mày

hắn đang chờ đợi tiếp theo nàng sẽ làm gì nữa, chỉ nghe thấy một giọng nói đầy ngạo mạn phát ra:

– Ta còn chờ người làm “vô sỉ súc vật” đã, để cho bàn dân thiên hạ đều biết._ nàng cố ý nhấn mạnh câu rất quan trọng cho hắn tức điên người.

hắn ngạc nhiên lên tiếng:- Người vừa nói gì?

Nàng lấy bàn chân của mình gạt chân hắn, quá bất ngờ hắn không ngờ tới nên theo phản xạ buông tay ra nắm nàng lỏng lẻo hơn. Nàng chỉ chờ tới đó dùng chân còn lại của mình gạt chân còn lại của chàng khiến hắn vội buông tay ra lùi lại. Nàng tiến đến nhanh nắm vào cổ áo của hắn và sử dụng một đòn quật qua vai bằng tất cả sức lực của mình. Hắn chỉ cảm thấy mình bị nhấc lên khỏi mặt đất rồi đột ngột tiếp đất bằng một trạng thái rất êm dịu. Hắn lồm cồm bò dậy và nhìn nàng đang bỏ chạy thục mạng với vẻ mặt hoảng sợ và nàng cất tiếng lớn khiến chàng giật nảy mình:

– Bớ người ta! Có kẻ biến thái giữa thanh thiên bạch nhật!

– Hả?_ hắn hét lên ngạc nhiên

Nàng bỏ chạy thật nhanh như đang tìm người làm chứng vì đoạn đường này quá vắng vẻ. Nàng vùng hết tốc độ của mình và chạy một đoạn đường khá dài. Hắn cũng học tốc đuổi theo như muốn bịt lại cái miệng phát ngôn linh tinh của nàng. Ở đây hai người thấy khoảng mười mấy người đang dọn hàng quán và nghe tiếng nói thất thanh bọn họ dừng công việc lại nhìn hai người. Ô hô, mười mấy người ư, đối với nàng thế là đủ rồi.

– Ở đây có kẻ biến thái, cứu tiểu nữ với!

Nàng liếc mắt nhìn quanh và nhìn thấy một người đàn bà khoảng bốn mươi. Được, chọn người này làm đối tượng, nàng nhanh chóng sử dụng vẻ mặt hoảng sợ vô độ và không quên nặn ra thêm vài giọt nước mắt cho tăng thêm diễn xuất hoàn hảo của mình. Nàng khép nép sau lưng người đàn bà đó với điệu bộ run rẩy. Bà ta nhìn nàng như thể nghĩ rằng chắc nàng đã quá hoảng sợ nên cảm thấy thương cảm vô cùng nên vỗ về:

– Không sao, không sao đâu.

18. Chương 18

Cùng lúc đó, mọi người đang nhìn hắn đầy giận dữ trong ánh mắt. Hắn tức điên người mà không nói nổi lời nào khi nhìn thấy nàng chơi chiêu cuối thâm độc như vậy. Chiêu nào chàng cũng có thể chiêu chứ chiêu này thì...

– Người..._ hắn nghiến răng

Xung quanh, tiếng xì xào nổi lên có lợi cho nàng và vô cùng bất lợi cho chàng

“Giữa thanh thiên bạch nhật thế mà...”

“Bè lũ nam nhân biến thái”

“Hừ, dám ức hiếp con gái nhà lành.”

“Chắc là hắn muốn thử mùi vị con gái dân dã, ớn các cô kinh nghiệm đầy mình ở thanh lâu.”

Hắn tức đến nỗi đỉnh đầu bốc khói đen xì, người dân ở đây thật lạ, trộm thì báo quan còn tên “dâm đảng” thì xử tại chỗ, họ túm hắn lại mắng chửi xối xả, nàng nhờ thế mà hả giận, trốn 1 góc cười ha hả như điên

Hắn bị túm lại, bị mắng thì tức đến nỗi có nguy có nhồi máu cơ tim mà chết.....lòng tự trọng k cho phép hắn bị lăng nhục như thế này, hắn nhún người phi thân ra khỏi đám hỗn loạn

h thì hắn trên cao bay đi, người dân phía dưới vẫn nghểnh cổ lên mà mắng

nàng thấy hắn đi rồi thì cũng k nán lại ở đây nữa

tới kinh thành, nơi nào là sa hoa lông lẫy nhất??? chỉ có 1 câu trả lời duy nhất, đó chính là hoàng cung. nàng lén lút đi đi lại lại ở 1 góc khuất, xem xét kỹ lưỡng, cuối cùng quyết định phi thân vượt qua bức tường cao vài mét tiến vào trong

tiếp đất an toàn, nơi nàng đặt chân xuống là 1 hồ cá (ở bên cạnh hồ cá thoi), oa, nhìn đàn cá tung tăng bơi lội dưới nước thật là thích, lũ cá này là Hắc long và Bạch long_1 loại cá quý, người nuôi nó chắc giàu lắm (trời, vua không giàu thì ai giàu???)nàng dạo quanh Ngự hoa viên, 2 tay cầm 2 xâu kẹo hồ lô. bọn công công đi qua nhìn nàng có vẻ là người sang trọng tưởng là phi tần trong cung nên cũng chào hỏi lễ phép. nàng hí hửng vì chẳng ai nhận ra mình, nàng đi tiếp đến khi ăn hết 2 xâu kẹo thì thấy mình đang ở 1 nơi lạ hoắc, nhìn quanh thì thấy 1 cậu nhóc khoảng chừng 5t đang luyện kiếm.....oa, bội phục, bội phục nha, tuổi nhỏ mà đã ham mê võ thuật rồi, sau này có thể sẽ là 1 cao thủ võ lâm, phải đến làm quen sau này ra giang hồ còn có người nâng đỡ(bao nhiêu người “nâng đỡ” tỷ mà vẫn chưa đủ sao??). nàng tiến lại gần, nhẹ nhàng bắn ám khí, thanh kiếm trên tay rơi xuống đất, cậu bé quay mặt lại thì bắt gặp nàng đang đứng thường.....hoa....

mặc dù tuổi đang còn nhỏ nhưng dung mạo tuấn tú, da trắng mịn màng, đôi mắt đen chứa đầy khí phách anh hùng, mũi kiêu khê nhú lại, sống mũi thẳng tắp, đôi môi ánh bạc, cặp má phúng phính.....nhìn đi nhìn lại vẫn thấy đó là 1 tiểu mĩ nam, sau này sẽ hại dân hại nước nhiều đây, chưa nói đến sau này, ngay bây giờ, ngay tại lúc này, nhóc con đó đã “hại” nàng rồi, nàng nhìn nhóc con đến ngây ngốc (ôi, trẻ không tha, già không thương)

_nhìn cái j mà nhìn!người có thấy vừa nãy ai bắn ám khí về phía ta k???

nhóc con lên tiếng, sau khi hỏi xong nó mới thấy mình ngu, đó chỉ là 1 cung nữ làm sao mà biết ám khí là cái j

nàng thì sực tỉnh, thầm khen khời nhóc con võ công khá cao, nàng bắn bằng nội lực thế mà vẫn nhận ra, đúng là tuổi trẻ tài cao, bất quá vẫn chưa thể cao thủ đến nỗi nhận ra nàng là người bắn ám khí

_này, nhóc, em hỏi ta thì ta biết hỏi ah??_nàng đến gần cậu nhóc thì thầm

_người....to gan, người có biết ta là ai không?_nhóc con giận quá hét lên

_ui da, nhóc, đừng hét nữa, tỷ tỷ ta đây ù hết cả 2 lỗ tai rồi...dù nhóc là ai thì nhóc cũng ít tuổi hơn ta, vậy nên gọi ta là tỷ tỷ đi chứ_nàng nhún mày ra vẻ không hài lòng nhưng trong bụng thì cảm thấy trêu đùa cậu nhóc này rất có hứng thú

_người thực sự là ai mà dám hỗn xược vs ta????

_oaaa, ta từ trên trời rơi xuống, ta cũng chẳng biết ta là ai nữa?_nàng giả bộ ngơ ngác

_người....._nhóc con tức nổ đom đóm mắt nhưng không làm được j

vừa lúc đó 1 tên thái giám tiến lại

_Tham kiến thái tử

hử? thái tử??không phải nàng nghe nhầm chứ?? nhóc con này là thái tử hử? trúng mách rầu, phải thay đổi chiến thuật thôi, hơ hơ

_có việc j?_cậu nhóc lên tiếng hỏi lại

_hỏi thái tử, thái hậu và hoàng hậu ời người đến ngự hoa viên

_đk, đi thôi

nàng thấy cậu nhóc đó đi, nàng cũng đi theo, dụ dỗ lôi kéo

_này nhóc, cho nhóc này_nàng đưa xâu kẹo hồ lô ra trước mặt cậu nhóc rao hàng

_cái này là cái j?

_là kẹo hồ lô đây, nó rất ngon, người có muốn ăn thử không?

_cái này ăn được?

_trời, không ăn được thì ta mang theo làm j, ngốc

cậu nhóc cầm lấy ăn thử 1 hột

_um, ngon

thoáng 1 chốc xâu kẹo đã hết, nhóc nhìn nàng

_còn nữa không??cho ta

hồ hô, kế hoạch dụ dỗ con nít đã thành công

_k, hết rồi, lần sau ta sẽ mua cho người, nhóc người tên j??ta là Văn Thần Huyền

_ta là thái tử Vân Nam Gia Kiệt

_oa, tên đẹp nha, ta gọi đệ là Kiệt nhi nha

_k đk, gọi như thế là bất kính vs ta

_thế nhóc có muốn ăn kẹo hồ lô nữa không? ở trong cung hông có cho nhóc ăn đâu, nhanh gọi ta 1 tiếng tỷ tỷ đi_nàng giở giọng đe dọa

_đk rồi, ta chấp nhận, tỷ tỷ

_hê hê, Kiệt nhi, ngoan, sau này ta sẽ mua kẹo hồ lô cho nhóc_vừa ns nàng vừa xoa đầu thằng bé xấu số thoáng cái đã đến ngự hoan viên. phía trong cái đình lớn lớn có 2 người phụ nữ, 1 người đã ngoài 50 nàng đoán đây chính là thái hậu, còn 1 người còn rất trẻ, đây chắc chắn là mẫu hậu iu dấu của Kiệt nhi rồi. 2 người đang ngồi nhấm nháp chiếc bánh ngọt chợt thấy Kiệt nhi tới liền vẫy tay gọi

_Kiệt nhi, chúng ta ở đây

Gia Kiệt nhìn thấy liền hớn hở chạy lại, sà vào lòng của người phụ nữ trẻ nũng nịu gọi

_nương

_này, tiểu tử, chỉ nhớ đến nương của người mà quên mất ta hay sao???_thái hậu, bắt đầu châm ngòi

_oa, nội nội trêu con, con hung chơi với nội nội nữa_Gia Kiệt giả vờ giận dỗi quay mặt đi

_uk, không chơi vs ta để tiểu tử nhà người có thời gian chơi với tỷ tỷ xinh đẹp này sao???_bà thái hậu nhìn nàng

huh??_nàng từ nãy đến giờ mãi ngắm hoàng hậu xinh đẹp nên hung để ý, nghe thấy người ta nhắc đến mình thì giật mình

_Kiệt nhi, đây là ai vậy? ta nhớ con không thích mang cung nữ bên mình cơ mà_hoàng hậu ôn nhu hỏi hử? dám nói nàng là cung nữ, hoàng hậu, người tới số rồi

_um, đây là tỷ tỷ con mới quen gần đây, tỷ ấy là Văn Thần Huyền

Gia Kiệt vừa dứt lời, cả hoàng hậu lẫn thái hậu đều rất sững sốt, đây chẳng phải khuê nữ của tể tướng mất tích lâu nay sao? tại sao nàng lại xuất hiện trong cung??

nàng thấy 2 người họ nhìn chòng chọc vào mình thì nở 1 nụ cười chết ruồi

_ta – Văn Thần Huyền rất vui đk gặp thái hậu cùng hoàng hậu

_người thật sự là Văn Thần Huyền_hoàng hậu ngạc nhiên hỏi

đương nhiên là ngạc nhiên rồi, có mơ cũng không thể tưởng tượng nổi, Huyền nhà ta lại xinh đẹp thế này

_Kiệt nhi, con sang bên kia chơi, ta vs thái hậu có chút chuyện muốn nói với tỷ tỷ đây_hoàng hậu quay qua dỗ dành Gia Kiệt

19. Chương 19

_ân_Gia Kiệt ngoan ngoãn chạy ra phía xa

_đúng vậy!! ta chính là Văn Thần Huyền con gái của tể tướng Văn Âu Thần...haiz, nhưng mà ta có 1 việc thỉnh cầu đk không?

_đk, người cứ ns

_ta là không muốn ai biết sự tồn tại của ta, vì vậy, mong 2 người giữ kín giùm, khi nào thích hợp ta sẽ xuất hiện

_đk, chúng ta sẽ giúp người nhưng người phải nói rõ vì sao lại k muốn xuất hiện

_hiiiiiiiiiii, cũng chẳng có j đâu, vì ta muốn thoải mái ăn chơi trước khi về nhà thui mà_nàng gái gái đầu

_ahhhh, hóa ra là thể_hoàng hậu gật gù như thể là đã nghiệm ra 1 chân lý

_thể thì người định khi nào vs thành hôn với Phong nhi hả??_thái hậu từ nãy đến h im lặng cắt tiếng

_Phong nhi??? Phong nhi là ai vậy??_nàng kinh ngạc, sao tự nhiên lại nhắc đến tên của 1 người con trai, lại còn hỏi khi nào thì thành hôn với người đó nữa chứ

_người thật sự không biết Phong nhi???_thái hậu bị nàng knock out liên tục

_hiiiiiiiiiiiiiii, ta cũng không biết là ta có biết “Phong nhi” j j đó không vì trước đây ta bị mất trí nhớ

_ohhh, hóa ra là như vậy!!! thôi được rồi, người cứ ở lại đây. ta là Vương Trúc Vân, là mẫu hậu của Kiệt nhi, còn đây là thái hậu

_oài, ta đã biết, ta có thể gọi người là Vân tỷ cho nó thân thiết??

_uk, đk, ta cho phép

2 NGÀY SAU

_Vân tỷ, ta có cái này cho tỷ ah_nàng 3 chân 4 cẳng chạy vào phong của Trúc Vân khiến cho bọn nô tỳ khiếp đảm

mặc dù nàng đã ở đây 2 ngày, nhưng thật sự vẫn là 1 điều khó chấp nhận với bọn cung nữ, nàng cư nhiên đk hoàng hậu chiếu cố, gặp người không chịu hành lễ, hành động lại còn ngang ngược, thường xuyên làm những thứ đồ kì dị

trong phòng, Trúc Vân kinh ngạc, nàng cầm 1 cái bát nhỏ, trong đó có 1 loại chất lỏng rất lạ trắng muốt như sữa nhưng lại đặc sệt, thật là lạ

_Vân tỷ, cái này là sữa chua, nó có thể làm da thêm trắng mịn, hơ hơ, tỷ sẽ ngày càng xinh đẹp, hoàng thượng ca ca sẽ ngày càng không thể rời khỏi tỷ, đến lúc đó nhớ hậu tạ muội nha

Trúc Vân nghe thấy thế thì đỏ mặt không nói, chỉ nằm xuống cho nàng thoa kem lên mặt

những ngón tay thon dài của nàng nhẹ lướt trên khuôn mặt trắng trẻo của Trúc Vân, trên đó là 1 lớp kem trắng mỏng, Trúc Vân cũng từ đó mà thiếp đi

VÀI NGÀY SAU

_Vân tỷ thấy không, da tỷ đã trở nên mịn hơn rồi, muội là con gái mà còn thích huống chi là hoàng thượng ca ca

_Huyền nhi, muội đừng nói nữa_Trúc Vân cúi đầu ngại ngùng

_Vân tỷ, tối nay muội sẽ làm 1 bữa tiệc mời mọi người, tỷ giúp muội nha

_uk, được ah, ta cũng muốn ọi người thưởng thức tài nghệ của “ông trùm” doanh thương “đồng tiền hạnh phúc” danh tiếng lẫy lừng

_hiiiiiiiiiiii

PHỦ VƯƠNG GIA

ĐẠI SÁNH

_chủ nhân, chỉ còn 2 tháng nữa là tới đại hội cầu thân, người định tính sao với công chúa Vũ quốc??_Hắc Lam lên tiếng hỏi Nam Phong(có ai k nhớ Hắc Lam hung nhỉ???)

_hừ, ta cũng không biết phải làm như thế nào nữa!!!! Nhưng ta có linh cảm nàng đang ở rất gần với ta_Nam Phong bóp trán suy nghĩ, không hiểu linh cảm của mình có đúng không nữa, nếu đúng thì nàng hiện giờ đang ở đâu?

_chủ nhân, An công công cầu kiến_Hắc Lam cắt ngang dòng suy nghĩ của hắc

_đk, truyền vào

_tham kiến vương gia_An công công bước vào hành lễ

_không cần đa lễ, An công công, có j thì mau nói

_hồi vương gia, tối nay, hoàng thượng mở yến tiệc mời vương gia đến dự

_đk, người về bẩm báo với hoàng thượng, ta sẽ đến

KHU “NHÀ Ở CHO KHÁCH NƯỚC NGOÀI” (hung bít kêu sao nữa)

_công chúa, hoàng thượng vừa sai người đến mời công chúa tối nay vào cung dự yến tiệc_1 cung nữ thân cận của Tiêu Nguyệt Ưu vào thông vào

Tiêu Nguyệt Ưu đang ngồi uống trà thưởng hoa, nghe vậy thì quay đầu lại hỏi

_vương gia Vân Nam Phong cũng đến chứ?

_Nô tỳ không biết ạ

_uk, thôi không sao, người lui đi

TẠI HOÀNG CUNG

sau cả 1 buổi chiều làm việc quần quật cùng vs các đầu bếp hoàng cung, cuối cùng nàng cũng đã hoàn tất công việc, đương nhiên là nàng làm những món có trong menu của “Mĩ nam quán” còn những món còn lại thì kệ, để cho họ làm, dù gì đó cũng là công việc của họ mà. hơ hơ hơ

các cung nữ đang đôn đáo chuẩn bị còn nàng thì ngồi chơi xơi nước chỉ đạo, nàng còn hơn cả ma ma tổng quản nữa, bàn dạ yến to quá nhưng đồ ăn cũng không phải ít, tất cả đã được bày lên chỉ còn món bánh kem tráng miệng nữa thôi

khách đến ngày 1 đông, toàn là mệnh quan triều đình vs các vị tiểu thư đài các, nơi này, nàng đã hết việc, nó không phù hợp để nàng ở lại nữa, nghĩ vậy nàng quay đầu rời đi

NamPhong – hắc vừa bước vào đã thấy bóng ai đó giống nàng đi khỏi liền quay lại đuổi theo nhưng đến nơi thì cảnh vẫn còn nhưng người thì không thấy thâm nghĩ chắc mình bị ảo giác nên không tìm nữa

nàng bước vào phòng, đặt cái lưng mỏi nhừ vì cả chiều phải lao động khổ sai xuống giường, cơn buồn ngủ nhanh chóng công phá nàng, nàng cũng vì quá mệt nên sớm quy hàng....

đang ngon giấc thì 1 giọng nói non nớt vang lên bên tai nàng lại còn có cảm giác như người mình bị lay mạnh

lười biếng mở mắt, thoáng giật mình trước mặt nàng là Kiệt nhi đang ra sức lay người nàng

2 người nghe thấy nàng gọi lớn thì giật tím người, đang ở trong đại yến mà lại thất thố như vậy thì còn ra thể thống công rãnh gì nữa. mặc dù rất vui khi gặp lại nàng nhưng vs hành động quá khích của nàng khi này thì không biết sẽ thế nào nữa

nàng đang định chạy ra ôm vai bá cổ ông anh “yêu quái” thì bị thái hậu gọi giật lại

_Huyền nhi!!!con định đi đâu???? ta là muốn giới thiệu cho con 1 người

_ủa??ai vậy???đẹp trai hung hoàng mẫu hậu???hơ hơ hơ....có phải phu quân tương lai của con hung vậy???_nàng nghe vậy thì dừng lại 2 mắt long lanh nhìn thái hậu

cái j??? mẫu hậu????không phải chứ????? tất cả mọi người xôn xao bàn tán.....

_yên lặng nào!!!!!!Huyền nhi!!!!!!!!con nhìn thấy hấn chứ???_Thái hậu chỉ về phía hấn – Nam Phong

_um, có, nhìn quen quen

_vậy sao???đó chính là vị hôn phu của con đó

im . lặng. một . hồi.

_AAAAAAAAAAAAAAAA.....”dê xôm”, mẫu hậu con k lấy tên “dê xôm” đó đâu

nghe nàng nhắc đến 2 từ “dê xôm” mọi người ai cũng phải bịt tai vì âm thanh “quá chuẩn”. hấn thì tức sùi bọt mép, gì chứ??? “dê xôm”???? 1 loạt sự kiện vừa mới xảy ra được tua lại trong đầu hấn

_ai nắm chân ta???oái!!!đồ “dê xôm”!!!!

_này, người chưa bao h nhìn thấy mỹ nhân hả?_nàng hất hàm nói khi thấy hấn cứ đơ ra sau khi nhìn mình

– Nắm chân ta mà còn chối, đồ chết tiệt nhà ngươi, trả giày đây._ nàng chìa tay ra nhận trước_ta đây không rảnh tiếp chuyện với ngươi.

– Thì sao? Đồ “công tử bột” ngươi phiền phức chết đi được. Nam nhân gì mà “nhọn mỏ” thấy ớn. Muốn đánh nhau hả? Hầu luôn!_nàng lấy một tay phẩy phẩy hấn rồi đưa hai tay trước mặt thủ thế nhìn thẳng vào mặt chàng.

– Nãy giờ đứng gần ngươi mùi hương nồng nặc, trông giống như mùi phấn son. Đồ “dê xôm” nhà ngươi, mới đến kỹ viện “phong lưu” mà còn bày đặt ra vẻ “hiền nhân” với ta. Nhìn mặt ngươi “gian” thấy mờ. Gì chứ? Trai đẹp mà làm gì? “Dê xôm” là đồ bỏ, “tiểu nhân” là đồ vứt.

– Bắt đầu đi! Ta mà không cho ngươi nằm bẹp ta thì không làm ‘người’.

– Vậy thì ngươi chuẩn bị tinh thần làm ‘súc vật’ đi.

– Nhận thua là vừa rồi đó con nhóc đánh đá kia, phí cả thời gian vì việc vô bổ này.

– Câu đó ta dành lại cho ngươi đó, đồ “vô sỉ nam nhân”.

– Chết chắc rồi, chuẩn bị làm súc vật bò một đoạn đường cho bàn dân thiên hạ xem và tích cóp sẵn tiền đi.

– Đồ “vô sỉ nam nhân” chỉ biết “trăng hoa” với mấy nữ nhân thanh lâu mà lại thẳng tay với ta

– Ta còn chờ ngươi làm “vô sỉ súc vật” đã, để cho bàn dân thiên hạ đều biết._nàng cố ý nhấn mạnh câu rất quan trọng cho hấn tức điên người.

– Bớ người ta! Có kẻ biến thái giữa thanh thiên bạch nhật!

mặt hấn bây h trở nên xám xịt, thì ra nhóc con đó chính là nàng, nàng đã làm hấn mất mặt 1 lần ở ngoài đường, giờ còn khiến hấn không thể ngẩng mặt lên trong buổi yến tiệc này nữa

_không thể được, nàng ta không thể là vị hôn thê của Vương Gia được!!!!!!_1 giọng nói phẫn nộ vang lên, đó chính là công chúa Tiêu Nguyệt Ưu.

_công chúa, có việc j không hài lòng chẳng???_Du hoàng thượng lúc này mới lên tiếng

_thỉnh hoàng thượng, lần trước vương gia có nói là chờ đến đại hội cầu thân mới quyết ai là vị hôn phu của vương gia, tự dưng bây h lại xuất hiện 1 vị hôn thê, ta không chấp nhận

_hơ, công chúa, hình như cô rất thích hấn???yên tâm đi, ta sẽ không dành của cô đâu_nàng nhướn mày

_người, hừ, người có dám cùng ta thi đấu trong đại hội cầu thân không?

_hừ, ta việc gì phải nhận lời thách đấu của nàng_nàng hất hàm nói với Nguyệt Ưu

_người sợ??

_ta việc j phải sợ. Được, đại hội cầu thân, ta cùng công chúa quyết đấu_nàng khẳng định chắc nịch

_đk, phần thưởng là....nhị vương gia_Nguyệt Ưu bồi thêm

tất cả mọi người lại được 1 phen cả kinh, 2 nữ nhân này thật là to gan, cứ nhiên lại mang vương gia ra để làm phần thưởng cho trận quyết chiến

21. Chương 21

PHỦ TẾ TƯỚNG

_nha đầu, con đi đâu mất tích cả năm nay, bây giờ về không chịu về nhà lại vào cung làm loạn hả???_Văn Ân Thần tức giận quát cây roi xuống sàn nhà làm nàng giật bắn mình

nàng bây giờ là đang quỳ dưới đất, gương mặt thảm hại cổ nặn ra vài giọt nước mắt ủy khuất kêu

_cha, con là bị người ta ám sát, sống sót trở về là quá tốt rồi, cha lại còn trách phạt con nữa, thật là ủy khuất cho con lắm ah

_đúng đấy lão gia, Huyền nhi mới về nên để Huyền nhi nghỉ ngơi_Huyền Lăng cũng theo đó đỡ lời cho nàng, nàng dùng đôi mắt long lanh nước để cảm ơn

_người nữa, Tiểu Lăng, người chiều nó quá nên nó mới hư như thế này (chứ không phải lão cũng chiều Huyền tỷ sao???)

_cha ah, cha đừng trách Lăng ca, là con có lỗi, nhưng cha ah, quỳ thế này đau chân lắm, lại mất thể diện nữa, hức, cha cho con đứng lên đi

_cha ah, cho Huyền nhi đứng lên đi, nó cứ quỳ thế này, con cúi xuống nhìn mỗi cổ lắm_Hiểu Minh xem vào nói móc nàng làm nàng tức sôi máu

_hừ, phạt con trưa nay không được ăn cơm, nhớ đó, không được ăn cơm_ông dứt khoát nói

Nàng đứng thẳng dậy khoan khoái_cám ơn cha, trưa nay con không ăn cơm cũng được, hiiii

_nha đầu, ai cho con đứng lên???

_thì cha chỉ nói là không cho con ăn cơm thôi mà chứ có cấm con đứng lên đâu, đấy là tại cha không rõ ràng, kệ cha, con đi chơi đây

nói rồi nàng nhảy chân sáo đi ra khỏi phòng, phía sau có 2 bóng người đang cười khúc khích

TẠI BÀN TRÀ TRONG VƯỜN HOA PHỦ TỂ TƯỚNG

_Huyền nhi!!!!!!! ai cho con ăn????_Âu Thần “đại gia” phát hỏa khi thấy nàng đang ngồi trên bàn với đĩa bánh ngọt, đã thế lúc ấy lại còn 1 miếng đầy bánh giống như là đang treu tức ông vậy

_aaaa, cha, mời cha ăn bánh_nàng cầm 1 chiếc bánh lên mời ngọt xốt

_hừ, nha đầu, ta đã nói là không cho con ăn cơm cơ mà

_con có ăn đâu_nàng lắc đầu biện minh

_thế đây là cái j???_ông chỉ đĩa bánh ngọt trên bàn

_là bánh ngọt ạ!!! cha bảo con không được ăn cơm chứ có cấm con ăn bánh ngọt đâu!!!_nàng 2 mắt long lanh giải thích, trong lòng thì hả hê lắm

_hừ, được lắm, nha đầu, con dám chơi khăm ta....._ông phất áo quay đầu rời khỏi

_cha đi cẩn thận ạ!!!!!!

2 ngày ở nhà khiến nàng buồn chán, 1 năm ở bên ngoài đã khiến cho nàng từ 1 con người ham chơi càng trở nên ham chơi hơn.

nàng trong bộ y phục màu trắng như tuyết bước đi ngoài đường, làn da trắng mịn phản chiếu ánh nắng mặt trời đôi mắt đen nháy long lanh như chứa đựng cả vũ trụ bao la, sống mũi thẳng tắp, đôi môi anh đào đỏ mọng chúm chím khiến ai nhìn vào cũng thêm muốn được cắn 1 cái.

_cô nương, công tử nhà chúng ta muốn gặp cô nương_1 tên nô bộc đến nói vs nàng, ánh mắt hướng lên lầu cao của 1 quán ăn

_hơ, ta hả??? được thôi, người dẫn đường đi

hắn đưa nàng đến 1 bàn ăn, nơi này đã có 1 nam nhân ăn mặc sang trọng ngồi chờ, khuôn mặt cũng được nhưng không thể nói là đẹp được, ít ra cũng không đẹp bằng “dê xồm”. nàng ngồi xuống ghế đối diện

_cô nương, tại hạ là LƯu Chí Dương, tạ hạ rất muốn cùng cô nương đàm đạo

_công tử, người mời ta lên đây không phải chỉ là để uống trà chứ??_nói rồi nàng tùy ý nhấp 1 ngụm trà

là Mê được, nàng nhận ra ngay, nhưng hắn hạ mê được nàng làm gì???bịch, nàng nằm dài xuống bàn, mí mắt không thể mở ra để xem bên ngoài xảy ra những gì chỉ nghe loáng thoáng

_đương nhiên ta mời người lên đây không phải để uống trà rồi...hahahahahaha

PHỦ VƯƠNG GIA

Nam Phong – hắn đang ngồi uống tràvút.....1 mũi tên xé gió hướng hắn mà tiến tới, hắn nhẹ lách mình, mũi tên cắm phập vào cột gỗ. hắn bình thần lấy xuống, đưa mắt nhìn Hắc Lam rồi cúi xuống đọc thư, vừa dở bức thư ra mặt hắn đã xám ngoét. tức giận, vo bức thư lại rồi ném xuống đất hừ 1 tiếng khô khan, hắn giờ là đang rất bức tức

Hắc Lam thấy vậy cũng lo lắng 1 phần

_Chủ nhân, có chuyện vậy????

_hừ, Huyền nhi bị bắt cóc, tên bắt cóc hẹn giờ ngộ tam khắc đến rừng trúc sao thành mang 30 vạn lượng hoàng kim đến chuộc nếu không nàng sẽ chết, Hắc Lam, chuẩn bị khởi hành

RỪNG TRÚC SAU THÀNH

nàng đã tỉnh từ lâu, chân tay bị trói chặt, xung quanh là những tên mặc đồ đen cao to. gió, có gió, hóa ra nàng đang ngồi dựa vào 1 khóm trúc lớn....mệt mỏi, mặc dù không trúng mê dược nhưng ngủ 1 giấc như vậy cũng thấy đã nhưng vs tư thế này thì hơi mệt, nàng khẽ cựa mình, không ngờ toeengs động nhỏ đó đã lọt vào tai chúng

_Tiểu mỹ nhân, nàng đã tỉnh rồi hả???_1 tên chạy lại xum xoe

_hừ, tên cầu nhà người mà cũng dám bắt ta đi sao??? đúng là không biết lượng sức mình_nàng ngán ngẩm lắc đầu

_người, đk, lão gia ta sẽ hảo hảo dạy dỗ người

_này đợi đã, ả ta là con tin đấy, người không được làm bừa_1 tên áo đen tiến lại nhắc nhở

_hừ, yên tâm đi, đằng nào nhận xong tiền rồi cũng...._hắn đưa tay lên ngang cổ làm điều bộ như chém cổ tên đó tiếp tục tiến tới bên nàng

bốp!!!!!!má hắn in hằn 5 ngón tay đỏ lằn, nàng đứng lên phủi tay, cười khẩy

_thế nào, có muốn đấu vs ta không???

_người, người cời trói đk từ khi nào??_1 tên lấp bắp hỏi

_người_nàng chỉ tên vừa nói_ngu xuẩn, cái thứ mê dược hàng xoàng đó mà có thể hạ gục được ta dễ dàng vậy sao???quá tầm thường

_đại ca, không thể để ả chạy_1 tên nói lớn

tất cả đồng loạt xông tới hướng nàng mà xuất chiêu. nàng cũng rút Diêm kiếm chống đỡ. võ công của bọn này cũng không có j là đặc biệt, dạo chơi chút cũng không sao. bất chợt, nàng phi thân lên cao, lưỡi kiếm vẽ 1 đường trên khuôn mặt của tên “công tử” lúc trước, xoay 1 vòng trên không, đáp xuống đất nhẹ nhàng như làn gió thu, tiếp tục trận chiến. tiếng vũ khí va chạm vào nhau đến chói tai. nàng lấy từ trong người ra 1 cái bình nhỏ màu trắng đục, mở nắp lọ, 1luồn khói trắng lan tỏa ra xung quanh, tất cả trở nên mơ hồ

1 lúc sau khói tan, lúc này đám hắc y nhân đã nằm lăn ra mặt đất rên rỉ, mặt mày nhăn nhúm.....chúng đã bị trúng độc. không sai chính là chúng đã trúng độc của nàng, nhưng cái hay nó ở chỗ đó chính là xuân dược ở dạng khói mà nàng mới chế ra, thật hữu hiệu. chốn hoang vu này thì làm gì có nữ nhân cho bọn chúng giải tỏa nỗi sâu, may ra chỉ còn có thú rừng.....nàng nhìn bọn chúng quằn quại lăn đi lăn lại trên mặt đất mà hả hê, thế này chỉ chỉ có chết vì không thể phát tiết thôi. nàng quay đầu bước đi để lại đằng sau là 1 chuỗi cảnh nóng khiến người khác đỏ mặt

22. Chương 22

suy nghĩ 1 hồi, nàng quyết định tới Đại Nam quốc để xem tình hình anh em ở đó làm việc thế nào. 7 ngày ròng rã trên ngựa, cuối cùng nàng cũng đến được kinh thành Đại Nam quốc. nhìn quanh đều có thể nhìn thấy mặt đường lát đá xen lẫn với tường thành lầu gác chen chúc, khiến người ta có một cảm giác thô kệch khó lòng tưởng tượng nổi. Đình đài lầu gác, đường xá chợ búa cửa hàng tấp nập, nơi nơi đều mang nét cổ kính pha với nét rêu phong xù xì do dòng thời gian mài dũa, giản dị hào phóng, mà vẫn không kém phần nghiêm túc trang trọng

bước chân vào “Mĩ nam quán” khách hàng đông nghịt chen nhau, neho mắt mình mãi mới thấy Tử Nhai và Yên Sơn đang khổ sở thu tiền

_Tử Nhai!!!!Yên Sơn!!!_nàng vẫy tay gọi lớn

2 người nghe thấy tiếng gọi quen thuộc thì ngẩng đầu lên, dường như không tin vào mắt mình, 2 người dụi mắt mấy lần cuối cùng thì mừng rỡ “bỏ của chạy lấy người” kêu lớn

_LÃO ĐẠI!!!!!!hahahahahah!!cô đã về rồi, nhớ quá đi mất_Tử Nhai quá khích định ôm chăm lấy nàng
nàng lấy tay vội ngăn lại_ê, Tử Nhai, ta về đây không phải là để cho người ăn đậu hũ của ta nghe chưa
Tử Nhai gãi đầu cười khi khi ngượng ngịu ra mặt

_Lão đại trong thời gian cô đi có rất nhiều người đến hỏi thăm nha, lão đại của chúng ta ở bên ngoài cũng
thật là phong lưu không kém gì nam nhi chúng ta_Yên Sơn lú lo 1 hồi không thôi

Bốp!!!!!!nàng giáng nguyên 1 cú xuống đầu Yên Sơn không thương tiếc. Yên Sơn ôm đầu suýt xoa còn Tử
Nhai thì cười hả hê, ai bảo cái tội ăn nói hàm hồ, cho dù lão đại có phong lưu thì cũng không nên nói ra
chứ.

PHỦ THÁI TỬ CỦA ĐẠINAMQUỐC

_AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....TA MUỐN VÀO, MUỐN VÀO TRONG AH_nàng
hét lên

_cô nương, không được đây là phủ thái tử_1 tên lính cố giữ bình tĩnh nói chuyện với nàng

_huhuhuhuh, không phải phủ thái tử thì ta tới đây làm gì hả???, mấy người không cho thì ta tự vào

nói rồi nàng xông thẳng vào trong, bọn lính hoảng sợ ngăn lại thì nàng phi thân lên vượt bức tường cao
chót vót tiến vào trong

_bắt nàng ta lại_1 tên hét to lên ra lệnh ấy người khác nàng đoán chức tên này là đội trưởng

_hahahahahah, có giỏi thì lại đây là mất la....blè...._nàng vừa chạy vừa nhảy như trêu tức bọn chúng

_hừ, không đk chạy

_có ngu mới không chạy

rồi nàng chạy vèo vèo qua mấy hành lang liền, quân lính ngày càng nhiều thế mà chỉ việc bắt mỗi nàng mà
không xong. nàng lần đầu tiên tới đây nên không biết đường xá thế nào cứ chạy lung tung cả lên....Như
Ý tỷ không biết ở đâu mà không ra cứu nguy cho nàng.....mãi ngoài đầu lại nhìn mà nàng không biết rằng
mình đang hồ cá thẳng tiến.....Bình, nàng cứ nhiên lại va phải 1 bức tường, bức tường chao đảo

_oái

1 giọng nam nhân, nàng quay lại nhìn thì thấy mình đang chuẩn bị tiếp nước “an toàn”....Tôm.....nàng rơi
xuống nước???không phải, quần áo đâu có ướt, thôi kệ, biến khỏi đây cái đã, giẫm xuống nước lấy đà bật
lên cao...oaoaoaoa, thoát rầu, nàng quay lại lè lưỡi nhưng lại nghe thấy tiếng “Hự”. oaoaoaoa, chàng trai khi
này bị nàng giẫm lên người, bây giờ đang cố ngoi lên

_nha đầu, người.....ọc ọc

_oa, xin lỗi, xin lỗi, ta thật sự không cố ý, thực sự là ta rất muốn cứu người lên nhưng bây giờ không đk,
người ở lại mạnh giỏi nha. A di đà phật, cầu chúa phù hộ cho người

nói xong thì nàng bỏ chạy luôn vì bọn người trong phủ đã đuổi đến nơi

hộc....hộc....hộc....nàng vịn tay vào 1 thân cây lớn thở phì phò, bây giờ bọn lính đã không thấy đâu nữa, yên
tâm nghỉ ngơi xơi nước rồi

_sao???thoái mái chứ???_1 giọng nói trong trẻo vang lên

_ai??_nàng quay đầu ra phía sau

_là ta_1 nữ tử thân bạch y bước ra, dáng bộ nhàn hạ thanh thản

nàng ngơ ngàng_ahhhhhhhhhhhhh, đại tỷ_nàng ôm chăm lấy Như Ý sung sướng_đại tỷ, tỷ ở đâu mà giờ
mới ra làm muộn từ này đến giờ chạy muốn đứt cả hơi

_buông ta ra cái nào_Như Ý gỡ tay nàng ra

_đại tỷ!!!!

_được rồi, mấy người đây là ta bảo họ đuổi theo muội đây, vui không??? hahaha _Như Ý phá lên cười sảng khoái

_đại tỷ!!tỷ dám chơi muội_nàng đưa tay ra nhéo má Như Ý

k được bắt nạt bảo bối “bảo bối” cách gọi này ngoài Bạch Trường ra còn ai gọi nữa

Bạch Trường tiến tới gỡ tay nàng ra, rồi tự lấy tay mình xoa xoa vào chỗ lúc nãy nàng véo

_khiếp, nhìn 2 người tình tứ chưa kìa!!!!_nàng lè lưỡi

_hơ hơ hơ, muội đang ghen hả???_Như Ý quay sang trêu anngf

_ghen gì chứ_2 giọng nói vang lên, 1 giọng cao vút, 1 giọng trầm ổn

_Nhị ca, Bách Chiến ca!!! muội bảo chưa được ra mặt cơ mà_Như Ý chu mỏ nói

_hơ, ai tại vợ chồng nhà muội bắt nạt Huyền nhi của ta_An Khang tiếp lời

_này, từ khi nào mà Thánh Nữ của Huyền Băng cung lại là Huyền nhi của huynh vậy??_Bách Chiến cũng không chịu thua

_này, huynh đang ghen hả???_An Khang nhướn mày trêu tức Bách Chiến

_cái gì??? ai thêm ghen với huynh!!!_Bách Chiến nghe thế thì sững cò lên

_vậy hả??? thế mà ta lại nhớ là “hôm đó” huynh vui vẻ lắm cơ đấy. hóa ra là nhầm ah, thế thì cơ hội dành hết cho ta vậy

nhắc lại cái “hôm ấy” cư nhiên nàng và Bách Chiến đỏ mặt, Như Ý với Bạch Trường được thể cười ha hả cái gì mà cơ hội chứ, tên An Khang này nhân hạ quá nên mắc bệnh hử????

_hừ, ta không cho phép, phải cạnh tranh công bằng chứ_Bách Chiến nhè mặt An Khang nói xối xả

_2 NGƯỜI BỊ LÀM SAO VẬY? DÁM LẤY TA RA LÀM TRÒ ĐÙA HỬ?_nàng phẫn nộ đến ức không thể phần nộ hơn

_haaaaaaaa....._Như Ý cười ngặt nghẽo_1 người là minh chủ võ lâm, 1 người là đệ nhất doanh thương thế mà lại đi tranh giành 1 nữ tử!!! tin hot đây....hâhhahahaha

_đại tỷ, thôi đi_mặt nàng đỏ như quả chà chua, sức công phá của nàng thật lớn, nó khiến cho Như Ý phải im bặt

_hum nay muội đến ĐạiNamquốc là muốn bàn “chính sự”_nàng lấy lại bình tĩnh nói

_chính sự????

_đúng vậy, muội muốn hợp tác cùng phát triển với An Khang ca, hô hô, đk hung vậy???

_đk, dĩ nhiên là đk_An Khang không suy nghĩ mà trả lời luôn

_vậy ta làm 1 cái bắt tay hợp tác nhĩ_nàng đề nghị

lúc 2 bàn tay chuẩn bị chạm vào nhau thì lại có 1 bàn tay khác hất tay nàng ra, đồng thời kéo nàng ôm vào lòng

_k đk, nam nữ thụ thụ bất thân

_thế huynh đang làm j thế???_An Khang Nhướn mày hỏi vặn lại

cảm thấy mình thất thố Bách Chiến cứng họng_ta...ta, Thánh Nữ, Huyền băng cung có chuyện cần Thánh Nữ về giải quyết

_đội đã_lại 1 giọng nói lạ vang lên_cuối cùng thì cũng tìm thấy người, nha đầu

oh no no, không phải chứ đó chính là gã lúc nãy nàng “ám sát hụt” chẳng lẽ bây h hắn đến để trả thù???OMG tha cho con, hắn đẹp trai thế kia mà lại nhỏ mọn như vậy hử???. nghĩ vậy nàng quay sang nắm tay Bách Chiến chạy mất, trước khi chạy còn ngoái đầu lại

_vị ca đẹp trai, ta đã nói xin lỗi rồi mà đừng bám ta giống đĩa thế chứ

23. Chương 23

TRỞ LẠI RỪNG TRÚC SAU THÀNH CỦA BẠCH VÂN QUỐC

hắn phi ngựa nước đại tới rừng trúc nhưng xung quanh chỉ là những cây trúc nghiêng mình vì gió, xào xạc xào xạc.....xa xa là 1 đám người mặc đồ đen nằm sõng soài trên đất. nhận thức được đó là bọn người bắt cóc nàng, hắn hốt hoảng nhảy xuống ngựa

_Huyền nhi!!!!!!!

hắn chạy đến chỗ xác người nằm lán lóc trên mặt đất lật từng thi thể lên. thực ra thì đám người này mặc toàn đồ đen lại là những nam nhân cao to lực lưỡng, lấy đâu ra 1 nữ tử nhỏ nhắn mặc bạch y, hay lam y cơ chứ. nhưng sự thể thế này thì hắn còn tâm trí đâu mà suy nghĩ cho chín chắn cơ chứ

_người.....người đâu...._hắn thở hổn hển không ra hơi

_chủ nhân, thật sự ở đây không có Thần Huyền cô nương_Độc Lam sau 1 hồi đứng nhìn chủ nhân ra sức tìm kiếm thì lên tiếng khuyên ngăn_có thể là Thần Huyền cô nương đã thoát khỏi tay bọn chúng, giờ đang dạo chơi ở đâu đó thôi

_đúng rồi!!! ta thật là!!! Huyền nhi rất có bản lĩnh lại có võ công, nàng ấy sẽ không sao_hắn cố trấn an mình

ở rừng trúc không khí lạnh đậm, trái lại ở Huyền Băng cung lại vui vẻ, náo nhiệt

_Thánh Nữ người đã về_Huyền Băng thất sát nghe tin nàng về thì chạy ra nghênh đón

_haiz, đã bảo mọi người cứ gọi ta là Huyền nhi thôi mà, cái gì mà Thánh Nữ chứ, phiền chết đi được_nàng là đang bức bối nha, mấy người này lúc nào cũng 1 Thánh Nữ, 2 Thánh Nữ

_đấy là quy tắc_Huyền Tam đỡ “ma công pháp” của nàng

_quy tắc, quy tắc, có bỏ cái quy tắc đó đi k thì bảo???

nàng cầm 1 cành cây lên dọa, cả bọn thấy vậy hòa nhau bỏ chạy, nhưng nàng đâu có tha cho họ, xách váy chạy theo. tiếng cười đùa vang vọng khắp nơi, nha hoàn cũng vì thế mà được cười 1 bữa hả hê. từ khi nàng làm Thánh Nữ, cứ nơi nào có nàng thì nơi đó có tiếng cười đùa, Huyền Băng cung như đổi mới vậy. Cung chủ Huyền Băng cung cùng vs Huyền Băng thất sát có ai ngờ lại đi chơi trò con nít này, tin này mà đồn ra ngoài thì thật là mất mặt nhưng không sao, những nụ cười thoải ấy, lâu rồi Huyền Băng cung không có vì vậy hãy để cho nó tự nhiên

_Bách Chiến, huynh xem này!!!!!!_nàng hớn hở chạy ra vườn hoa không biết để khoe cái gì nữa

vườn hoa lặng gió cư nhiên lại có “cơn gió độc” thổi qua khiến Bách Chiến rùng mình. không biết nàng còn bày ra thức độc j đây, 2 ngày trở về Huyền Băng cung ngoài ăn chơi trác táng thì nàng vui đầu vào chế độc đếm sơ qua cũng có 10 loại độc khác nhau rồi.

_Huynh xem, loại mới ra đây, cực hay nha

_nó tên là j vậy???_Bách Chiến cũng tò mò hỏi

_he he he, muội đặt tên nó là “Huyết xuân ái” hay không???_nàng lắc lắc cái lọ màu trắng trong tay ra vẻ rất thích thú

_Huyết xuân ái??

_đúng vậy

nghe cái tên đã hiểu công dụng, Bách Chiến giật mình, không ngờ Huyền nhi lại có hứng thú với mấy loại này, trời ơi, không thể hiểu nổi trong não nàng chứa những cái gì mà toàn nghĩ ra những thứ kì quái không ah

_hihihihihi, phải cấp hàng cho Tử Hạo kiếm tiền tiêu, hô hô

sax, nàng còn định tung “hàng” này ra thị trường nữa sao???? hết biết với nàng, định gây tội ác chắc???

_cung chủ, có “đơn đặt hàng”_Huyền Tam từ đâu mò ra báo cáo

_đk, ta tới ngay

_sao???có người muốn thuê chúng ta vs giá 20 vạn lượng vàng hoàng kim???_Bách Chiến hỏi có pha chút ngạc nhiên

_đúng vậy

_đk, nhận. Huyền Băng thất sát

_có thuộc hạ

_nhận nhiệm vụ

nàng đang dạo chơi thì đột nhiên thấy Huyền băng thất sát tất bật chuẩn bị cái gì đó lòng thầm nghĩ Bách Chiến kia có phi vụ mới mà không thông báo cho nàng, thật đáng chết nha, trăm ngàn lần đáng chết. bí mật đi theo phía sau, sax, đường đi thật xa nha, đi mãi mà chưa tới nơi, mệt mỏi quá, hức, biết vậy đừng đi cho rồi, tự nhiên lại đi hành xác mình. a tới nơi rồi....ơ....đây chẳng phải là Bạch Vân quốc sao??? định ám sát kẻ “xấu số” nào ở đây vậy???

xa xa 1 bóng người đi tới, , tuy trời có trăng nhưng không nhìn rõ mặt, chỉ nhìn thấy dáng người cao lớn bước đi, bên cạnh còn có 1 nam nhân dáng người cũng rất chuẩn. Huyền Băng thất sát đã vào vị trí, chuẩn bị có kịch hay để xem đây...hà....hà.....nàng phi thân lên mái nhà, ngồi chống cằm xem

vút.....1 mũi tên bắn ra, woa, võ công của tên này cũng lợi hại quá, mũi tên bắn ra với “vận tốc ánh sáng” như vậy mà vẫn né được, 2 người kia dừng quay lưng lại với nhau rút kiếm thủ thế

_ai??? mau ra đây, ta không thích những kẻ phi quân tử_nam nhân đó lên tiếng

_hảo, rất có chí khí, ta ngưỡng mộ, nhưng công việc của ta không thể bỏ qua, người đừng trách ta vô ích, có trách thì tránh người vì sao lại có nhiều kẻ thù_Huyền Nhất lên tiếng

ôi, dài dòng quá, sát thủ mà cũng văn vẻ gớm, rất có lý lẽ, nàng phải ra sức học hỏi thôi, oa, nhìn này, Huyền Băng thất sát rút kiếm, kiếm quang lóe sáng phản ánh gương mặt của người kia...ô....ô...sao mà nhì quen thế nhỉ????hình như gặp ở đâu rồi ý!!!!?????????.....Tách, nàng búng tay 1 cái, nhớ ra rồi, là Vân Nam Phong – Vương gia của Bạch Vân quốc...hô hô, tên này làm sao mà lại bị ám sát thế nhỉ???

kiếm quang trùng trùng bao vây lấy Hắc Lam cùng Nam Phong, mặc dù võ công rất cao nhưng hấn làm sao có thể đối phó với 7 sát thủ danh tiếng của Huyền Băng cung cơ chứ. oa, Huyền Lục thật là siêu nha, chém trúng người hấn rồi, cái áo bị chém rách lộ ra 1 body rất chi là đẹp nhưng đẹp hơn là trên đây lại có 1 dòng máu đỏ chảy xuống(trời ah, người ta bị thương mà bảo là đẹp, điên rồi), oái, hấn cũng vùng lên chém Huyền Lục 1 nhát, Huyền Lục mau chóng tránh đi nhưng lưỡi kiếm cũng đã định trên người 1 đường dài, bên kia, Hắc Lam cũng hăng không kém, nhân lúc Huyền Tam còn chú ý đến Nam Phong liền chém 1 nhát ở giữa lưng (TH:ôi, tiểu nhân đánh lén/TG: hứ, cái đây là của trời cho, k sai là có tội lớn ah). nàng thấy nhân lực của mình bị thương thì không khỏi xót lòng liền phi thân đến đứng giữa 2 bên

_ngừng lại, không đk đánh nhau nữa

nàng là không dùng khăn bịt mặt nên cái mặt mo của nàng ai cũng nhận ra

_Thành Nữ_Huyền Băng thất sát ngạc nhiên kêu lên, sao Thánh Nữ lại đi theo họ nhỉ???

_Huyền nhi_hắn không ngờ tới nàng lại ở đây

_Thánh Nữ Thánh Nữ, mấy người có thôi gọi ta là Thánh Nữ không hả?_nàng chỉ tay vào Huyền Băng thất sát nói lớn, quay sang Nam Phong_còn người nữa, Huyền nhi cái gì, ta chẳng là cái gì của người cả, người cứ gọi vậy, sau này ta làm sao lập gia thất_lại quay sang Huyền băng thất sát_mấy người mang Huyền Tam cùng Huyền Lục về dưỡng thương, lát nữa ta đuổi theo.

_Nhưng....._Huyền Nhất đang định nói gì đó thì bị ánh mắt sắc như dao cạo của nàng bắn trúng đành ngậm ngùi rút lui

_Huyền nhi, quay về đi, quay về ta sẽ cùng nàng thành thân_Hắn xuống nước năn nỉ nàng, hoàn toàn quên rằng nàng có liên quan đến những người ám sát hắn

_hừ, cùng người thành thân? người không thấy, ta có quen với mấy người định ám sát người đó, người không sợ ta giết người sao?_nàng khinh khỉnh trả lời_quay về cùng nàng công chúa đó đi

_hừ, nàng là chỉ quen biết với bọn họ, với lại ta biết bọn chúng là người của Huyền Băng cung, hơn nữa lúc gọi nàng là Thánh Nữ lại có vẻ giết mình, chứng tỏ nàng không liên quan vì vậy ta không nghi ngờ, còn công chúa kia, ta không hề có ý, nàng hãy quay về đi, hoàng tẩu rất nhớ nàng ah

_hừ, đừng lấy Vân tỷ ra để kêu ra về cho dù người có lấy hoàng thượng ca ca ra là bia đỡ thì ta cũng không về đâu

_nàng.....

_người yên tâm đi, ta là người trọng chữ tín, 2 tháng nữa là tới đại hội cầu thân, người có lấy được ta hay không thì còn phải xem kết quả thế nào

_nàng.....

như đoán được ý nghĩ của hắn_người yên tâm đi, vì hể diện của ta, ta sẽ thi đấu hết sức, nhưng đối thủ của người cũng không tệ đâu, hãy về mà dưỡng sức đợi 2 tháng sau tái ngộ

nói rồi nàng phi thân đi, trong còn có chút bối rối khi nói chuyện với hắn nhưng quên đi, dù gì nàng cũng không muốn lập gia thất, lại càng không muốn cùng với hắn mà thành thân

hắn ngây ngốc đứng nhìn nàng rời đi, trong lòng không biết nên vui hay buồn, cảm xúc lẫn lộn không sao tả nổi, nàng đứng trước mặt hắn như 1 giấc mơ rồi phút chốc giấc mơ tan biến chỉ còn hắn cùng màn đêm tĩnh mịch

24. Chương 24

nàng đang cước bộ dạo chơi trong rừng chợt thấy trong lùm cây sao lại có màu xanh xanh, trắng trắng, tiến lại gần, nàng không khỏi ngạc nhiên, ngây ngốc khi thấy sáu người 2 nữ 4 nam có thể an toàn một bước vào Huyền Băng cung mà vẫn không mảy may mất mạng chứ tỏ thực lực cũng phi thường cao siêu (ack, cái này, mọi người đọc “Cổ đại ơi ta rồi đây” nha)

Oa! Hai công chúa ngủ trong rừng với bốn chàng hoàng tử đẹp trai đang hiện diện trước mặt mình khiến Thần Huyền nàng không khỏi không hưng phấn. Nhìn họ ngủ say quá, hơi hơ, cái chàng trai đang ôm cô gái trong vòng tay của mình như nâng đỡ, bảo vệ cả một thiên hạ khiến nàng chớp chớp mi ngưỡng mộ thật là tuần tú. (Thiên Dực: Oa, cái này là chỉ Lãnh Thiên àh!), (Phi Phi: Á đang có ý nghĩ táo bạo với Thiên ca ca của ta sao? Không có cửa nhé!)

Cô gái đang nằm ngủ bên cạnh cũng thật là một trang quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành nhưng bắt quá gương mặt lại tái nhợt khiến người khác nhìn ra có vẻ khá yếu đuối. (Thiên Dực: Nhược Bình tỷ đây!), (Phi Phi: Bình tỷ mà yếu đuối? Nữ nhân giang hồ chết hết ở đâu rồi à?)

Còn chàng trai đang dựa vào thân cây bên cạnh ngủ cũng thật điển trai, một nét đẹp lãng tử mà hiếm ai có được nha. (Thiên Dực: Cái này là chỉ có Tuyệt ca ca thôi)

Hai chàng trai còn lại thật là giống nhau, nói chung là đều đẹp trai hết sảy nhưng vẫn thua kém hai người kia rất nhiều.

Còn cô gái được một trong hai chàng trai kia ôm trong ngực che chở lại cũng thật mỹ miều, nhìn thật là muốn nhìn mãi không thôi ấy chứ.

Nhưng rồi nàng cũng phải dừng công cuộc ngắm người đẹp của mình lại khi ta nhận ra có người bị trúng độc. Haiz, vì người đẹp, ta đành làm việc thiện tích đức cho con cho cháu sau này. Nhẹ nhàng tách hai người ra khỏi nhau đồng thời ôm mỹ nữ trong tay trong tay. Ôi sao nặng quá vậy nè? Nhưng bắt quá cảm giác thật là thích. (Phi Phi: Her! Ta có cảm tưởng nàng này cũng biến thái như Thiên Dực thế nhỉ?)

Chật vật mãi nàng mới đưa được mỹ nhân vào trong phòng đồng thời nhanh chóng ra lệnh cho Huyền tam – một trong bảy người của Huyền Bằng thất sát đánh thức mấy người trong rừng dậy và đưa về đây.

Sau 1 hồi lâu xem đi xét lại cuối cùng nàng đưa ra một kết quả rất chi là khủng với chính mình khi mỹ nhân chính là bị trúng Huyết Xuân ái do chính nàng điều chế ra mới ghê. Trong đầu nàng nhanh chóng xuất hiện vài câu hỏi rất hữu dụng rằng ai đã mua nó khi nàng chưa bán cho bất kỳ người nào trên giang hồ cả và kẻ nào lại có thể ra tay với một mỹ nữ khuynh thành như thế này chứ, trừ phi chính là ghen tị nhan sắc với người ta thôi. (Phi Phi: Chính thế! Chính thế! Ta thì không bao giờ đi chinh chu sắc đẹp để không thôi không biết mình trúng độc chết lúc nào nữa nha!)

Nhưng nàng vẫn quyết định cứu mạng mỹ nhân. Đang chuẩn bị xắn ống tay áo ống quần lên (Phi Phi: Tỷ lợi ruộng à?) làm lang băm thì đột nhiên nàng nghe thấy tiếng gọi thất thanh của một nam tử từ đằng xa kéo vọng vào cho đến trong này thì không khỏi nhũn mày bất an.

Cho đến khi cánh cửa phòng nàng bị bật tung ra làm hai mảnh không thương tiếc thì nàng mới lắc đầu tức tối cho số tiền của Bách Chiến kỳ này bỏ ra cho nàng rồi.

– Nương tử!

Ô hô! Ai kia? Là anh chàng đẹp trai lúc nãy và theo sau là mấy người mẫu chân dài đã lọt vào đôi nhãn xanh yếu của nàng nhưng Huyền Tam thì đứng đằng sau với mặt mày lấm lét, chắc có lẽ mới bị bọn họ dọa ột trận khiếp sợ đây mà.

Hơ hơ hơ! “Anh chàng đẹp trai” nhìn quanh phòng nàng một thôi một hồi rồi sau đó mới dừng lại nơi chiếc giường và đương nhiên trên đó chính là mỹ nhân của nàng. Hấn tức tốc chạy lại nhưng hấn đã nhanh bao nhiêu thì nàng còn thần tốc bấy nhiêu chặn ngay lại cái hành động cuồng tiếu đó.

– Nè! Người không biết vào phòng con gái là thất lễ lắm hay sao?

– “Hừ! Trả nương tử lại cho ta” Lãnh Thiên đó gần giọng đầy vẻ tức giận.

– “Không trả đũa người làm gì được ta nào?” Thần Huyền nhướn mày khiêu khích khiến Lãnh Thiên tức vỡ động mạch chủ.

– Hừ! Ta không tha cho người.

Nói rồi Lãnh Thiên bèn rút bên hông ra một thanh kiếm lạ hoắc nhưng nhìn rất đẹp trong mắt Thần Huyền. (Thiên Dực: Âm Dương kiếm của người ta đó bà cô)

– “Uy! Người định giết ta hay sao?” nàng nhanh chóng nhảy dựng bậc ngược ra phía sau trong khi Huyền Tam liều chết rút kiếm đứng chắn bảo vệ trước mặt nàng “Người không định cứu nương tử của mình nữa hả?” Nhưng nàng vội xua tay cầu hòa may ra giữ được cái mạng này để vùi tiền của Bách Chiến nữa chứ. (Phi Phi: Giờ này còn tiền với bạc? Ta bó chiếu)

Nghe đến đó thì Lãnh Thiên giật mình khựng lại. Đúng như Thần Huyền dự đoán trong đầu rằng hắn ta rất yêu thương vợ của mình. Nàng thầm ước gì mình cũng có một hoặc một vài người yêu mình như vậy thì cũng đủ mãn nguyện rồi (Thiên Dực: Có rồi còn cầu gì nữa?), (Phi Phi: Người không nghe ả ta cầu “một hoặc một vài” hả? Nhiều đó lắm gì với ả?)

– “Người... người là Thánh Nữ?” Lãnh Thiên sững sốt tra kiếm vào vỏ. Hắn không thể ngờ Thánh Nữ lại là một nữ tử trẻ đến thế. Thế mà lúc ban đầu hắn còn nghĩ Thánh Nữ này chính là một lão bà cô già nua, da nhăm nheo, râu tóc bạc phơ ấy chứ. (Phi Phi: Huynh mà nói ý nghĩ này ra không những huynh chết trong kiếm của “một vài” người mà Bình tỷ cũng không được cứu đâu)

– Đúng vậy, ta chính là Thánh Nữ của Huyền Băng cung, còn người?

– Ta là Lãnh Thiên – vương gia của Lãnh quốc.

– “Hử? Người là... là... là... Lãnh Thiên? Chẳng lẽ đây là Nhan Nhược Bình?” Nàng chỉ tay về phía mỹ nhân đang nằm bất động trên giường ngạc nhiên không tả nổi, cư nhiên lại gặp thêm bao nhiêu là thần tượng. (Phi Phi: Hai người này nổi tiếng dữ hén! Còn hơn Super Junior, SNSD, T-Ara nữa chứ. Hắc hắc)

Lãnh Thiên khẽ gạt đầu nhưng Hiên Viên Tuyết bên cạnh nhanh chóng chen ngang câu chuyện chào hỏi lấy lệ của hai người.

– Bây giờ việc cấp bách chính là phải cứu Bình nhi.

Lời nói của Hiên Viên Tuyết cũng đã kéo Lãnh Thiên về với việc chính ngày hôm nay và hắn cũng ngay lập tức hướng ánh mắt mong chờ đến Thần Huyền bên giường.

– “Được. Ta sẽ giải độc giùm nàng ấy. Mấy người ra ngoài trước đi. Mà này, ta muốn hỏi có phải người là Hiên Viên Tuyết – Tuyết y lão quái không?” nàng nhìn Hiên Viên Tuyết với ánh mắt ngưỡng mộ không thôi.

Hắn không nói gì bất quá chỉ gạt nhẹ đầu rồi bước ra. Điều hắn lo nhất bây giờ chính là sinh mạng của Nhược Bình bên kia chứ không phải là thân phận của mình.

nàng nhanh chóng giải bỏ những huyết đạo quan trọng mà lúc trước “người nhà bệnh nhân” đã điểm. đặt tay lên ngực nàng, tập trung nội lực. Lục Bạch ngọc và Bạch Ngọc bảo toả ra 1 luồng khí mát lạnh bao trùm lấy 2 người.

Vốn độc tố trong người Nhược Bình rất khó chữa nhưng nhờ Lục Bạch ngọc và Bạch Ngọc bảo là 2 báu vật trị bách độc cùng kết hợp phá giải độc nên giờ chỉ cần vận công 1 chút là có thể đẩy độc trong cơ thể ra ngoài là có thể an tâm nhưng bên cạnh đó thì nàng cũng cần phải tĩnh dưỡng nhiều hơn.

nàng trấn đấm mồ hôi lạnh khệnh bước xuống giường nhìn những người xung quanh nở nụ cười khiến ai cũng thấy nhẹ lòng hơn nhất là Lãnh Thiên.

Lãnh Thiên nhanh chóng chạy đến bên giường nắm chặt lấy tay Nhược Bình, nàng nhìn cảnh hắn chăm lo cho Nhược Bình mà không khỏi lắc đầu ngao ngán

Bàn tay Lãnh Thiên vẫn nắm chặt không rời khỏi Nhược Bình, đôi mắt đã thâm quầng khi cả đêm không hề chớp mắt vẫn không có vẻ gì là mệt mỏi chăm chú nhìn người con gái nằm im lìm chìm vào giấc ngủ sâu bên cạnh.

25. Chương 25

Mí mắt Nhược Bình từ từ hé mở. Người đầu tiên Nhược Bình thấy chính là Lãnh Thiên, kẻ đã khiến trái tim nàng thổn thức không bao giờ còn bình yên nữa nhưng nàng lại thấy hạnh phúc chính bởi điều đó.

– Nương tử. Nàng tỉnh?

– Ủ!

– Nàng... nàng có thấy không khỏe ở đâu không?

– “Không” Nhược Bình nâng cánh tay xoa xoa khuôn mặt xanh xao vì thiếu ngủ, mài tóc xơ xác đã lâu không được chải rửa hẳn bất giác đau lòng “Sao người trông tồi tệ quá vậy?”

– “Tĩnh rồi sao” nàng mang thuốc đến cho Nhược Bình thì bắt gặp cảnh 2 vợ chồng nhà họ đang “tình chàng ý thiếp” nên quyết định đứng lại xem lén, nhưng mà đứng thì mỗi chân quá nên cuối cùng không chịu được mà đành phải chen ngang màn kịch hay

nàng tiến vào nâng cánh tay trắng nõn của Nhược Bình lên bắt mạch. Mạch tượng đã bình thường chứng tỏ lượng độc đã bị đẩy ra ngoài hoàn toàn mới hướng Lãnh Thiên trấn an.

– Đã ổn. Coi như tử thần đã về nhà ăn giáng sinh rồi.

– “Giáng sinh?” Nhược Bình ngờ nghệch nhìn nàng đang chống hông mỉm cười.

– “À! Có nói các người cũng không hiểu đâu” nàng xua xua tay.

– “Người cũng xuyên không sao?” Nhược Bình mỉm cười tươi rói nhìn nàng vì ai ngờ nơi đây nàng lại có thể nhìn thấy đồng hương của mình cơ chứ.

– “Người cũng thế sao?” Khi nhận được cái gật đầu nhẹ nhàng từ Nhược Bình thì nàng như nhảy cẫng lên sung sướng “Ha ha! Thì ra mỹ nữ người chính là người của thế kỷ 21 nha. À mà người biết ai đầu độc người không? Huyết Xuân Ái là độc do ta chế ra nhưng chưa ai biết cả cư nhiên người lại chính là người đầu tiên được làm chuột bạch thí nghiệm cho ta chứ”.

– “Hừ! Thì ra kẻ đầu sỏ định giết ta chính là người sao?” Nhược Bình chỉ chỉ vào mặt nàng nhưng nụ cười lại nở rộ trước cử chỉ đùa giỡn của nàng ta “Nhưng lại chả biết ai đầu độc ta mà ta trúng như thế nào cũng hoàn toàn mù tịt”.

– “Thôi thì coi như hai chúng ta có duyên gặp nhau thì kết thành tỷ muội đi?” nàng lú lắc nắm tay áo Nhược Bình vất qua vất lại tỏ rõ điệu bộ trẻ con.

– “Ngưng đi” Lãnh Thiên kéo nàng quảng sang một bên rồi nhẹ nhàng đỡ Nhược Bình nằm lại xuống giường “Nương tử ta mới khỏe lại, người cái gì cũng phải cẩn thận một chút”.

– “Xì! Ta là ân nhân cứu nương tử nhà người đấy!” Thần Huyền thè lưỡi trêu lãnh Thiên khiến Nhược Bình bật cười ha hả “Sao? Ta gọi Văn Thần Huyền, 17 tuổi?”

– “Ta Nhan Nhược Bình, 19 tuổi. Thế ta là tỷ tỷ, ok?” Nhược Bình với người nắm tay Thần Huyền mỉm cười. Có được một vị muội muội xinh đẹp, tài giỏi mà còn là đồng hương từ tương lai nữa thì đại gì không nhận chứ.

– Tỷ tỷ!

– Muội muội!

Nhóm người Lãnh Thiên ở lại vài ngày chờ Nhược Bình khỏi hẳn và để thời gian cho hai bà tám nói hết những truyện trên trời dưới đất mới bịn rịn chia tay nhau trở lại Lãnh Quốc.

– Huyền muội, muội nhất định đến thăm ta đấy!

– Bình tỷ, tỷ lên đường bình an, ta sẽ đến thăm tỷ thường xuyên. Nếu tỷ phụ có ăn hiếp tỷ thì đến đây ta gả Bách Chiến ca ca cho tỷ.

– Không có chuyện đó đâu, người đừng mơ hão.

Lãnh Thiên tống Nhược Bình lên xe ngựa tránh bị Thần Huyền mang ra gả thêm cho tên Bách Chiến gì đó về làm phu quân lẻ. Mấy ngày ở đây hẳn như muốn nhức cả đầu với hai nữ tử này nhưng bất quá hẳn lại thích nhìn nương tử của hắn mỉm cười hạnh phúc như thế.

Chiếc xe ngựa lăn bánh quay trở về con đường mà họ đã đến trong gấp gáp nhưng tất cả lại không hề biết lần này trở về chính là một sai lầm mãi mãi không bao giờ sửa được.

nàng đứng nhìn chiếc xe ngựa chuyển bánh rồi dần khuất bóng lòng thầm vui cho tỷ tỷ có được 1 tỷ phu rất yêu thương tỷ tỷ nhưng cũng thầm thấy khổ thay khi tỷ phu rất bá đạo.

2 tháng trôi qua thật nha, thoáng chốc đã tới ngày diễn ra đại hội cầu thân. nàng khăn gói lên đường về nước nghinh chiến với đối thủ Tiêu Nguyệt Ưu!!!!!!!!!!!!!!

PHỦ THÁI TỬ ĐẠI NAM QUỐC

_hahahahahaha

Như Ý cùng Bạch Trường nghe Bạch Sơn kể chuyện hôm đó có xích mích với nàng thì cười đến run người

_hơ hơ hơ hơ, hoàng đế, vị cô nương ấy rất thú vị đấy_Bạch trường cười khanh khách

_đúng ah, nàng là con gái của tể tướng đương triều Bạch Vân quốc ah

nói rồi Như Ý đưa cho Bạch Sơn 1 bức họa. Bạch Sơn đón lấy, sửng sốt khi thấy người trong bức họa là 1 mỹ nhân càng không ngờ tới đó lại là nàng. gương mặt, ánh mắt tinh nghịch ấy, nhìn nàng, Bạch Sơn cứ như được quay trở lại lần đầu tiên gặp hoàng tẩu.....hừm cảm giác này là sao ????

Bạch Vân quốc náo nhiệt chuẩn bị cho đại hội cầu thân sắp tới. hần lo lắng, lo lắng không biết nàng có đến kịp không ? lo lắng nàng liệu có thắng ?

Tiêu Nguyệt Ưu thấy phấn khởi khi đối thủ của mình không đứng lại biến mất, 1 sự kiện đáng để ăn mừng.

danh sách những người tham gia đã có. hần đọc nhất nhất chỉ chú ý đến tên của nàng – Văn Thần Huyền không cầu hôn ai nhưng số người cầu hôn lại hix khá nhiều

1 : Hần – Văn Nam Phong – Nhị vương gia Bạch Vân quốc

2 : Phi Bách Chiến – thập nhất hoàng tử Ngọc quốc

3 : Vương Bạch Sơn – tam hoàng tử Đại Nam quốc

4 : Chiêu Văn An Khang – con trai của tướng quân Chiêu Văn Tổng Ngọc của Đại Nam quốc

đại hội vẫn diễn ra bình thường trong khi nhân vật trọng điểm không hề xuất hiện dù chỉ 1 chút. từng nữ nhân đi lên, trình diễn những tiết mục hay nhất để có thể cùng người mình thương thành thân. từng điệu múa, rừng tiếng đàn làm cho hần thêm phần lo lắng, nàng thế nào mà bây giờ vẫn chưa tới. hàng ghế của những người có quyền lực chỉ còn trống 1 chỗ, chỗ đó chính là của nàng, hần đã sắp sẵn cho hần cùng nàng ngồi 1 chỗ nhưng mãi vẫn không thấy. rồi cũng đến phần của công chúa Vũ quốc Tiêu Nguyệt Ưu.

Nguyệt Ưu hoàn toàn lôi kéo người xem với màn múa kiếm của mình. bài múa ăn khớp với điệu nhạc động tác tập trung tinh anh lạnh lẽo của người luyện võ đồng thời cũng tỏa ra mỹ hoặc câu hồn mà chỉ có nữ nhân tao nhã tự tin mới có. Tiếng nhạc du dương cùng với mỹ nhân múa kiếm, thanh nhuyễn kiếm uốn lượn tạo nên 1 cảnh đẹp mê người, ai nhìn vào cũng phải say đắm dõi theo. thực sự người có tài năng như Tiêu Nguyệt Ưu có đốt đuốc tìm cả thiên hạ thì may ra mới tìm thấy 2, 3 người.

màn múa kết thúc, mọi người vỗ tay tán thưởng

“Công chúa Vũ quốc thật là xinh đẹp”

“công chúa Vũ quốc thật là tài giỏi hơn người”

thấy mọi người khen ngợi, Tiêu Nguyệt Ưu ra chiều hài lòng nói

_ta tới đây là vì lời hẹn thi đấu cùng với khuê nữ của Văn Tể tướng, Văn Thần Huyền. nhưng thực sự nàng đã làm ta thất vọng, vẫn chưa xuất hiện, phải chăng nàng sợ thua???_Nguyệt Ưu cố ý nhấn mạnh những từ cần thiết để có thể nhờ thế mà hạ thấp thanh danh cả nàng

26. Chương 26

_ai nói là ta sợ thua chứ

tự giọng nói thanh thoát vang lên, từ trên cao 1 thân bạch y phiêu giạt đáp xuống, tà áo phấp phới, suối tóc cũng vì thế mà tung bay theo gió, nàng đáp xuống sân khấu, khẽ mỉm cười, chỉ 1 cái mỉm cười thôi cũng khiến bao nam tử ngâ ngốc.

_cám ơn công chúa đã có lòng giới thiệu dùm ta, rất có ấn tượng ah_nàng cao động chế giễu

5 nam nhân thấy nàng xuất hiện thì nhất loạt vui mừng quên cả việc đang tham dự đại hội phi ngay lên sân khấu

_Huyền nhi!!!!!!!!!!!!

5 người cùng đồng thanh gọi lên cái tên yêu thương

_ngừng!!!ai ấy người lên đây_vừa nói được 1 nửa thì nàng đã phải dừng lại khi thấy nhân vật đặc biệt_oa, ca ca đẹp trai, thế nào mà huynh lại ở đây? không phải đến để trả thù ta chứ?

không sai, người đó chính là Vương Bạch Sơn – Tam hoàng tử của Đại Nam quốc, chàng cười khỏ với nàng, chẳng lẽ trong đầu nàng, chàng tiểu nhân đến mức chấp nhận 1 chuyện nhỏ đó sao?

_ta.....ta tới đây là để cầu hôn nàng

_cầu hôn??? phải chăng huynh chính là.....em trai của Vương Bạch Trường????_nàng kinh ngạc kêu lên, thảo nào thấy 2 người giống nhau quá.

_đúng, ta.....

Bạch Sơn chưa kịp nói dứt lời thì hần đã chen vào_không được nói chuyện với Huyền nhi của ta_rồi vòng tay ôm nàng lại

Nguyệt Ưu đứng bên cạnh thấy vậy thì tức khí ùng ùng, mặt trở nên xám xịt, đang tức khí thì tự nhiên vang lên 1 tiếng trẻ con

_huhuhuhuhu, Huyền tỷ, thúc thúc, Kiệt nhi không muốn Huyền tỷ gả cho thúc thúc đâu

hóa ra là Kiệt nhi, nghe tin nàng về thì tức tốc chạy ra khán đài bỏ mặc bọn cung nữ phía sau đuổi theo. Kiệt nhi, chạy lại nắm lấy tay áo nàng 1 tay cố sức đẩy hần ra. hần lắc đầu bó tay với thằng cháu quái gở này, cứ nhiên lại phá chuyện tốt của thúc thúc, sau này phải hảo hảo chỉ bảo mới được.

nàng nhìn thấy Kiệt nhi thì vui mừng, nở 1 nụ cười dịu dàng, ngồi xuống ôm Kiệt nhi vào lòng thủ thủ

_Kiệt nhi, còn nhớ ta sao? ta tưởng đệ ở bên mẫu hậu xinh đẹp thì quên ta rồi

_không có, không có, Kiệt nhi nhớ Huyền tỷ lắm ah, khi nào Huyền tỷ lại nấu cho Kiệt nhi ăn ữa nhá_Kiệt nhi nũng nịu dịu dàng vào lòng nàng

_vậy ah??hóa ra Kiệt nhi không nhớ ta mà chỉ nhớ đồ ăn của ta_nàng giả vờ giận rồi khẽ đẩy Kiệt nhi ra

_không , không, Kiệt nhi nhớ Huyền tỷ thật mà, Kiệt nhi sẽ bảo vệ Huyền tỷ, không để thúc thúc với bọn người xấu cướp tỷ đi đâu

“người xấu”?_nàng bật cười_Kiệt nhi, đúng rồi, có người xấu định bắt ta đi đấy, Kiệt nhi hứa là phải bảo vệ ta nha_nàng vừa nói vừa ngước lên nhìn đám nam nhân cười gian xảo

_Văn cô nương, phải chăng nàng không muốn thi đấu nữa?_Nguyệt Ưu đứng bên cạnh khó chịu lên tiếng

_xú tỷ tỷ, không cho tỷ tỷ đụng tới Huyền tỷ của ta_Kiệt nhi quay phắt lại dang 2 tay ra như để che chở cho nàng

xú tỷ tỷ? nghe đến đây gương mặt trắng trẻo của Tiêu Nguyệt Ưu trở nên xám xịt còn nàng cùng 5 người kia bật miệng cười khúc khích

_ngoan nào, Kiệt nhi, tỷ tỷ đây chỉ muốn chơi với ta 1 chút thôi, mau cùng thúc thúc của Kiệt nhi lên trên khán đài xem nha_rồi nàng hướng mắt về phía hân

hân biết điều dẫn Kiệt nhi đi ra khỏi vùng sân khấu không quên kéo theo mấy người kia “tránh xa tầm tay trẻ em,”

_thỉnh công chúa, người muốn thi đấu như thế nào?_nàng nhã nhặn hỏi

_chúng ta thi đấu võ công đk chứ?

_đk

võ công ư? quá xem thường nàng, nàng sẽ đùa giỡn 1 chút. ha ha ha ha

Tiêu Nguyệt Ưu rút trường kiếm, hướng nàng ngắm tới, thế kiếm quá lộ liễu chứng tỏ là đang khinh thường nàng. nàng khẽ lắc mình tránh khỏi mũi kiếm đồng thời xuất Diêm Kiếm trong tay áo ra, tiến thẳng yết hầu Nguyệt Ưu nhưng gần đến nơi nàng cố ý để cho chệch hướng khiến 1 bên tay áo của nàng ta rách toạc. Nguyệt Ưu tức khí thì triển khinh công tiến tới thanh kiếm trong tay thực sự là không thể nhìn thấy. hoang mang? không bao giờ, nàng phóng Diêm kiếm xuống sàn 2 tay vận nội lực, 1 luồng gió nổi lên

_Phá phong liệt trảm

những ngọn gió trở thành những lưỡi liềm vô hình bao vây lấy Nguyệt Ưu, liềm nhẹ vào cơ thể nàng ta,...keng.....lưỡi kiếm rơi xuống, cơn gió vẫn chưa biến mất cứ bao vây lấy Nguyệt Ưu không ngừng, trên người nàng ta giờ không thiếu những vết thương, mặc dù chỉ là những vết xước nhỏ nhưng cũng khiến thân hình nàng ta trở nên tàn tạ.

bất chợt nàng ta lao về phía nàng

_Liệt hỏa thần diệm

1 ngọn lửa lớn bùng lên, đây chẳng phải là nguyên tố hỏa sao? nàng không thể dùng phong để đánh lại, hân lo lắng cho nàng, nếu dùng phong thì nhất định ngọn lửa sẽ càng to hơn, càng nguy hiểm hơn

nàng cũng không chịu thua, 2 tay vận lực

_hàn thủy

1 cỗ nước lạnh ập tới dập tan ngọn lửa nhưng chưa kịp vui mừng thì ngọn lửa lại bùng lên to hơn khiến nước của nàng bị bốc hơi hết. nước không phải là nguyên tố chính của nàng, nàng không thể chỉ dùng nước để áp chế hỏa khi đối thủ của nàng có nguyên tố chính là hỏa, phải dùng thêm nguyên tố khác....phong???...làm thế nào đây, ngọn lửa đang lan tới gần nàng hơn.

Tiêu Nguyệt Ưu nhếch môi lên cười

nàng phải làm sao??? tình thế nguy cấp quá, nếu như bỏ chạy thì thể diện của nàng biết để ở đâu??? thật sự nàng rất cuống hiện tại không thể nghĩ ra đối sách.

mọi người trên khán đài ngừng thở trận đấu quá gay go, thế thượng phong đang nghiêng về phía công chúa Vũ quốc Tiêu Nguyệt Ưu, còn Văn Thần Huyền của nước chủ nhà đang lâm vào thế ngàn cân treo sợi tóc. không biết rồi nàng sẽ thế nào

hiện giờ hân cùng 4 nam nhân kia lòng như lửa đốt, nàng thực sự thua sao? không bao giờ, nàng 1 thân bốn tấu giang hồ, bản lĩnh không thua gì phái nam, hơn thế lại còn là Thánh Nữ của Huyền Băng cung thì bản lĩnh cũng phải hơn người không thể vì 1 chút khó khăn này mà thua được!! nhất định, nhất định không thể thua

Kiệt nhi ở bên cạnh tuy không hiểu gì nhưng nhìn biểu hiện trên mặt thúc thúc không tốt thì nghĩ ngay nàng đang gặp bất lợi liền gân cổ hét to

_Huyền tỷ, Huyền tỷ không thể thua xú tỷ tỷ được

câu nói của Kiệt nhi như thức tỉnh nàng. nghĩ ra rồi, nghĩ ra rồi, nàng nhanh chóng vận công, dùng hết sức đưa tay lên trời

_Hàn Long phong thủy

ngay lập tức trên trời xuất hiện 1 con rồng nước(dòng nước có hình con rồng) uốn lượn quanh ngọn lửa hung hãn mang theo khí lạnh như ở Nam Cực. ngọn gió ngày càng mạnh khiến cho người ta có cảm giác đông cứng, ngọn lửa phút chốc vì vậy kín, lần này nàng gia tăng độ lạnh của gió. khiến con rồng nước đông băng lại, cuối cùng ngọn lửa cũng được dập tắt, nhưng nàng bắt cần để nước bắn sang người Tiêu Nguyệt Ưu khiến đôi chân nàng ta bị đông cứng không thể cử động. mặt mày Nguyệt Ưu xanh lét. cố gắng vùng ra khỏi khối băng nhưng không thể, khối băng quá lớn

nàng thấy vậy nhưng vẫn tĩnh bơ_Lần này ta thắng, công chúa không phản kháng chứ?

_ta.....ta....._Nguyệt Ưu hổ thẹn không nói nên lời

_nào....để ta giúp cô

27. Chương 27

nàng đến bên cạnh Nguyệt Ưu ngồi xuống, thổi ra 1 làn gió ấm áp, khối băng cũng dần tan chảy, đôi chân của Nguyệt Ưu cũng đã được giải thoát khỏi khối băng nhưng do lạnh quá nên không thể cử động được, 1 lần nữa làn gió ấm áp thổi tới, Nguyệt Ưu thấy trong người thật ấm áp lạ lùng, không còn cảm thấy lạnh lẽo nữa. 1 lúc sau, đôi chân đã dần cử động được, Nguyệt Ưu ôm chầm lấy nàng

_Vẫn cô nương, thật sự xin lỗi, nhưng ta thật lòng muốn cảm ơn cô

_không sao, Như Ý tỷ có nói là không nên làm hại mỹ nhân ah, hihihihihiihi_nàng cười cười

Như Ý???Lại là Như Ý, lần trước Như Ý kia đã cướp đi Bạch Trường ca đến bây giờ lại bị muội muội của nàng ta cướp đi 1 người xứng đáng làm phu quân của mình. thật là cảm phẫn, nợ cũ chất thêm nợ mới, Văn Thần Huyền mặc dù người đã cứu ta nhưng ta quyết sẽ không để yên cho người (oái, sao bà này lại lại.....vơ đũa cả nắm zì)

_và bây giờ là phần thi đấu của các vị vương gia quý tộc, mong rằng họ sẽ đạt được ý muốn của mình_MC lớn giọng nói

_hừ, các người cứ tiếp tục đi, nhưng ta nói trước, cho dù ai thắng thì ta cũng không lấy, dù có bắt ép thì đến ngày thành thân ta cũng đào hôn thôi

nói rồi nàng thi triển khinh công thượng thừa của mình rời đi. 5 người cầu hôn nàng thấy nhân vật chính quả quyết như vậy thì cũng tức khí rời đi, hướng theo lối nàng vừa đi mà đuổi theo nhưng chỉ được 1 quãng thì đã không thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

khà khà, cuối cùng thì cũng thoát khỏi cái chốn hoa lá cành

nàng đang trên đường đến Xuân Trúc Cung – nơi ở của Trúc Vân tỷ. sau 2 tháng không tới mà cảnh vật vẫn không thay đổi, hạ nhân đi ra chào nàng 1 câu, đi vào chào nàng 1 câu làm nàng không khỏi khó chịu

_Vân tỷ

chắc người chưa thấy đâu mà tiếng đã vang vào hoa viên trong cung của Trúc Vân. Trúc Vân là đang luận thơ cùng hoàng thượng, nghe thấy tiếng gọi quen thuộc của nàng thì hấp tấp bỏ trượng phu ở lại, chạy về phía phát ra tiếng gọi

_Huyền nhi???là Huyền nhi phải không???

đúng vậy chính là nàng, 2 tháng nay mất tích, Xuân Trúc cung trở nên buồn chán quá, Trúc Vân ngày đêm mong nhớ nàng con hơn cả mong nhớ trượng phu, Kiệt nhi thì đêm nào cung “mẫu hậu,khi nào thì Huyền tỷ lại tới?”

2 nàng đang ôm hôn thắm thiết thì nàng chợt thấy hoàng thượng ca ca đang đứng nhìn mình chăm chăm

_oái, hoàng thượng ca ca, không phải huynh đang chủ trì đại hội cầu thân sao???

_nàng hoảng quá suýt hét toáng lên

_chứ không phải muội đang ở đó sao?_Nam Du hỏi vặn lại

_muội.....muội...chỗ đó không hợp với muội...hihihihih_nàng gãi đầu cười trừ

_còn cười được sao? nghe nói muội làm loạn ở đại hội??? giờ ta nghĩ nên xử phạt muội thôi_Nam Du nhếch môi cười đều giả

_oái!!!, Vân tỷ, hoàng thượng ca ca ăn hiếp muội_nàng quay sang cầu cứu Trúc Vân

_ai, cái này, cái này,...ta thực không thể làm chủ uội_Trúc Vân lắc đầu

_ta nghĩ nên xử muội....._Du bóp trán ra vẻ suy nghĩ

_hồi hoàng thượng, hoàng hậu, tam hoàng tử của ĐạiNamquốc cầu kiếm_1 vị công công bước nào cung kính nói

_truyền

hồ hô, cứu tinh của nàng đến rồi ah, thật là đúng lúc, cảm tạ trời đất, cảm ơn chúa đã cho con đường sống... hử? nhưng nàng vừa nghe thấy j nhỉ??? tam hoàng tử Đại Nam Quốc?? chẳng phải là Vương Bạch Sơn hay sao? ack, tránh vô dưa gặp vô dưa?? số nàng sao không thể tránh được tai kiếp vậy???

_hoàng thượng!!!! đã lâu không gặp, lần này đến quý quốc chưa kịp vấn an, Bạch Sơn ta có chút thất lễ

Wương Bạch Sơn có mối giao tình rất tốt với hoàng đế Bạch Vân quốc, thường xuyên ghé thăm, tán gẫu, lần nào đến Bạch Vân quốc thì liền đến hoàng cung chào hỏi nhưng đặc biệt lần này vì nàng mà chậm trễ, đúng là sức mạnh của phái nữ mà

_ha ha ha không sao!!dù gì cũng là hạnh phúc cả đời của người mà

nói rồi Nam Du kéo nàng đang nấp từ sau lưng Trúc Vân ra cười ẩn ý_cơ hội tốt đây, đừng bỏ lỡ, chút nữa thôi, tình địch của ngươi sẽ tới

_ack....chào...chào huynh, chúng ta lại tái ngộ_nàng vẫy vẫy tay cười

_sax, nàng việc j mà phải nhìn ta với ánh mắt như vậy

_ủa không nhìn huynh như vậy chẳng lẽ phải như thế này hả?_nàng vừa nói vừa tinh nghịch chớp mắt

_nhìn ta háo sắc thế sao???? háhahahahah

_đúng vậy, nhìn rất háo sắc, khả khả

_điệu cười của nàng gian manh quá

_đương nhiên rồi, ta vốn đã gian manh

_vậy sao? giờ ta mới biết

_đã quá muộn rồi, khả khả

Bạch Sơn nâng chén trà lên nhấp 1 ngụm, nàng khẽ bắn ám khí, với tốc độ kinh khủng Bạch Sơn đã bắt đk nó nhàn hạ thưởng trà

thế rồi không hiểu thế nào 2 người chuyển sang luận võ

_theo Huỳnh có ai có thể dùng được cả 5 loại nguyên tố?

_chỉ có 1 người

_ai?

_Độc xà vương

_ai có thể dùng được 3 lại?

_không có ai

_thế còn 2??

_rất ít

_ví dụ

_ta

những câu hỏi ngắn ngủn không chủ ngữ của nàng cứ tuôn ra như dòng thác, còn Bạch Sơn với những câu trả lời không thể ngắn hơn đáp lại rất nhanh, dồn dập gấp rút cứ như người đang tỷ thí võ công không thể chậm trễ nếu sơ sẩy 1 chút là toi mạng nhỏ

28. Chương 28

_hay lắm, hay lắm, 2 người ở đây đàm đạo mà không gọi chúng ta nha

trời ah, lũ đĩa đối đã mò đến đây, không phải là do 1 tay hoàng thượng ca ca sắp đặt chứ. kì này không hảo hảo dạy dỗ mấy người thì mấy người không biết thế nào là uy lực

_đâu có, đây là tại mấy người không nhanh ý đó thôi, Bạch Sơn ca ca cũng chỉ là..ăn may gặp được ta thôi, không nên ganh tỵ

_Huyền nhi, ta không ngờ là muội lại chạy tới đây trốn nha_Bách Chiến nhướn mày khiêu khích, bom nguyên tử đã được kích hoạt

_hơ hơ hơ, làm j có, nếu muốn trốn thì muội đã cao chạy xa bay lâu rồi, còn ở đây để mấy người tới bắt sao?

_Huyền nhi, lâu không gặp không ngờ mồm mép muội càng ngày càng tép nhảy nha_An Khang cũng chêm vô đôi lời cho có không khí

_huynh quá khen, muội đây còn phải luyện tập nhiều để chuẩn bị xưng danh đệ nhất doanh thương, đến khi đó còn biết đường mà phát biểu chứ

_thật sao? muội thật muốn tranh giành vị trí đó với ta? nếu có thể ta xin nhường nha

_không đk, quân tử không thích nhường nhịn, phải cạnh tranh công bằng mới được

hắn – Nam Phong từ nãy đến giờ vẫn đứng 1 chỗ hắc tuyến đầy đầu, nhìn cả bọn oán hận không thể 1 cước đã bọn họ về nước để hắn cùng nàng “hàn huyền tâm sự”

_Huyền nhi, muội thật sự đã quên soái ca nước chủ nhà rồi_bạch Sơn nháy mắt nhìn hắn tùm tùm cười

_hhihihih??? quên là quên thế nào??? làm j có chuyện, muội vẫn nhớ mà, chỉ tội là hắn không chịu nói chuyện với muội thôi, phư phư phư

_ặc, muội....điệu cười mới của muội đáng sợ quá_Bạch Sơn lè lưỡi

_hơ hơ hơ, huynh quá khen, muội xin nhận hết ah

_Huyền nhi, nàng xuống dùm ta, lên cao quá là lạnh đó_hắn bây giờ mới không chịu phận làm người ngoài cuộc cất tiếng châm chọc

_hơ hơ hơ, Nam Phong huynh quá lo rồi, ta sẽ trở về mặc thêm áo rồi bay típ

_mặc nhiều áo sẽ rất nặng ah, rất khó thi triển khinh công, ta sợ nàng đang lướt gió thì rơi xuống,. ta không kịp đỡ thôi

_hơ hơ hơ, Nam Phong huynh, ở đây còn nhiều người mà, chúng ta sẽ đỡ dùm huynh_Bạc Sơn cười khoái trá cắt ngang cuộc đấu khẩu của 2 người

chợt, Bách Chiến ghé sát tai nàng thì thầm to nhỏ gì đấy nàng nghe xong thì gật đầu đắc ý, phá lên cười

_quả là không hổ danh Huyền Băng cung, thông tin rất nhanh, ha hah ha_nàng vỗ vai Bách Chiến như vỗ vai 1 người bạn

_ha hah ah, không có gì

_thôi mấy người cứ ở đây mà hưởng phúc, ta có chút chuyện phải đi trước, hẹn ngày tái ngộ

nhận được tin tức Nhược Bình gửi về Huyền Băng cung, nàng tức tốc dời hoàng cung Bạch Vân quốc hướng Lãnh quốc thẳng tiến. lần đầu tiên tới Lãnh quốc nàng ạc đường, hỏi thăm muốn chết cuối cùng cũng tới được phủ nội vương gia của Lãnh Thiên

lần này đến đây chính là để tham dự lễ cưới của Độc Nhãn đẹp trai cùng Họa Tâm a. nàng là rất có hứng xem lễ thành hôn của cổ đại a, thất định phải cùng Nhược Bình “song kiếm hợp bích” quây 1 trận cho ra trò

.....(tua 1 số đoạn).....

ĐÊM ĐỘNG PHÒNG CỦA 2 NHÂN VẬT CHÍNH

Bên ngoài hiện tại đang có sáu con người hí hửng ngó nghiêng vào bên trong căn phòng.

– “Đại ca ca, huynh nghĩ bọn họ sẽ làm cái gì?” Nhược Bình kéo kéo tay áo Hiên Viên Tuyết hỏi trong khi hần cũng đang chăm chú quan sát tiết mục đặc sắc trong phòng. (Phi Phi: Bình tỷ dạy hư Tuyết ca ca của ta rầu!!!)

– “Làm cái mà muội cùng tên bạo chúa Lãnh Thiên hay làm ấy” Hiên Viên Tuyết vẫn chăm chú nhìn nhưng lại phát ngôn một câu vô cùng chí lý khiến Thần Huyền đang đứng kế bên cười nắc nẻ.

– “Hừ! Ta mà là tên bạo chúa thì ngươi đã không còn toàn thân đứng đây đâu” Lãnh Thiên hừ mũi nói khiến Hiên Viên Tuyết nhếch mép cười hai phụ thê nhà này.

nàng thì ở bên cạnh khúc khích cười nheo mắt nhìn quá cái lỗ nhỏ nhìn vào trong phòng

Trong hỉ phòng, Độc Nhãn từ từ bước đến bên cạnh tân nương của mình đưa tay vén khăn hỉ lên để lộ một gương mặt kiều diễm trong sắc đỏ của áo hỉ khiến tâm hần một trận chấn động.

Họa Tâm ngại ngừng ngồi im trên giường cúi gằm mặt xuống đất cho đến khi Độc Nhãn đỡ nàng đến bên bàn. Cả hai trao nhau ly rượu giao bôi thề nguyện bên nhau. Bên ngoài đã xuất hiện những trận cười rúc rích đón chờ cảnh tiếp theo.

Độc Nhãn nhẹ nhàng đặt Họa Tâm nằm lên giường với gương mặt đỏ bừng. Tay hần thoang thai thoát đi từng lớp áo trên người nàng khi chỉ còn lại chiếc yếm đỏ thêu hình phượng. Độc Nhãn say mê ngắm thân hình nữ tử đầy đà đang dần dập theo từng nhịp thở.

Ở bên ngoài mọi người thì đang sốt ruột trái hần với không khí bên trong.

– “Sao đại ca còn không tiếp tục chứ?” Độc Kiêu hỏi hộp thúc giục bên người.

– “Muốn thì ngươi mau mau kiếm người thành thân rồi thay thế hai người họ làm đi” nàng liếc mắt khiến Độc Kiêu khiến hần giật mình

– “Im lặng coi, khúc gậy cần kìa” Nhược Bình khều khều tay áo nàng

– “Làm như nàng chưa từng trải qua vậy” Lãnh Thiên mặt đầy hắc tuyến, hần không thích Nhược Bình nhìn thân hình lồ lộ của nam nhân khác dù cho người ta đã cò thê tử.

– “Ngươi không xem thì nhích ra cho ta xem” Nhược Bình đẩy Lãnh Thiên nhích sang một bên.

– “Bình nhi, muội chiếm chỗ quá đấy” Hiên Viên Tuyệt tức khí vì bị chiếm chỗ bèn đưa tay đẩy đầu Nhược Bình vào ngực Lãnh Thiên.

Mọi người đầu đá nhau cho đến khi...

“Rầm”

Cánh cửa phòng gãy làm đôi và cả đám ngã nhào trên sàn nhà. Bên trong hỉ phòng, Độc Nhãn nhanh chóng vớ chiếc chăn đắp hờ lên người Họa Tâm, mặt đầy hắc tuyến nhìn lũ người dám cư nhiên phá việc tốt của hắn.

– Áck! Không việc gì! Tò mò chút thôi, hai người cứ tiếp tục nhé.

Nói rồi cả bọn kẻ dùng chân chạy, người dùng khinh công phóng đi mất hút để lại cho hai nhân vật chính một lỗ hắc tuyến trên đầu cùng căn phòng hỉ chẳng còn nguyên vẹn.

tối đó

_nào, Độc Kiêu....hic....chúng ta cùng 1 ly.....hic_nàng là đang cùng Độc Kiêu uống rượu mừng cho đôi vợ chồng mới cưới

_um....hic...cùng ly...

_hic....tửu...hic...tửu lượng của ngươi ...hic...cũng khá nha

_hic....cô nương....quá....hic,, „quá khen rồi...hic....cô nương....cũng....hic.....cũng không kém mà....hic

_thêm 1 ly nữa....hic.....vì những người....hic...độc thân như chúng ta...hic...

_đúng....vì những người...hic...độc thân như chúng ta...hic

ực...ực....1 ngụm uống cạn ly rượu, lúc này 2 ngwofi đã hoàn toàn gục hẳn. nàng trước khi chìm vào giấc ngủ còn lẩm bẩm

_hic...thối nam nhân....hic...ta không cần ngươi...hic....nhưng xa ngươi ta thật sự thấy nhớ...hic...ta yêu ngươi???

29. Chương 29

Sáng sớm hôm sau khi mặt trời vừa ló dạng ra khỏi những ngọn núi trùng trùng điệp điệp đằng xa nàng đang cưỡi bộ trong vườn thì chợt thấy Ngạn Hoa từ trong phòng bước ra

_hahahaahahaha, chào công chúa ah_nàng cười đều

_ngươi, tránh xa ta ra, thứ nha hoàn thấp kém

– Cái thứ công chúa gì mà đi thất thân với một tên chặt củi còn lớn tiếng lên giọng với ta sao?

– Ngươi tưởng ngươi là ai ở đây chứ? Dù sao đi nữa thì ta cũng là thê tử của nhị vương gia được hoàng thượng sắc phong đấy.

– Thê tử thì ngươi cũng chỉ là thiếp mà thôi trong khi đêm tân hôn lại lên giường với thuộc hạ của phu quân mình. ta khinh, ta khinh, phi, phi, phi

– Ngươi...

– Ta thì sao? Ta đẹp quá hả? Khỏi cần ngươi bàn tới bởi gặp ai cũng nói ta thế hết.

– Nhiều lời. Thứ a hoàn như ngươi mà giở giọng với ta sao? Còn không mau vào nói vương gia có ta cần gặp.

– Thứ nhất, ta không phải a hoàn vương phủ để người sai bảo. Thứ hai, ta là khách của nhị vương gia cùng nhị vương phủ nên xem ra ta còn quan trọng hơn một hạng thê thiếp thất sủng như người. Và cuối cùng rằng đêm qua hai người họ phải hoạt động về đêm rất mệt mỏi nên không thể ra nhìn mặt người.

– Người...

– Ta sao? Lại đẹp nữa hả? Quá nhàm chán!

– Người thật vô sỉ.

– Ta vô sỉ cũng chẳng bằng cái hạng ti bỉ như nhà ngươi. Đừng tưởng ta không biết Huyết Xuân Ái Bình tỷ trúng là do người hạ độc.

lúc ở Bạch Vân quốc, Bách Chiến đã cung cấp thông tin điều tra được cho nàng, nàng sang đây cũng là vì chuyện này 1 phần ah

– Người... người nói cái gì ta không hiểu?

– Hừ! Giả điên hay lắm. Để thử xem lúc tỷ phu ta biết thì sẽ như thế nào đối đãi với người.

– Người rốt cuộc là ai?

– Ta là tác giả, à không độc giả, mà cũng không, nói chung là người chế ra thứ độc đó đấy và người đã mua nó tại tiệm thuốc Sinh Tử của doanh thương Đồng tiền hạnh phúc

– Ha ha ha... Vậy chẳng phải kẻ đầu sỏ chính là người sao?

– Là ta thì sao? Ít ra ta còn là người giải được cho Bình tỷ.

– Hừ! Thì ra người chính là kẻ đã giúp ả tiện nhân đó sống sao?

– “Thì ra người chính là kẻ đã xem hại chết nường tử của ta” Lãnh Thiên hùng hùng hổ hổ bước ra khiến Ngạn Hoa bất tri bất giác run lấy bầy lùi về sau một bước còn nàng thì chỉ đứng im cười giễu cợt.

– Vương... vương gia. Thần thiếp...

– Người đâu? Lôi ả ta tống vào nhà giam đợi xét xử.

– “Vương gia, ta cũng là thê tử của người được hoàng thượng ngự ban, là công chúa Phùng quốc. Nếu ta xảy ra chuyện gì thì phụ hoàng cũng không để yên cho Lãnh quốc đâu” Ngạn Hoa trong cơn huyên náo vẫn còn đủ tỉnh táo giả giọng uy hiếp Lãnh Thiên khiến hắn đã giận nay còn tức hơn.

– “Ta nói cho người hay” Lãnh Thiên đưa tay nắm lấy chiếc cằm thon gọn của Ngạn Hoa bóp chặt khiến ả sợ hãi run lên, lần đầu tiên ả thấy Lãnh Thiên hung bạo, lãnh khốc đến như vậy “Kẻ nào dám đụng đến nường tử của Độc Lãnh này cũng rất khó sống đừng nói là hoàng đế vua người. Người đã là thiếp của ta thì ngoan ngoãn chịu sự trừng phạt của một kẻ thê thiếp dám hạ độc vương phi đi. Ngoài ra thì người nghĩ rằng Phùng quốc các người có khả năng gây khó dễ cho ta sao? Chưa kể là việc người chết rục trong nhà giam có lọt ra ngoài hay không nữa”

– “Người... người... là ác quỷ. Không phải người” Ngạn Hoa nức nở trong nỗi sợ hãi khi đối đầu với Độc Lãnh chứ không phải là Lãnh Thiên.

– “Ha ha! Ta vốn là ác quỷ duy chỉ khi ở bên cạnh Bình nhi mới trở về là một con người. Còn người, chính người đã khiến ta đối xử với bản thân người như một con ác ma” Lãnh Thiên liếc mắt về phía đội cận vệ bên cạnh “Giải đi. Bỏ đói bỏ khát ba ngày, nhục hình cho đến khi khai ra toàn bộ”

Lãnh Thiên một bước quay trở vào trong phòng bỏ lại sau lưng tiếng khóc than cùng oán giận của Ngạn Hoa

nàng thực thấy sáng khoái khi trị được con nhỏ công chúa đáng ghét, dám dùng độc của nàng để hại người (ặc, độc không để hại người thì để làm j hử???)

sau vài ngày hàn huyên, nàng đưa cho Ngược Bình mấy viên bách độc bất xâm để phong thân rồi cũng khăn gói trở về để giải quyết đồng rặc rồi do nàng gây ra

chắc, lúc đi thật là nhanh tới nơi nhưng sao lúc về đi mãi mà vẫn chưa ra khỏi Lãnh quốc, thật là mệt quá đi. nàng xuống ngựa, uống chút nước rồi dựa lưng vào 1 gốc cây thiếp đi

lúc tỉnh lại cứ nhiên lại thấy mình đang nằm vắt ngang qua lưng ngựa, tay chân bị trói chặt bằng dây thừng khiến cho nàng đau muốn chết đi sống lại (ack, có đâu đến mức đó hung nhỉ???) bắt cóc?? ý nghĩ đó xuất hiện ngay trong đầu nàng. ai bắt cóc?? tại sao lại muốn bắt cóc nàng? mặc dù có khả năng cởi dây trói nhưng nàng vẫn cứ nằm im chịu trận. 1 lúc sau thì đến 1 ngôi nhà nhỏ bằng lá. 1 bị một người mặc đồ đen vớt xuống đất khiến nàng không khỏi kêu lên 1 tiếng, quần áo nàng lấm lem hết cả, kì này phải tốn tiền mua thêm quần áo rồi.

_hahahahaha, không ngờ Văn tiểu thư lại có ngày the thảm như thế này ah

1 giọng nói vang lên khiến nàng không khỏi tò mò mà ngẩng đầu lên nhưng lại chỉ thấy 1 người phụ nữ mặc áo đen, dùng mạng che mặt chỉ để lộ đôi mắt đen nhìn nàng căm thù. nàng từ xưa đến nay có bao giờ ăn ở “thất đức” đâu mà lại có người thù nàng đến vậy??? khó tin quá. nàng rất muốn xem đằng sau mạng che mặt là ai nhưng giờ thì chưa đến lúc, bắt quá nghe giọng nói thì nàng đoán chắc rằng đây là 1 nữ nhân còn rất trẻ ah.

_người là ai?_nàng hỏi 1 câu rất cùi mà thường thường ai cũng hỏi

_hahahahaha, ta là ai không quan trọng, người nên nghĩ cách để bảo toàn cái mạng nhỏ của người thì hơn ah_người đó cười khoái trá

nàng hừ 1 tiếng, khẽ vận nội công tạo ra 1 làn gió khiến mạng che mặt của ả vị rơi xuống. 1s, 2s, 3s, sững sốt, ngỡ ngàng, đây chẳng phải là công chúa Vũ quốc – Tiêu Nguyệt Ưu hay sao?? tại sao nàng ta lại ở đây?? tại sao lại muốn bắt nàng??? chẳng phải nàng cùng nàng ta đã giảng hòa rồi sao???

_Nguyệt Ưu??

_hừ, đừng gọi tên ta

_cô, tại sao lại bắt ta?

_hừ, người, lần trước Như Ý kia không đừng cướp mất Bạch Trường ca, còn bây giờ tới lượt người phá ta, tha hận, ta hận ta hận

_hừm thì ra là vậy

khẽ mở dây trói mà không để nàng ta biết, đứng dậy phúi phúi quần áo lấm lem của mình, ngẩng đầu lên cười cười với Nguyệt Ưu

30. Chương 30

_công chúa!! chúng ta nên tự nhiên nói chuyện chứ

_người...người...tại sao?_Nguyệt Ưu lùi lại

_người quên là ta có thể điều khiển gió sao?_nàng nhếch môi lên cười giễu cợt

_lên đi_Nguyệt Ưu ra lệnh cho bọn người mặc áo đen

cả bọn đồng loạt xông lên, bọn này thực sự cũng là cao thủ nha, những đường kiếm luôn nhắm tới chỗ hiểm, lúc ra tay luôn đánh vào chỗ trí mạng, nàng thực sự là muốn chơi đùa, sử dụng “Lãng ba vi bộ” thoát ẩu thoát hiện khiến cho bọn chúng 1 phen náo loạn, không biết đường nào để xuất chiêu. rồi bất ngờ nhảy lên, 2 chân nhắm trúng đầu của 2 tên mà đạp 1 chưởng, khiến chúng lăn ra bất tỉnh, 2 tên còn lại cũng chung số phận như đồng bọn của chúng

nàng bước tới bên Tiêu Nguyệt Ưu

_sao? người nghĩ là bọn này có thể thắng nổi ta???

người ả ta, liền vung tay, 1 lượng bột trắng lớn bao phủ lấy nàng. hừ, là Hoàng hoa độc, định khiến cho nàng đầu đòn, thổ huyết mà chết hử? độc ác quá. nhưng quá tầm thường, chẳng có độc nào mà lại hạ được nàng nên nàng cứ đứng yên thưởng thức hương thơm của nó

ha ha ha ha, người, nghĩ là người có thể hạ độc được ta sao? thứ này quá tầm thường nàng vs tốc độ điện xẹt kẻ dao vào cổ Nguyệt Ưu lớn giọng nói

hừ, người muốn chém, muốn giết thì tùy người mặc dù cận kề cái chết nhưng Nguyệt Ưu vẫn cao ngạo k thể tưởng

_rất có bản lĩnh, bất quá, ta nói cho người biết, Bạch Trường ca là yêu Như Ý tỷ nên ms đến với tỷ ấy chứ không phải tỷ ấy cướp, còn nữa, cái tên Nam Phong đó hả? tự hấn dẫn xác tới chứ không phải ta dụ dỗ lôi kéo.....

_không phải nhiều lời, giết ta đi

_hừ, ta không thể làm theo ý nguyện của người được

nói rồi nàng nhanh chóng điểm huyết Nguyệt Ưu đề phòng nàng ta tự sát rồi cùng lên ngựa tiến về Bạch Vân quốc.

rong ruổi mấy ngày cuối cùng cũng về được Bạch Vân quốc, gửi mật thư cho Huyền băng thất sát tới đưa Nguyệt Ưu về nước và gửi thư cho hoàng đế Vũ quốc đe dọa, nếu để Tiêu Nguyệt Ưu chạy lung tung thì đừng trách Huyền Băng cung san bằng hoàng cung chỉ trong 1 đêm. thế là rảnh nợ 1 người

mệt mỗi nằm vật xuống giường đánh 1 giấc tới tối, chắc không vì cái bụng réo lên biểu tình thì nàng cũng không xuống giường đâu. mắt nhắm mắt mở tìm dép bước ra khỏi phòng, cửa chính thẳng tiến, vì quá quen phòng nên nàng chỉ cần nhắm mắt cũng tới được cửa

binh

nàng va phải 1 bức tường, đau chết mất

_nàng đã tỉnh?

oái, bức tường biết nói tiếng người. mở mắt thao láo ra nhìn, nàng chwst ngay tại chỗ, tên Nam Phong chết tiệt này, dám tự tiện vào phòng nàng trong khi nàng bây giờ đang.....ặc.....mặc áo 2 dây

_á, người, sao người lại vào đây???

ta mang đồ ăn vào cho nàng, hấn là nàng đã đói hấn điem nhiên đi tới bàn ăn

ọc...ọc...ọc...cái bụng nàng biểu tình dữ dội khiến nàng đỏ mặt muốn chết. hấn thì chỉ nhìn nàng lắc đầu cười tủm tỉm. nàng nhào vào bàn ăn nhai nhai nuốt nuốt, ăn như bị bỏ đói 3 năm vậy, nhìn mà.....

_khụ....khụ....khụ

nàng.....nghe, tham ăn quá mà, hấn vội lấy nước cho nàng uống, ặc, 1 cốc, 2 cốc, 3 cốc, chưa hết nghe đã thấy no không ăn được nữa. nhìn đồng hồ ăn trên bàn tiếc rẻ nhưng thôi, có ăn được nữa đây cơ chứ.

_là.....lá.....la.....trăng hôm nayhix.....sáng quá....khà.....khà khà khà.....hic

náng 2 tay cầm 2 bình rượu, đáng đi liwwu xiêu, người toàn 1 mùi rượu nồng nặc, lảm nhảm trong ngực hoa viên

_aaaaaaaaaaaaaaaa.....hix.....khi nào ta ms lấy chồng????.....hic

(ack, sao tự nhiên lại hỏi khi nào lấy chồng???)

dưới ánh trăng, cũng 1 con người, cũng tam trạng buồn phiền, cũng 2 tay 2 bình rượu lớn, nghe thấy tiếng động bèn ngừng lại, giọng nói thật là quen nhưng sao lại giống như thể say rượu. lấy lại tỉnh táo, hấn(người mà ai cũng biết là ai) bước tới, thấy 1 nữ tử nói chính xác là nàng đang say khướt, không biết trời trăng gì

cả. phút chốc thaanhinhf nàng ngã về phía trước, hấn không do dự phóng mình về phía ấy làm đem thịt đồ náng.

nàng ngẩng đầu lên, huh, lúc say mà cũng nhìn thấy hấn nữa, hấn ám nàng chắc, nhằm quá, chẳng lẽ nàng mê hấn đến vậy? ông trời trêu người mà. đâm mạnh vào ngực hấn

_người....hic.....giờ mà còn ám ta sao....hic?

.....

_người....hic.....ta....ta ghét người ah.....hic.....người biết không?

.....

_hic...người....người là cái giống j....hic....mà sao ta lại phải nhớ...hic?

.....

_người....hic.....ta thực sự đã.....hic.....

chưa nói hết câu nàng đã gục xuống bờ vai hấn.

hấn..tỉnh rượu. nàng vừa nói gì??? nhớ?? nàng nhớ hấn?? thì rằng vẫn thường nhớ hấn nhưng lại không nói ra làm hấn những tưởng nàng không có tình cảm với hấn. hấn thật vui, cuối cùng thì hấn cũng thấy yên tâm không sợ ai cướp mất nàng nữa rồi

Nắng sớm chiếu qua ô cửa sổ, 1 ngày mới bắt đầu. trong phòng, 2 con người, 1 nam 1 nữ vẫn ngủ say không biết trời trăng gì

_Huyền tyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy....._1 cậu nhóc chạy xộc vào phòng, đó chính là thái tử Vân Nam Gia Kiệt, đằng sau là 5, 6 cung nữ chạy tới ngăn cản nhưng không kịp nữa rồi cửa phòng đã mở tung đập vào mắt cậu chính là nàng đang lăn lóc trên giường còn hấn.....chính là đang ngủ gục trên bàn (chắc, thế mà ta cứ tưởng....) bỏ qua vị thúc thúc đáng quý của mình Kiệt nhi nhanh chóng chạy lại bên giwongf ra sức lắc người nàng

_Huyền tỷ....a...Huyền tỷ...dậy chơi với đệ ah

_ưm.....Kiệt nhi?_nàng lười biếng mở mắt đập vào mắt nàng bây giờ không vờ là Kiệt nhi mà còn có hấn đang ngái ngủ mở mắt...ack, chuyện gì thế này?hấn.....1 lô sự kiện đổ về, mặt nàng xanh lè lấp bắp...

_hôm....hôm qua là...là người???_nàng chỉ tay về phía hấn

_hihi?uk, là ta, sao vậy????_hấn vẫn đang còn ngái ngủ

_ahhhhhhhhhhhhhhh.....ta đi chết đây

nàng lao ra khỏi phòng với tốc độ điện xẹt, chỉ thấy cái bóng trắng lướt qua thôi nhưng cũng đủ biết đó là nàng. trong phòng Kiệt nhi chẳng hiểu mô tê gì thì hấn, hấn vẫn thủy chung với thái độ, miệng cười tới mang tai.

31. Chương 31

nàng đang cưỡi bộ trong khu vực luyện võ, ach, xả cơn bức tức, ôi, hôm qua uống rượu lải nhải ra hết cho hấn nghe rồi còn đâu. hix thể diện của nàng, cái mặt của nàng biết giấu đi đâu đây.. nàng ngẩng mặt lên trời than vãn, 1 con đại bàng lớn đập vào mắt nàng. chắc tối nay chắc là có món đại bàng ăn đây.

nàng giương cung hết cố nhắm trúng tim con đại bàng. vuu.....bạch....con đại bàng dù có dũng mãnh đến mấy cũng không thoát khỏi “nanh vuốt” của nàng. xách nó lên, ack, trên chân nó có 1 mẫu giấy nhỏ,....nó....nó là đại bàng đưa thư của Nhược Bình..lần này chết chắc. trong thư nói Hiên Viên Tuyết thành thân mời nàng đến dự

ô, Tuyệt đại ca đẹp trai cưới vợ, nàng shock nặng. . đúng lúc đó 1 giọng nói quen quen bắn tới tai nàng

_ta đi cùng nàng

giật mình quay về phía sau, nàng suýt rớt tim vì hấn, chỉ cách khuôn mặt nàng 1 phần. định dọa chết người ta sao??? nàng lùi ra phía sau 1 bước

_người.....tính hù ta chết hả?????_miệng nói ta chỉ nàng tung ra 1 tràng khiến hấn suýt nữa thì mặt đầy mưa xuân

_ta, biết rồi, nàng thích ta chứ gì? không phải nói nữa, ta nghe 1 lần là đủ để nhớ suốt đời luôn...hahahahahahaha_hấn cười đều giả nhìn nàng

_người.._nàng á khẩu không biết nói gì vì điều hấn nói chính là sự thật

_đk thôi, tùy người

Lãnh Long quốc

nàng lại 1 lần nữa tới Lãnh Long quốc, đương nhiên lần này không bị lạc như lần trước nữa và dĩ nhiên là phải quây cho ra trò hơn nữa đây lại là ngày thành hôn của Tuyệt ca đẹp trai....hơ hơ hơ. nàng đã bí mật gửi thư tới Huyền Băng thất sát kèm theo lời đe dọa không làm thì biết tay để thực hiện kế hoạch có 102 này.

lén vào phòng giành cho cô dâu chụp thuốc mê Uyển Nghi rồi giao cho Huyền Băng thất sát làm theo đúng kế hoạch.

giờ lành đã tới, hấn ngo ngược ngo xuôi tìm nàng, mặc dù nàng đã nói là sẽ cùng Nhược Bình dẫn cô dâu ra nhưng với tính cách của nàng cái gì mà không làm ra được cơ chứ. cô dâu bước tới chỉ thấy mỗi Nhược Bình mà không thấy nàng, hấn lo lắng không thôi, thì thầm hỏi Nhược Bình

_Bình tỷ, tỷ có thấy Huyền nhi đâu không?

_muội ấy không ở cùng người hả???_Nhược Bình ngạc nhiên nhìn hấn như người ngoài hành tinh

_nàng ấy bảo là cùng tỷ đưa cô dâu ra mà_hấn càng ngày càng lo lắng

_không có, ta có thấy đâu

đúng lúc ấy thì giọng nói ảo lá của bà mối vang lên khiến 2 người đồng thời hướng mắt về phía cô dâu như hiểu ra điều gì đó

_nhất bái thiên địa

bái bái bái

_nhị bái cao đường

bái bái bái

_phu thê giao.....

đúng lúc đó thì 1 cơn gió từ đâu thổi đến hay nói chính xác là do cô dâu tạo ra làm chiếc khăn hỉ rơi xuống. mà mối luống cuống không biết làm gì vì trong hỉ sự làm rơi khăn hỉ chính là điều xui xẻo nhất

nhưng có cái còn đáng kinh ngạc hơn chính là cô dâu không phải là công chúa Uyển Nghi mà lại là nàng.

Hiên Viên Tuyệt nhào đến bắt lấy 2 bả vai nàng lắc mạnh

_Uyển Nghi đâu????? muội đã làm gì Uyển Nghi????

_Huynh làm gì mà phải lo lắng thế, nàng đang ở rừng trúc, 1 canh giờ sau huynh không tới coi như cái mạng nhỏ của nàng đứt ah_nàng bình thần nói rồi nhếch mép cười

Huyền Viên Tuyệt không đắn đo phi thân hướng rừng trúc

Hắn cùng Nhược Bình rõ ràng biết đây chỉ là 1 trò đùa của nàng nhưng vẫn hỏi

_tại sao muội lại phải làm vậy?

_muội thích thì làm thôi, tỷ tỷ, kịch hay còn ở phía sau ah

rồi nàng phóng theo Hiên Viên Tuyệt mắt hút

TẠI RỪNG TRÚC

Hiên Viên Tuyệt tới nơi thì thở dốc, đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm, đập vào mắt chàng là Uyển Nghi đang bị trói vào gốc cây nwoocs mắt đầm đìa, bên cạnh là Huyền băng thất sát đang kẻ kiếm vào cổ nàng, lòng chàng đau nhói

_Tuyệt ca....._Uyển nghi gọi trong tiếng nấc nghẹn ngào

_các người muốn gì, hãy thả Uyển Nghi ra rồi nói

_tự moi tim mình ra

_người,.....

_sao? không dám?

_được, ta chấp nhận, nhưng sau đó các người phải thả Uyển Nghi ra

_đk

Thanh kiếm trên tay Hiên Viên Tuyệt không chần chừ đâm thẳng vào tim mình. Uyển Nghi thấy vậy thì khóc thét lên

_Đừng !!!Tuyệt ca, xin đừng.....huhuhuhuhuhu

_Uyển Nghi, vì nàng ta có thể làm tất cả, chỉ cần nàng được sống cái gì ta cũng có thể làm dù cho đó có là cái chết _Hiên Viên Tuyệt mỉm cười rồi tiếp tục đâm thẳng vào tim

- khônggggggggggggggggggggg....._Uyển Nghi lúc này nước mắt đầm đìa khóc không thành tiếng

32. Chương 32

Lúc mũi kiếm chỉ cách lồng ngực chừng một phân thì ám khí trên tay Thần Huyền bắn ra cứu chàng một mạng

Cả đám người trong bụi cây bước ra cười như vỡ chợ trong khi Huyền Băng thất sát tháo dây trói của Uyển Nghi rồi quay sang nhìn nàng với những cặp mắt đầy ai oán. Lần đầu tiên trong đời bọn họ gặp phải một thánh nữ chỉ khiến thuộc hạ chính nghĩa của mình làm những chuyện trái với lương tâm thế này.

- hahahahahaha, rất tốt, Hiên Viên Tuyệt, huynh đã vượt qua bài sát hạch của ta_ Thần Huyền nén cười tuyên bố

- Thật là tốt quá đi, Huyền nhi lần sau không được như thế nữa làm ta sợ muốn chết

Hiên Viên Tuyệt ôm Uyển Nghi chặt trong lòng ngực, cũng may mọi chuyện chỉ là giả nếu không hắn cũng chẳng biết phải làm sao nữa. Hắn cảm thấy nỗi sợ hãi mất Uyển Nghi còn chất cao hơn cái chết.

Cuối cùng ngày thành hôn cũng được diễn ra xuông sẻ và ai ai cũng vui mừng. Hiên Viên Tuyệt nhờ nàng mà cuối cùng cũng khẳng định rằng bản thân mình yêu Uyển Nghi không phải vì hình bóng của Nhược Bình chỉ là nương tử của chàng

Trước khi bước vào hỉ phòng, Hiên Viên Tuyệt nhìn nàng, Nhược Bình, Lãnh Thiên, Độc Kiêu, Độc Nhẫn cùng Họa Tâm bằng ánh mắt khảng khái làm mọi người không khỏi rùng mình.

_Đêm nay ai phá ta, ta sẽ cho người đó nếm thử độc mới chế ra ngày cả Thần Huyền cũng không phá nổi.

trên đường 2 con hắc mã, 1 mã nam 1 mã nữ thông dong trên đường. nữ nhân vẻ mặt hớn hỏ, lúc thì trầm ngâm lúc thì cười to thành tiếng rất sảng khoái. nam nhân vẫn chung thủy với khuôn mặt đầy hắc tuyến. một hồi lâu sau khi bước vào rừng phong nam nhân mới nói(ack, biết chọn chỗ ghê cơ, hắc hắc)

_chúng ta nghỉ 1 chút_nam nhân lên tiếng

_um_nữ nhân biết mình phải nhẫn nhịn cho qua cơn giận của hắc nên không 1 lời phản bác, theo hắc xuống ngựa ngồi dựa vào gốc cây nhắm mắt

_nàng...lần sau không được như thế nữa_hắc, chính là hắc quay sang nói với nàng

_làm như thế ??? ah, hihihhi, ờ thôi, sẽ không như thế nữa, trừ khi ngươi làm cho ta hài lòng_nàng vẫn không mở mắt chỉ nhếch miệng cười gian xảo

_ờk, làm cho nàng hài lòng

hắc chỉ nói vậy rồi sát nhập vào môi nàng. sax Bây giờ đang là tình huống gì thế này – hắc đang hôn nàng? Hắc như thế nào lại có thể?

Nàng dùng sức cổ gồng đẩy hắc ra, nhưng lưng lại càng bị ôm siết chặt hơn. nàng định buông tiếng chửi rủa thì hắc đã nhanh hơn không chút khách khí, ép buộc hàm răng của nàng phải hé mở, hắc nhanh chóng sục sạo cả vòm miệng của nàng, hai đầu lưỡi đưa đẩy trên đầu lưỡi của nàng, từ đầu tới đuôi không cho nàng một chút nghỉ ngơi lấy hơi.

Ngay lúc nàng nghĩ mình sắp tắt thở vì hết hơi thì hắc mới chịu buông nàng ra.

_ta muốn thành thân với nàng_hắc vừa rời khỏi môi nàng thì quả quyết nói

_sax_nàng tí nữa thì sắc nước bọt của chính mình_người nói muốn cưới ta???

_đúng vậy, về Bạch Vân quốc liền cử hành hôn lễ

hắc 1 tay ôm chặt nàng phi thân lên lưng ngựa phi nước đại. nàng ở trong lòng hắc chỉ biết than trời kêu khổ, ai bảo lỡ yêu hắc làm chi, bây giờ hắc bảo gì cũng chỉ biết gật đầu ưng thuận.

2 THÁNG SAU

HUYỀN BĂNG CUNG

Đền hoa giăng lối khắp mọi nơi, từ đỉnh núi xuống chân núi đều một màu đỏ thắm. Hương hoa bay vẫy khắp mọi nơi như chào đón cô dâu mới

lần này là ngoại lệ, nàng mời tất cả bà con cô bác, ặc, chỉ là hoàng thượng ca ca, vân tỷ, thái hậu, cha, anh, Hắc Lam, Huyền Lăng và 1 vài người trong « đồng tiền hạnh phúc », còn lại là băng hữu của hắc, Huyền băng cung bây giờ tập nập người(còn đâu là lãnh địa bất khả xâm phạm của người ta nữa)

ngồi trong phòng chờ, nàng vừa hồi hộp vừa lo lắng, nàng đã gửi thư tới cho Bình tỷ, chắc họ sẽ tới, hix, lần trước phá tan hôn của người ta 2 lần, lần này ắt hẳn là bị quả báo đây. hix hix. nàng đến đó khóc dở cười với mình, tự nhiên rước họa vào thân, có chết cũng không chừa cái tội

đang suy nghĩ thì 1 bóng đen tiến vào, không cảnh giác nên nàng bị chụp thuốc mê...ha hahahahahha, ngu ngốc, nàng làm sao mà bị thuốc mê đánh gục được, biết rõ việc này là do nhóm Nhược Bình làm nên nàng cũng muốn xem họ có sáng kiến gì không

nam nhân vác nàng trên vai thì lập tức có người tới

_Phi Bách Chiến, người thả nàng ra

ack, giọng nói tức giận này ắt hẳn là hắc, còn gì nữa ??? Phi Bách Chiến ???trời ơi, Bình Tỷ, tỷ kêu gọi đồng bào tạo phản hả ??? không phải là có cả An Khang và Bạch Sơn chứ ??????

_ừ, ta là không cho người thú nàng, ta không cho phép ahhhhhhh, không cho phép ahhhhhhh

lời nói đậm chất trẻ con này không ai khác ngoài Vương Bạch Sơn

_thúc thúc, con đứng về phía Bạch Sơn ca ah, không cho thúc thúc độc chiếm Huyền tỷ sax, nàng chết mất, lại còn lôi kéo cả Kiệt nhi, hết biết, kiểu này nàng chết chắc.

_đúng vậy, Thánh Nữ của Huyền Bằng cung không thể lấy người_hix, cả Huyền bằng thất sát cũng ra mặt và 1 điều quan trọng, chỉ có ta mới xứng với nàng_An Khang bấy giờ mới lên tiếng

_Ê, CÙNG NHAU CƯỚP DÂU, AI CHO NGƯỜI ĐỘC CHIẾM NÀNG ???_cả 3 nam nhân còn lại nhè mặt An Khang hét lên, thực chưa thấy ai cướp dâu mà hề như mấy người này, nàng bắt giác phì cười

_hắc hắc hắc, cướp dâu như mấy người, mắc cười quá, hắc hắc_nàng ở trên vai Bách Chiến cười nắc nẻ nhưng cơ thể mảy mai không cử động

_oái, nàng tỉnh ??_4 tên cướp dâu sững sốt

_đưng nhiên, thuốc mê đó làm gì hạ đk ta_nàng lớn giọng hào hứng

_nàng mau xuống đây cho ta_Hắn mặt đầy hắc tuyến gầm lên

_hix, rất tiếc, phu quân của ta, ta không thể xuống được, ta bị điểm huyết ah

Bách Chiến ở dưới thì thầm với nàng_Huyền nhi, ta đâu có điểm huyết nàng ??

_Huynh ngốc thế, ta đang phối hợp tác chiến với mọi người mà_nàng cũng nhỏ giọng đáp lại

_mấy người ở lại dọn dẹp, ta đi trước ah_Bách Chiến 1 câu phi thân tẩu thoát

phía dưới còn vọng lại câu nói đe dọa của Bạch Sơn

_ê, người không được đụng chạm nàng ah

_nhị vị hoàng tử cùng vị công tử đây vì sao lại muốn cướp dâu ?_Hoàng thượng Vân Nam Du trước giờ im lặng xem xét tình hình mới lên tiếng

_cái này.....hoàng thượng không nên biết thì hơn, đây là chuyện riêng của chúng tôi_An Khang bình thần nói, một mặt quay sang Nam Phong_nửa canh giờ sau hẹn tại rừng phong, không được mang theo binh mã, nếu mang theo dù chỉ 1 người thì chúng ta sẽ giết nàng rồi cùng nhau tự vẫn táo ngộ dưới suối vàng

nói rồi tung hỏa mù. một lúc sau khi làn khói tan thì tất cả đã biến mất không để lại dấu vết. hắn 1 đầu hắc tuyến.

33. Chương 33

RỪNG TRÚC

_ack, Bách Chiến ca, bỏ muội xuống ah_nàng ở trên nói xuống

bách Chiến giờ mới sực nhớ liền thả nàng xuống. nàng đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm

_Bình tỷ đâu ?

_phu nhân hiện mang thai không tới đk nên phái chúng tôi tới đây trả thù ah_Độc Nhãn từ trong khóm trúc bước ra phía sau là Độc Nhãn cùng Họa tâm. cả 3 người nhìn nàng cười nham hiểm làm nàng bỗng chốc thấy sợ

_woa, bà già có thai liền quên ta, ah, không phải chính là do tên Lãnh Thiên chết tiết không cho đi chứ gì, hứ, mà Độc Kiêu, người vừa nói gì ??? trả thù á ???hiaz, ta biết, ta biết ta đã gây nhiều tai kiếp, nhưng mấy người có thể niệm tình ta là nữ tử mà nhẹ tay ???_nàng xuống nước xin xỏ

_không ah _Độc Nhẫn mỉm cười _thù phá đêm tân hôn của ta, ta tất phải trả cho sòng phẳng

_nể ta là bằng hữu của phu nhân các người ??

_không ah, nàng làm ta mất hứng trong đêm tân hôn, không thể tha thứ _Họa Tâm tuy lời nói dịu dàng nhưng cũng khiến nàng lạnh run

_hay là ta đã từng cứu mạng phu nhân các người ?

_không đk, ta chắc chắn sau này ta thành hôn, nàng sẽ phá nên giờ ta phá trước _Độc Kiêu cười cười

_Bách Chiến ca, cứu ta !!1 _nàng đỡ khóc đỡ cười quay sang bách Chiến cầu cứu

_haizz, phía sau bọn họ là 1 thế lực lớn ah _Bách CHIẾN lắc đầu

_oái, có sát khí nha _nàng kêu lên

cả bọn ngưng nói chuyện tức tốc chuẩn bị đồ nghề, nàng bị Bách Chiến cùng Độc Kiêu cấp vào bụi rậm, còn Độc Nhẫn cùng Họa Tâm dịch dung thành nàng và Bách chiến. sax, nhìn là đoán đk phần nào kế hoạch của mấy người này.

Họa Tâm dựa vào gốc trúc còn Độc Nhẫn vòng tay qua ôm eo nàng, cánh tay còn lại chế trụ nơi cổ kịch liệt hôn. nhìn rất chi là.....

đúng lúc này Nam PHong tới, thấy cảnh gây shock này thì không khỏi tức giận, không gian mùi sát khí nồng đượm thế mà 2 người kia vẫn không rời nhau lấy 1 chút gọi là khe hở.

hắn tức khí giật tay nàng kéo vào trong lòng ôm chặt

_Bách Chiến người thật quá đáng, đến phá hôn lễ, cướp dâu, lại còn đụng chạm tới nàng, người thật vô liêm sỉ

Bách Chiến thấy thế thì chỉ nhếch mép _nàng tình nguyện

_đúng vậy, ta tình nguyện, liệu có phu quân nào mà trong ngày đại hôn lại để nương tử của mình bị cướp đi không ?? _nàng rời khỏi vòng tay của hắn tới ôm cánh tay Bách Chiến

hắn 1 tay bắt nàng lại tay kia chế trụ cổ đặt lên môi nàng 1 nụ hôn kịch liệt, nàng mở to mắt ra nhìn nhất thời không biết làm thế nào thì Bách Chiến hét lên

_buông nương tử của ta ra

lúc này nàng mới bừng tỉnh giáng cho hắn 1 cái tát rồi chạy đến bên Bách Chiến

_phu quân, hắn...hắn cưỡng hôn ta.....

Bách Chiến lấy tay áo chùi chùi môi cho nàng một mặt quay sang hắn chửi rửa

_đồ dâm tặc, người giám cưỡng hôn nương tử của ta, ta phải giết người

_người, nàng vốn là nương tử của ta, là do người cướp đi, nương tử, trở về bên ta

_xem ra, người đã không còn yêu ta nữa rồi

lúc này Thần Huyền mới từ trong bụi rậm bước ra với bộ đồ tân nương đỏ thắm, khuôn mặt tỏ vẻ ủy khuất nhìn hắn

_nương tử !!!!!!!!!!! _hắn há hốc mồm, thế này là thế nào ??? tại sao lại có 2 nương tử ??? vừa rồi là hắn hôn ai ???

_haiz, màn kịch này còn hấp dẫn hơn là chúng ta tưởng tượng ra _Bách Chiến cũng bước ra, lắc đầu

Độc Nhẫn cùng Họa tâm bây giờ mới tháo mặt nạ nhưng mặt vẫn đầy hắc tuyến

_hahahahahah, màn kịch quá tuyệt vời_Độc Kiêu bước ra vỗ tay rầm rầm
_ta....ta...nường tử...ta....ta không....không.....không như nàng nghĩ đâu_hắn sợ quá mà trở nên cà lăm
_hahahahahah, ta biết ah, chỉ là trò đùa thôi mà phải không ??_nàng vỗ vai Độc Kiêu
_còn,,còn nụ hôn lúc này ???_hắn vẫn hỏi
_Yên tâm, lúc này Họa Tâm đeo mặt nạ che cả môi nên coi như người chưa hôn nàng ah, cũng may là vậy
nếu không ta giết chết người_Độc Nhẫn trừng mắt lên nhìn hắn, Họa Tâm thì cười cười với nàng
ặc,..hắn thật sung sướng, hóa ra đây chỉ là trò đùa, hắn chạy lại ôm chầm nàng vào lòng, ôm thật chặt cứ
như là sợ nàng sẽ rời xa hắn vậy

34. Chương 34

đêm tân hôn
trong hỉ phòng
tiếng cười khúc khích của nữ tử vang lên
_hahahahah, người thua rồi, chịu trận đi
_aaa, nường tử, đừng
_haahaahahah, ở với người thật là thích nha
_nường tử, ta nhột ah
bên ngoài, 1 đám lâu nhau đang tranh nhau nhòm nhòm ngó ngó
_trời ạ, 1 người này làm cái j đây ? mờ ám quá_Họa Tâm tò mò hỏi
_chắc là đang hưởng thụ đây mà_Độc Nhẫn khẽ trả lời
_hừ, âm thanh thật là dâm dăng, sau này ta cũng vậy sao ??_Độc Kiêu phàn nàn
_2 người im coi, để ta học hỏi_Bách Chiến phun ra 1 câu khiến cả bọn phát hoảng
trong phòng
_khà khà khà, thật là đẹp quá đi, ta thích người ta, thật là thích ah_nàng cười khoái trá
_nường tử, nàng hài lòng ???_hắn ủy khuất nói
_đương nhiên hài lòng, người làm rất tốt nha_nàng sủng nịnh nói với hắn
_thật vậy sao ???
_đương nhiên, ta rất thích ah, hihihih
_vậy lần sau có muốn ???
_đương nhiên muốn, rất muốn là đằng khác
_vậy giờ ta muốn nàng thưởng cho ta
_hahahahaha, thưởng hả> ?????? đk thôi, ta thưởng cho người ah
_vậy.....chúng ta.....động phòng đi.....
lời chưa dứt, cánh cửa phòng lập tức bung ra, theo đó là 1 đám lâu la ngã lăn ra sàn ‘Ai da’ ‘oái’ ‘ối’....1 loạt
âm thanh khác nữa.....

_hhas há há há_1 trằng cười rộ lên

đương nhiên là có lí do, mà lí do chính là 2 nhân vật chính đang ngồi trên giường hỉ, nàng cầm bút lông khua loạn xạ, hấn ở trần, đặc biệt hơn là khắp người toàn những hình vẽ, trên mặt 1 cái móng heo to tướng, 2 mắt đen xì, lại còn có 1 bộ ria mép rất chi là dê.....

_mấy người có im không thì bảo_khoác vội chiếc áo, hấn hùng hổ bước xuống giường 1 cước đá cả bọn ra ngoài_cút hết cho ta ah

thế là xong, không những không nhòm được cảnh xuân mà còn bị hấn 1 cước đá văng ra ngoài, mắt mặt chết.

qua 1 đêm xuân, không có ý xuân lại càng không có cảnh xuân. sáng hôm sau, đoàn người lục đục tìm đường về nhà, ai cũng tiếc rẻ vì chưa kịp nhìn gì hết (nhìn j là nhìn j ???)

(bỏ qua phần dâng trà nha)

haiz, ở nhà 1 mình thật là chán, hấn từ sáng sớm đã vào cung, còn nang, ăn không ngồi rồi 1 chỗ, ngóc ngách nào của vương phủ cũng chỉ chút dấu chân của nàng thực nhìn không ra đó là dấu chân nưa (Ặc, đường nhà người ta lát đá, nhìn không ra dấu chân là đúng rồi), mắt để ý đến cây si cảnh trong vườn(hix, ta hung bít cây gì cả, lấy tạm cây si vậy) nổi hứng tạo dáng cho nó, hung hăng vác kéo ra cắt cắt tỉa tỉa. bọn nha hoàn thấy vậy thì thất kinh chạy lại

_Vương phi, người không cần phải làm a, để bọn nô tỳ làm là ddwwocj rồi

_haiz, các người.....muốn ta nhảm mà chết hả ???_nàng lên tiếng phàn nàn

_a, nô tỳ không dám

_thế thì lui ra đi

_nhưng.....

_vương gia hả ?? không lo, có ta rồi

nàng quả quyết khiến cho nha hoàn đó đành phải thối lui, mặt mày xanh lét, vì không dám đước tội với vương gia lại càng không thể dắc tội với vương phi

nàng cắt tỉa 1 hồi, cây si liền trụi hết cành là, thấy mình không có duyên với nghề tạo mẫu liền đó vứt cây kéo tung tăng đi vào phòng để lại bọn cung nữ đằng sau mặt xanh như tàu lá chuối, kiểu nàng bọn họ chết chắc

1 CANH GIỜ SAU

nàng nhàn nhã ngồi trong phòng nhắm nháp món khoái khẩu_nho.

bên ngoài 1 âm nhanh bức bối

_là ai làm ah ????

là hấn, hấn vừa trong triều về, hớn hớn hử hử đi trên đường thì đập vấp mắt hấn, cây si do hoàng huynh tặng trụi sạch lá, đã thế trên gốc cây còn nham nhở vết cắt/ thật là tức chết hấn mà

bọn cung nữ thì khúm núm quỳ rạp xuống cầu xin tha mạng

nàng ở trong phòng nghe tiếng hấn liền chạy ra hóng hớt, liền thấy hấn tức giận, lập đi lập lại câu nói 'là ai đã làm'

nhìn theo hướng mắt hấn, chẳng phải là cây si nàng tự tay « chăm sóc » hay sao ??? nhìn vẻ mặt hấn hấn lả rất tức giận, lần này đúng là đụng phải thứ giữ rồi. nàng rón rén bước lên, mặt cúi gằm, nhỏ giọng nói

_ah, xin lỗi nha, là ta đã làm ah, đừng trách họ, nếu trách thì trách ta ah

thấy người nhận tội là nàng, mày kiếm có phần giãn ra, đẩy mắt hiện lên vẻ xảo quyết.

_nàng được lắm, dám phá hư cây cảnh của ta_hấn gằn mạnh từng tiếng

_ah, là ta có lỗi, người phạt gì cũng được (ah, Huyền tỷ, mắc bấy rầu)

_được ta sẽ phạt nàng

nói rồi liền cấp nàng đi vào trong phòng. cửa phòng ddwwoej mở ra với 1 cú đã chân vô cùng điệu nghệ, hấn quăng nàng lên giường, cười nham nhở.

nàng cung ngây thơ lăm lăm, bị hấn quăng lên giwongf mà cpmf hung hử ý đồ xấu xa của hấn, những tưởng hấn sẽ đánh đòn

_ah, tướng công yêu quý, đừng đánh ta nha, đau lắm ah_vừa nói nàng vừa xoa xoa 2 tay cầu khẩn nhìn rất buồn cười

_ah, nha, ta làm sao có thể đánh đòn nàng được_vừa nói hấn vừa tiếp sát lại nàng vuốt ve gò má mà mịn màng ặc, bây giờ nàng mới hiểu thì quá muộn rầu, hấn cười gian xảo, đặt nàng phía dưới thân, trao cho nàng nụ hôn nóng bỏng.

35. Chương 35

nàng xụi lơ dưới thân hấn, 2 lưỡi quấn lại với nhau, dây dưa quyến luyến, 1 sợi chỉ bạc theo khoe miệng nàng mà chảy cuống.

bàn tay hắc ám của hấn cũng không chịu yên mà lần mò tháo tháo bỏ quần áo nàng đến khi chỉ còn chiếc yếm cùng quần dài lại còn nhìn nhìn....

_nhìn cái gì chứ_nàng dùng sức đẩy hấn ra

_hơ, mắt của ta, ta nhìn, nếu nàng không muốn ta nhìn thì đêm mù mắt ta đi_hấn cười nham nhở nhìn nàng đỏ mặt

_yaaaaaaaa! người đi chết đi.

_ta còn chưa có ăn nàng_hấn cười, những ngón tay dài lướt trên eo khiến nàng nổi da gà.

_éo, nôn quá_nàng vặn vẹo người

hấn càng được thể vờn trên người nàng như mèo vờn chuột

bàn tay không yên phận xoa nắn bầu ngực căng tròn, hấn cúi xuống, há miệng liếm nhẹ nụ hoa rồi bất chợt cắn 1 cái khiến nàng khê rên lên kiêu mị

(ặc, ta đi cấp cứu lần 1)

1 tay xoa nắn bầu ngực no tròn, 1 tay lần xuống “khu bí mật quân sự”, ngón tay tại cánh cổng ướm át mà tiến vào khiến nàng 1 phen run rẩy

_a, đừng.....đừng nha....người đừng....ta khó chịu....ừm..._nàng run rẩy kêu lên

_a nha, ta hôm nay sẽ trừng phạt nàng_hấn cắn cắn vành tai nàng

cảm thấy hạ thân nàng bao vây ngón tay khiến nhiệt thiết dưới thân hấn trỗi lên rất khó chịu, hấn di chuyển ra vào nhẹ nhàng từng bước để dẫn dụ nàng, nàng cũng mê mên trong khoái cảm mới lạ vô thức rên lên nhẹ nhẹ như cổ vũ cho hấn(ặc, ta BT quá đi, kiểu này phải vào trại cả i tạo sớm, hix)

thấy nàng hoàn toàn đắm chìm trong khoái cảm, hấn đột nhiên rút ngón tay ra, ngừng hoạt động, cười cười.....

_a, không nên a.....

hấn khê kiêu mị cười tà mị, vẫn như vậy nhìn nàng

mái tóc nàng xoa ở trên giường, thân hình không ngừng run lên cầu khẩn nhìn hấn

_ah....cầu người, cầu người ah.....ta khó chịu

_nàng cầu ai?? cầu gì???_hấn cố tình hỏi lại

_cầu người....cầu...cầu chàng...Phong.....ta khó chịu ah.....

hấn nhếch mép cười_cầu ta cái j???

_ah...cầu chàng...ừm....ta muốn.....

_nàng muốn thế này????_bàn tay to thuận theo bắp đùi thon nhả vuốt nhẹ lên trên vuốt ve....ặc ặc....tự hiểu_nếu muốn thì nàng tự tới_hấn rút tay ra khỏi nàng, tự cởi y phục trên người xuống. nhiệt thiết đã sồn vì nàng mà căng cứng khó chịu

nhìn nhiệt thiết khổng lồ, nàng sợ sệt nhưng lại cảm thấy ngọn lửa trong cơ thể cháy mạnh hơn, nàng vs đôi mắt đầy nước nhìn hấn, khẩn cầu hấn tiến vào

_không, nếu nàng muốn thì tự đến_hấn mặc dù rất muốn nhưng, mắt khi có thể bắt nạt được nàng đành phải nén dục hỏa xuống mà chờ đợi nàng

1 phút chần chừ cuối cùng dục vọng đã thắng lý trí, nàng chậm chạp tiến lại chỗ hấn, nhìn nhiệt thiết nóng bỏng 1 lần nữa rồi từ từ ngồi xuống....(ặc, ta có phải là quá bệnh hoạn???)

_aaaaaaaaaaaaaaaaaaaa....._1 tiếng kêu thất thanh khi nhiệt thiết của hấn chính thức xâm phạm nàng. nàng gục xuống ngực hấn, không cử động nổi

_ngoan, 1 chút nữa sẽ không đau_hấn nhở giọng dỗ dành nàng

_thật không đau??_nàng ngây thơ hỏi lại (ặc, đến lúc này thì ngây thơ cái nỗi gì nữa)

hấn chỉ “ừ” rồi 2 tay giữ chặt eo nàng, dùng sức công kích cơ thể nàng, mỗi lần nhấc lên thì thật nhẹ nhưng rồi sau lại hung hăng nhấn xuống khiến nhiệt thiết của hấn mỗi lần như vậy đều chạm tới nơi mẫn cảm nhất của nàng(ặc, xong lần này ta đã không còn là ta nữa, hix)

cánh môi nàng không ngừng phát ra tiếng rên kiều mị, khuôn mặt có phần thống khổ

_ahhhh.....ta không cần nữa....không cần nữa ah....cầu chàng dừng lại_2 tay nàng nắm chặt bờ vai lớn của hấn kêu lên khẩn cầu

_ahh....ta thật không thể dừng lại ah.....nàng chịu khó đi.....ta thực sự không thể dừng lại được

rồi hấn càng ngày càng hung bạo hơn, 1 cái tiến vào như muốn xuyên qua người nàng vậy, nàng chỉ biết bất lực thuận theo không còn sức kháng cự.

c cuối cùng, lần chạy nước rút, mồ hôi của hấn hòa quện với mồ hôi của nàng, sắc xuân tràn ngập khắp phòng, mùi hương thoang thoảng....hấn “ừ” 1 tiếng rồi ngã nằm xuống bên cạnh nàng, cả 2 cùng chìm vào giấc ngủ.

sáng sớm, nàng do không quen chỗ ngủ nên có dậy sớm, thoáng thấy mình không mặc đồ liên kinh hãi, xong nhớ lại chuyện tối qua lại không ngồi đổ mặt, nàng cứ nhiên lại đi cầu xin hấn làm việc đó. ặc, mắt mặt quá. nhìn hấn ngủ say trên giường, nàng rón rén đi xuống hạ thân đau nhói, khắp người toàn những vết bầm tím....lúc này chợt 1 cánh tay rắn chắc ôm nàng lại

_nàng....định đi đâu???_hơi thở ấm nóng của hấn phả vào tai khiến nàng đổ mặt

_aaa, ta...ta đói...ta muốn ăn_nàng không biết nói gì đành viện cớ mình đói. ặc nhưng nàng đâu có biết phía sau nàng, 1 nụ cười quái đản, ánh mắt dâm tà đang nhìn nàng

_a, đk, a, ta với nàng cùng ăn

rồi hấn kéo nàng xuống ăn tăng 2

36. Chương 36

đáng ghét!!!! đáng ghét!!! Vân Nam Phong, người là đồ trướng thối, đồ mắc dịch, dám.....aaaaaaaaaaaaa, đáng ghét ah

trong khu vườn, nàng đang xả street. Một trận được bố trí rất kín. Một trận gồm 2 loại, lớn và nhỏ, loại nàng đang dùng là loại nhỏ. nó là 1 tập hợp những khúc gỗ được dùng dây treo lên, nó là 1 trận địa rất khó giả, 1 khi đã động thủ thì những khúc gỗ nhất loạt chuyển động không theo 1 quy tắc nào cả, vì vậy người sử dụng không những phải khéo léo mà còn phải sử dụng hết tất cả các cơ quan cảm giác.....nói chung là nếu không tập trung thì sẽ ở 1 tư thế rất khó coi

Huyền nhi hần, trên tay cầm 1 đĩa bánh ngọt chạy tìm nàng, đã thế còn gọi lớn

“hử” “cạch” “cạch” “bốp” “bốp” “bình” “oái”, 1 loạt tiếng động vang lên, tiếp theo đó, nàng với tư thế rất chi là “đẹp”.

những sợi dây có gắn những khúc gỗ thít chặt lấy nàng khiến nàng lơ lửng trên không, muốn luyện tiếp cũng không đk mà muốn đi xuống cũng không xong.

người...còn không tới giúp ta nàng thấy hần thì hần học, chính vì hần mà nàng mới bị như thế này....đáng ghét.....nam nhân thối.....đồ thối tướng công....đồ trướng thối...cà chua thối

hần thấy nàng như vậy liền đặt đĩa bánh xuống cái bàn bên cạnh, nhưng khi nghe nàng nói thì thái độ quay ngoắc 180°, cầm cây quạt giấy không biết lấy từ đâu ra đứng phe phẩy như trêu người nàng

nga, hôm qua nàng vừa chàng chàng thiếp thiếp với ta ngọt ngào như vậy thế mà hôm nay lại ta với người, thực không biết nàng có phải là nương tử của ta không nữa, haiz

hần làm ra vẻ ta đây khiến nàng bực mình, nhưng trong tình cảnh này, tay chân không cử động được, đành nhờ hần. rướn cái đầu còn hoạt động được về phía hần gần từng giọng

hừ, người muốn gì, nói mau, không phải dài dòng

nga, nàng chấp nhận? hần cố tình kéo dài thời gian để khiến cho nàng thấy lúc này hần là rất quan trọng

nhanh lên chút coi, ta sắp không chịu được nữa rồi nàng mới như cả tay chân, nói như cầu xin hần

nga, được rồi, chỉ cần nàng nói “tướng công, chàng giúp thiếp 1 chút nha” là được hần cố tình nhái giọng của nàng khiến nàng suýt bị nhồi máu cơ tim mà chết ngay tại trận

Ặc.....người...bắt ép người quá đáng....ta không nói nàng cố làm ra vẻ không cần

vậy ah, được thôi, nàng cứ ở đấy mà luyện công đi nha, ta đi dạo hần làm bộ quay người vì biết nàng thế nào rồi cũng sẽ gọi hần lại

đúng như dự đoán nàng thấy hần quay đi thì gọi lớn

ah, người.....ta nói....ta nói....người đừng đi

hần vui mừng quay lại nhưng không biểu hiện ra mặt mà chỉ nói với giọng đắc thắng nào, nương tử của ta, nói đi

ack...tướng...tướng công...chàng...chàng,....giúp thiếp...thiếp 1 chút nha nàng cuống quá nên trở thành cà lăm nhưng khi nói xong thì khôi phục cái giọng vốn có khó đỡ của mình ê, xong rồi, người mau giúp ta đi chứ

được, nàng cứ bình tĩnh

hần chậm rãi đi về phía nàng, xoạt, những sợi dây được cắt bỏ nhanh chóng, thân thể của nàng cũng theo đó mà rớt xuống vs vận tốc ánh sáng

aaaaaaaaaaaaaaaaaaaa..... nàng hét lên, giờ này nàng không còn tỉnh táo để nghĩ mình có thể sử dụng khinh công nữa, cứ thế mà làm vật rơi tự do, nhắm mắt, nhắm mũi chờ.....chết nhưng....hay ghê ta,

nàng không rơi xuống mà đập vào 1 vòng tay ấm áp, rồi 1 cái thơm nhẹ lên má nàng khiến nàng đỏ mặt. đẩy hẳn ra nàng lớn tiếng

_người, to gan, ban ngày ban mặt dám cả gan ăn đậu hũ của ta, tội khi quân đáng chém

_ồ, thật thế sao??? vậy đây, nàng chém đi _hắn cúi xuống vén mái tóc sang 1 bên _mà cổ ta cứng lắm nha, hahahahahaha _hắn cười khoái trá

vèo.....hắn nói xong thì chạy mất dép

_người.....đứng lại cho ta.....yaaaaaaaaaaaa

nàng cũng đuổi theo với tốc độ tên lửa, tiếng cười vang vọng khắp phủ, nơi đây như trải qua biết bao nhiêu mùa xuân vậy.

nhưng hạnh phúc thường không kéo dài, có những điều người ta không muốn tới nhưng cuối cùng nó cũng xuất hiện

vào 1 buổi sáng, mùa thu, khi nàng còn đang ngủ nướng trên chiếc giường, lăm, lăm, lăm, dang tay ôm lấy hắn, kết quả chỉ là ôm lấy cái chân bên cạnh. nàng giật mình tỉnh dậy. hắn, hắn không có trong phòng. tối qua cũng không có về. đúng lúc đó, Hắc Lam đẩy cửa chạy vào, thở hồng hộc, nói không nên lời

_vương....vương phi.....vương gia....ngày.....mất....mất tích

_CÁI J?

hắn mất tích???? tại sao mất tích??? nàng lo lắng đi đi lại lại trong phòng hết cắn móng tay lại bóp trán suy nghĩ

đúng rồi, hôm qua, tối hôm qua nàng thấy hắn đọc 1 bức thư, sau đó liền đi ngay. đúng rồi, bức thư. nàng lục tung phòng lên cuối cùng cũng tìm đk bức thư bị vò nát vứt ở chân bàn.

cái j? giáo chủ tà phái viết thư muốn hắn tới giao đầu? sao hắn không nói với nàng?? sao hắn lại mạo hiểm như vậy??? giáo chủ tà phái tui rằng nàng chưa gặp qua nhưng giang hồ đồn rằng hắn là 1 con cái già quỷ quyệt, liệu hắn có dùng thủ đoạn????????

_Huyền nhi????

vừa lúc đó 1 giọng nói quen thuộc vang lên, là Nam Du – đương kim hoàng thượng, anh trai hắn, Du được Hắc Lam báo tin thì tức tốc tới đây, thấy vẻ mặt nàng lo lắng, đôi chân run run như không đứng vững nữa thì hắn mới tin đó là sự thật

_Huyền nhi _hắn cất tiếng gọi lần nữa, lần này giọng nói lộ rõ vẻ lo lắng

_huh??? hoàng thượng ca ca.....hức....hắn....hắn....mất tích rồi...oaoaoaoaoao _nàng thấy hắn thì khóc nức lên như 1 đứa trẻ.

_ngoan, Huyền nhi ngoan, muội kể lại đầu đuôi cho ta nghe, ta giúp muội, ngoan, đừng khóc nữa _hắn dỗ dành nàng bằng giọng nói ấm áp khiến nàng tinh tâm được phần nào.

_hix.....bla bla bla.....là vậy đó....hic

nàng lấy tay áo lau đi giọt nước mắt vương trên khóe mi, lòng nặng trĩu nỗi lo lắng, vẻ mặt vui tươi hoạt bát ngày nào giờ đã thay bằng vẻ mặt sầu não, đôi mắt long lanh to tròn, giờ chỉ còn là ánh mắt vô định với những giọt nước mắt lăn dài, đôi môi suốt ngày cười cười nói nói bây giờ cũng chỉ còn có thể phát ra tiếng thút thút nhỏ

_Hắc Lam, chuyện này không thể truyền ra ngoài, hãy giữ kín, giờ ta cùng Huyền nhi tới điểm hẹn để xem xét tình hình

_rõ

liền sau đó, nàng cùng hắn 2 thân 2 ngựa phóng như điên về phía khu rừng phía sau thành. . đây là 1 khu rừng khá âm u, xung quanh, tứ phía đều là cây cối rậm rạp, thật là khó để xác định phương hướng, càng vào sâu tứ khí càng nặng khiến nàng cảm thấy khó chịu, lại thấy bồn chồn lo lắng không thôi, còn Nam Du,

vẫn cứ vậy, mặc dù rất lo lắng cho hấn nhưng vẫn không thể hiện ra mặt vì sợ sẽ khiến cho nàng càng thêm bất an

đi thêm 1 đoạn, khung cảnh đêm mau hiện ra trước mắt 2 người, khoảng hơn 20 hắc y nhân nằm đó, máu chảy lênh láng, mùi tanh của máu sộc vào mũi khiến nàng suýt nôn mửa, nhưng rồi, chiếc áo màu xám tro xuất hiện trước mắt nàng, đó chẳng phải là chiếc áo hấn mặc hôm qua sao??? nàng chạy lại nhặt lên, chiếc áo có rất nhiều chỗ rách, máu loang lổ thấm đẫm chiếc áo, tim nàng đau nhói, 2 cánh tay run run, nước mắt rơi lã chã, thế giới như sụp đổ trước mắt nàng, bóng rối bao trùm lấy đôi mắt nàng, nàng ngất, khi ngất nàng còn nắm chặt chiếc áo khoác đẫm máu của hấn

Nam Du lặng lẽ nhìn nàng, nàng – đứa em gái bé bỏng đang khóc, khóc trong tuyệt vọng, nàng ngất đi khiến Nam Du cảm thấy tội lỗi, là do chàng đã không cho người đi dẹp tà phải sớm bây giờ khiến cho hoàng đế không biết đang ở nơi nào, Huyền nhi thì đau khổ, phận làm đại ca làm sao chàng có thể yên lòng.

đưa nàng về phủ, chàng quay về hoàng cung kể rõ sự tình cho Trúc Vân, Trúc Vân nghe xong thì khóc nức lên, Huyền nhi thân thiết với nàng như thế tại sao lại chịu nhiều bất hạnh như vậy, mới tìm được hạnh phúc chẳng bao lâu thế mà giờ lại nghe tin Nam Phong mất tích, hấn là sẽ shock lắm. nghĩ vậy Trúc Vân liền cùng Nam Du rời cung đến phủ tìm nàng, nhưng lúc đến phủ thì nghe tin nàng vừa rời phủ nhưng không biết đi về đâu trong lòng 1 cổ buồn phiền dâng lên, chắc hấn nàng là đi Nam Phong.

còn nàng, sau khi về phủ, thực sự là không thể ngồi yên chờ tin của hấn liền cưỡi ngựa rời phủ tìm đến Huyền Băng cung nhờ giúp đỡ, đường xá xa xôi, 1 nữ tử như nàng thì không có gì là khó nhưng trong lòng đang mang nỗi lo lắng không thể ta nên khiến nàng kiệt sức nhanh, nhưng nàng vẫn cố gắng, vượt bao nhiêu khó khăn, cuối cùng cũng đến được chân núi Khang San, cửa ải cuối cùng cũng xuất hiện, nàng phi thân thoăn thoắt thoảng cái đã lên đến đỉnh núi. hướng phía phòng Bách Chiến đi tới nhưng sao thế này??? trước mặt nàng tối đến, nàng không nhìn thấy gì nữa, rồi nàng chìm trong vô thức

trong cơn mê, có ai đó đang gọi nàng thăm thiết, là Nam Phong?? hấn gọi nàng, nàng đưa tay về phía hấn, ôi, đúng hấn đúng hấn thật rồi, hấn nắm tay nàng, bàn tay thật ấm áp, nhưng có gì đó không đúng, đây không phải bàn tay thân quen thường ôm nàng khi ngủ, không phải bàn tay thường dứt đồ ăn cho nàng, không phải bàn tay nàng thường nắm khi đi dạo, . đây rốt cuộc là ai?? là ai? tại sao không phải là hấn, tại sao???

nàng dần dần mở mắt ra, là khuôn mặt đó khuôn mặt hấn đang nhìn nàng cười tươi, đúng là hấn, thật sự là hấn, nàng sung sướng bật dậy ôm chầm lấy hấn, nước mắt tuôn rơi, nhưng đây không phải nước mắt của sự đau khổ là mà nước mắt của sự hân hoan, vui mừng

_Phong, thực là người không di, người đã về bên ta rồi, ta thật nhớ người lắm...huhuhu...

37. Chương 37

Bách Chiến, hấn lúc đi ra ngoài thì chợt thấy bóng dáng 1 nữ tử khụy xuống, thật là thân quen, thật chính là nàng, nhưng tại sao nàng lại suy sụp đến như thế, hấn chạy lại đỡ lấy nàng. nàng bị sốt cao, cao lắm, hấn đã cho nàng uống thuốc hạ sốt, nhưng sao mãi không thấy nàng tỉnh. chợt đôi lông mày nàng khẽ nhu lại, cánh tay nhỏ khẽ gơ lên như muốn nắm lại 1 cái gì đó, hấn liền đưa tay ra giữ lại, lúc đó mày nàng mới giãn ra, khuôn mặt lộ rõ ý cười. nhưng rồi, bỗng nhiên nàng bật dậy ôm chầm lấy hấn, hấn thật vui khi được nàng ôm nhưng ngay sau đó khi nghe nàng nói, lòng hấn chợt đau thắt, hóa ra người nàng muốn ôm vào lòng là Nam Phong chứ không phải hấn.

_Huyền nhi!! ta không phải Nam Phong, ta là Bách Chiến_lòng hấn đau nhói nhưng vẫn cố nói ra sự thật này

đúng như dự đoán, nàng vội đẩy hấn ra, nhìn hấn 1 hồi lâu sau đó cười gượng

_xin lỗi, Bách Chiến ca....ta...._nàng thoảng đỏ mặt nhưng cuối cùng thì vẫn trở lại với khuôn mặt u ám

_không sao? muội tới đây có việc gì vậy?_hấn hỏi về vấn đề hấn đang quan tâm để tránh hấn không kiểm chế đk mà ôm nàng vào lòng

_ah...._nàng như sức nhớ ra điều gì đó_muội...muội đến đây là để nhờ huynh giúp 1 việc

_muội cứ nói, nếu có thể, ta sẵn sàng giúp

_um....NamPhong...hắn...hắn mất tích...muội muốn nhờ huynh

_ta hiểu....ta sẽ cùng Huyền băng thất sát đi cùng muội

_cám ơn huynh

nàng chỉ biết cúi đầu không dám ngược lên nhìn chàng, vì nàng biết như thế là gây khó xử cho chàng nhưng nàng lại không còn cách nào khác, thôi cứ thế đi, dù gì thì nàng cũng phải tìm cho bằng được Nam Phong trở về

ròng rã suốt 1 tháng, đi lên phía bắc, sang phía đông mà vẫn không thấy tăm hơi hắc đầu, đoàn người lại đi sang phía tây giáp ranh với Lãnh Long quốc. nói đến Lãnh Long quốc lại làm nàng nhớ đến Bình tỷ, không biết dạo này tỷ ấy thế nào.

thế là nàng lại 1 bước tiến qua biên giới, phủ vương gia thẳng tiến. phủ đệ của tỷ phu vẫn như xưa không có gì đổi khác, nàng đang ngồi ở hoa viên thì 1 thân ảnh màu hồng xuất hiện. là Bình tỷ, tỷ ấy vẫn xinh đẹp, vẫn vui tươi, đương nhiên rồi, chắc chắn tỷ phu rất tốt với tỷ ấy, luôn thương yêu tỷ ấy. nghĩ vậy nàng lại thấy tủi thân, hẳn thật không nghĩ đến nàng sao? thật muốn bỏ nàng sao??? sao nàng lại không được hạnh phúc như những người khác???? mắt nàng đỏ hoe, nhưng vẫn không có 1 giọt nước mắt nào chảy xuống vì nàng đã cố kiềm nén không ỉn yếu đuối trước mặt Bình tỷ, không thể được.

nhưng tất cả đã lọt vào đôi mắt sâu thẳm của Nhược Bình, lúc mới đến nàng đã thấy có điều gì bất thường, Huyền nhi mọi ngày tràn trề sức sống mỗi lần đến đều không đợi mà 1 cước đã văng cửa phòng nàng, quây 1 trận tung bừng rồi mới nói chuyện nhưng sao hôm nay trông nàng buồn bã, thân thể có phần suy yếu, đôi mắt lại đỏ hoe, bên cạnh còn có Huyền Băng thất sát và Phi Bách Chiến. có chuyện gì rồi sao?? tại sao không thấy Nam Phong đi cùng??? phải chăng Nam Phong gặp chuyện???Nhược Bình không giấu suy nghĩ trong lòng mà hỏi ngay

_Huyền nhi?? có chuyện gì phải không??

nghe lời hỏi thăm quan tâm như vậy, bao nhiêu cố gắng của nàng phút chốc bị phá vỡ, nàng không kìm nén được lòng mình mà òa lên khóc

_huhuhuh, Bình tỷ....NamPHong...hắn...hắn...mất tích rồi

1 tin sét đánh ập xuống... Nam Phong ...hắn mất tích, đó chính là lí do khiến Huyền nhi suy sụp đến mức vậy

_hắn mất tích mấy tháng rồi???

_đã 2 tháng rồi...huhuhuhu_nàng vẫn không nín

đúng lúc này 1 giọng trẻ con vang lên

_mẫu thân!!!! ai thế ạ??

1 bé trai và 2 bé gái chạy tới, trong chúng thật đáng yêu, chúng kéo áo Nhược Bình, khiến nàng chặc mắt đó hính là 2 đứa bé song sinh của Nhược Bình. chúng ngược lên nhìn nàng với ánh mắt trong veo

_tỷ tỷ, sao tỷ lại khóc, ai bắt nạt tỷ vậy??? ta sẽ thay tỷ đòi lại công đạo ah_bé trai bước lên nói rất rành mạch khiến nàng mặc dù đang rất buồn nhưng cũng phải phì cười

_ngốc tử!! ta không phải là tỷ tỷ mà là cô cô của người đó_nàng đưa tay lên xoa đầu nhóc con

_2 đứa này thật là...Huyền nhi!! đây là Lãnh Duệ, còn đây là Phi Yến_Nhược Bình chỉ vào đứa 2 đứa, còn không mau chào cô cô

_chúng con chào cô cô

_um, ngoan lắm, nhìn các con rất dễ thương_nhìn chúng nàng lại có 1 ước muốn, ước gì, nàng cùng hắn có những đứa trẻ dễ thương như thế này

– Chẳng lẽ đến thế lực của triều đình và Huyền Bồng cung cũng không tìm ra sao?_Nhược Bình quay lại chủ đề

– ...

– Ta... giúp được gì không?

– Cảm ơn Bình tỷ. Muội ở nhờ vài ngày để tìm kiếm trong thành rồi lại lên đường xuống phía Nam.

– Ta sẽ bảo Lãnh Thiên huy động người giúp muội một tay.

– Cảm ơn tỷ.

ở trong phủ mấy ngày cuối cùng nàng cũng từ biệt Nhược Bình tiếp tục lên đường tìm hấn, . Tiết trời tháng 7 thật là nóng, nàng đi giữa cánh đồng cỏ bao la, 1 màu xanh mướt như bao trùn lầy nàng, nàng lại nhớ lại những ngày đùa vui cùng hấn, thật vui biết mấy. hồi đó nàng thường bắt nạt hấn, thường bắt hấn nằm ngủ dưới đất.....nghĩ đến thế thôi đã khiến nàng không còn sức lực đi tiếp. nàng tự trấn an mình rồi hấn sẽ trở về bên nàng thôi chỉ cần cố gắng, cố gắng thêm 1 chút nữa thôi, rồi hấn lẽ lại ở phía cuối con đường chờ nàng tới,đúng rồi hấn sẽ chờ nàng tới. nhưng cuối con đường là ở đâu? con đường như dài vô tận, nó như không muốn nàng tới với hấn, tại sao cuộc đời lại ngang trái như vậy? ông trời, người đã mang hấn đến cho nàng tại sao bây giờ lại mang hấn đi?? ừ thì mang hấn đi cũng được nhưng ít ra cũng phải cho nàng biết lý do, cũng phải cho nàng nói với hấn 1 lời từ biệt chứ??

_Huyền nhi, có thư!!!_Bách Chiến lên tiếng phá tan dòng suy nghĩ của nàng. không hiểu cái gì đã thôi thúc nàng nên xem bức thư, liệu bức thư này có liên quan đến hấn, biết đâu hoàng thượng ca ca đã tra ra tung tích của hấn

cần lá thư lên, đúng là tin tức về hấn, nhưng nó lại là tin tức nàng không mong đợi,

Huyền nhi!!!

Ta, Nam Du đây

Hiện nay sự việc hoàng đệ mất tích đã không còn giấu được nữa, bá quan trong triều đều một mực đề nghị làm tang lễ cho hoàng đệ, ta mặc dù không muốn nhưng cũng phải làm thôi, hoàng đệ đã mất tích lâu như vậy thực là không còn hi vọng.

Thôi, ta cũng không nên nói nhiều, mong muội có thể về dự kịp tang lễ

Nam Du

(đoạn này ta thấy cứ thế nào ý, mới mất tích có 2 tháng mà T___T)

thật không thể tin vào mắt mình nữa nàng đưa vội lá thư cho Bách Chiến nhờ xác định lại. nàng những tưởng do đi đường dài nên mắt nàng bị hoa không thể nhìn rõ nhưng Bách Chiến sau khi đọc xong thì cũng miễn cưỡng gật đầu. nó như 1 lưỡi dao cắm thẳng vào ngực nàng, mặt nàng tối sầm thúc ngựa nhằm hướng Bạch Vân quốc phi nước đại.

38. Chương 38

BẠCH VÂN QUỐC

đoàn người đi đưa tang thật là đông, ai cũng mang 1 vẻ buồn thảm. nàng trong bộ đồ màu trắng tinh khiết bước đi vô hồn, nhìn cảnh trước mặt mà như không, tất cả trống rỗng. dòng sông bên cạnh chảy xiết cứ như đang cùng tâm trạng với nàng. bất giác quay sang bên cạnh, dòng sông vẫn thế vẫn chảy xiết nhưng 1 điều khiến nàng vui mừng, về mặt rạn rõ. là hấn. hấn đang đứng đó, dang tay ra như muốn ôm nàng vào lòng, nàng cũng thế, nàng cũng muốn ôm hấn, ôm thật chặt.

nàng rời khỏi đoàn người, nàng đến nơi có hấn, chỉ có hấn và nàng, đôi chân trắng trẻo đặt xuống làn nước mát lạnh, thật là sảng khoái, nàng nhìn hấn, hấn cũng nhìn lại nàng, đôi mắt ấy, khuôn mặt ấy đã bao lâu rồi nàng không nhìn thấy, đã bao lâu rồi nàng không được chạm vào. hấn vẫn tư thế ấy dang tay chờ nàng đến, mỉm cười hiền hòa, nụ cười của hấn nang sức sống đến cho nàng, mang đến sức lực để nàng tiếp tục bước đi.

sắp đến rồi, sắp đến rồi, chỉ còn 1 chút nữa thôi, nhưng sao hình ảnh của hấn cứ mờ nhạt dần?? hấn không muốn nhìn thấy nàng sao?? nước mắt nàng tuôn rơi, chân cứ bước về phía trước đôi tay cứ với ra trong vô vọng

trên bờ, dường như người ta đã cảm nhận được sự thiếu vắng của nàng, mọi người trở nên nhốn nháo người nhìn trước người nhìn sau, riêng Nam Du cùng Bách Chiến thì cực kì lo lắng, hiện giờ tâm tư của nàng không được tốt, không biết đã đi đâu, mong là đừng làm điều gì dại dột rồi bất chợt Nam Du nhìn thấy nàng đang ở dưới sông, cứ bước dần ra phía lòng sông đang chảy siết

_Huyền nhi!!!! Huyền nhi , dừng lại, dừng đi tiếp_Nam Du hét lên

nàng như nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu lại mỉm cười với nam Du_Hoàng thượng ca ca, người thấy không, Phong, hấn đang cười với muội, muội muốn đến với hấn

_Huyền nhi!! đó không phải Nam PHong, hấn đã chết rồi_Bách Chiến hét lớn khi thấy lòng sông chẳng có ai, nghĩa là nàng bị ảo giác

_không!!!! Huynh nói láo, hấn không chết, hấn đang cười với muội cơ mà_nàng chỉ tay về phía hấn, nhưng đó chỉ là 1 khoảng không trong mắt mọi người

trong lòng Bách Chiến đau thắt từ khi nào mà nàng lại trở thành như thế ày, làm thế nào để nàng tỉnh tâm lại? làm thế nào để nàng trở lại vui vẻ như xưa??

nhìn nàng càng ngày càng tiến ra giữa lòng sông, hấn thật muốn chạy đến ngăn nàng lại nhưng sao đôi chân cứ như mọc rễ, hấn không thể đi đến. rồi nàng như vấp phải đó, loạng choạng, lúc này hấn mới lao ra, ôm lấy nàng. nàng vùng vẫy trong vòng tay hấn, gào thét thảm thương, nhưng làm sao hấn có thể để nàng tới chỗ chết như vậy, hấn cứ ôm nàng mãi, rồi bất ngờ nàng dùng nội lực đánh hấn 1 chưởng khiến hấn ngã xuống, máu chảy ra từ khóe môi rớt xuống hòa vào dòng nước xanh kia, như mang bao tâm tư của hấn tan mãi, tan mãi rồi, hấn bất tỉnh.....

mọi người đưa hấn lên trị thương còn Nam Du cùng Trúc Vân hết lời can ngăn, họ thực sự lo lắng cho nàng nhưng nàng đâu biết rằng đó chỉ là ảo giác do chính nàng tưởng tượng ra.

_Huyền nhi, nghe ta nói, ở dưới đó muội sẽ cảm lạnh mất, Phong không muốn muội bị ốm đâu, lên đây đi rồi Phong sẽ lên cùng muội_Trúc Vân nhỏ giọng can ngăn khi nhắc tới Phong lòng nàng cũng đau thắt, tiểu đệ đệ cùng chơi với nàng lúc nhỏ, nay không còn, nàng phải thay hấn chăm sóc Huyền thật tốt

nàng nghe vậy thì quay đầu lại hỏi_thật chứ? tỷ không lừa muội?

_ừ, ta không nói dối muội, lên đây đi, nào_Trúc Vân đưa tay ra đón lấy nàng

nàng riển dần về phía Trúc Vân nhưng đầu vẫn khoái lại phía hấn. bất ngờ, Nam Du điểm huyết nàng khiến nàng ngất lịm trên tay Trúc vân.....

PHỦ VƯƠNG GIA

không khí tĩnh mịch bao trùm nơi đây, nơi nàng đang nằm bất động, mặt mày xanh xao, tái nhợt, đôi mày nhíu lại khó chịu, đôi môi nhỏ xinh mím chặt như đang phải chịu đựng 1 cái gì đó rất khủng khiếp

Lâm thái y, bắt mạch cho nàng, trầm ngâm 1 hồi lâu, rồi mới mở mắt, nhìn mọi người 1 lượt mới nói

_hoàng thượng, hoàng hậu, ta thực sự không biết tin này là tin vui hay tin buồn nữa_ông lắc đầu

_người cứ nói_Nam Du vẫn bình tĩnh trả lời

_hoàng thượng, vương phi hiện đã có thai 3 tháng rồi, nhưng hiện nay tình trạng sức khỏe của vương phi không tốt, dễ tổn hại đến hài nhi trong bụng.

_vậy sao? Huyền nhi có thai 3 tháng

mọi người đều sợ hãi, nhất là hân – Bách Chiến, nàng thực sự đã có thai, nàng sắp có em bé, nhưng đó lại là với Nam Phong, không phải với hân, lòng hân dâng lên 1 cổ đau xót, đau xót cho nàng cũng như đau xót cho chính bản thân mình, vì không dành được tình yêu mà bây giờ phải đau khổ nhìn người mình yêu cũng đang chìm trong đau khổ, không biết khi nàng biết tin này thì sẽ phản ứng ra sao? vui? buồn?? thật không thể không thể kiềm chế nổi cảm xúc của mình, mắt hân đỏ hoe nhưng là nam nhi không thể rơi nước mắt, hân cố kìm lòng quan sát nàng đang ngủ.

_vậy bây giờ phải làm thế nào?_Trúc Vân lo lắng nhìn về phía Lâm thái y

_hoàng hậu, hiện giờ phải đợi vương phi tỉnh dậy, nhưng ngoài việc cơ thể suy yếu, vương phi còn mắc tâm bệnh, phải dùng liệu pháp tâm lý để chữa trị, hơn nữa vương phi còn phải có ý trí để tỉnh dậy, nếu không mọi cố gắng sẽ không có hiệu quả hơn nữa hài nhi trong bụng sẽ mất.

_vậy là hằng ngày cần có người tâm sự với Huyền nhi phải không??_Trúc vân hỏi lại

_đúng vậy, cần có người trò chuyện với vương phi như thế tâm lý vương phi có thể sẽ khá hơn

NHỮNG HÔM SAU ĐÓ

Trúc Vân thường xuyên lui tới phủ để trò chuyện với nàng nhưng nàng vẫn thế, vẫn bất động không nói một lời, không mảy may nhấp nháy đôi mi.

_Huyền nhi, muội còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?? lúc ấy trông muội rất giống 1 tiểu hài tử

_Huyền nhi còn nhớ mẫu hậu không?? mẫu hậu rất nhớ muội đó, người thường xuyên hỏi sao muội không tới?? thường xuyên nhắc tới những món ăn muội nấu. nhớ những lúc vui đùa cùng muội, ta thật thấy sướng khoái. từ khi nhập cung đến lúc đó chưa lần nào ta thấy thoải mái, bình an như vậy. muội như 1 nàng tiên giáng thế, giúp ta thoải mái hơn trong chốn hoàng cung đầy tranh chấp. nhớ lại ngày ấy ta thật thấy nhớ, muội hãy mau mau tỉnh dậy, cùng ta chơi đùa với Kiệt nhi nha, nó rất nhớ muội đó.

39. Chương 39

Bách Chiến đứng ở ngoài cửa đã lâu nhưng không vào, nhìn Trúc Vân tâm sự với nàng mà lòng cảm thấy nhẹ nhõm, chỉ ít ở những nơi như thế này vẫn có 1 người để nàng trò chuyện, vẫn có người tâm sự cùng nàng. bước vào phòng, thấy trúc Vân quay đầu lại, hân chỉ gật đầu chào

rồi Trúc Vân quay đầu lại nói với nàng

_Huyền nhi, Phi bách Chiến tới, muội nói chuyện cùng hân nha

Trúc vân đi ra ngoài, hướng hân, ánh mắt hiện ra 1 tia tin cậy.

hắn đến bên giường nàng ngồi xuống, mặc dù nàng vẫn chưa tỉnh nhưng nhìn sắc mặt vẫn có phần hồng hào hơn, khe vuốt mái tóc mềm, nàng gầy đi nhiều quá. cầm bàn tay gầy xanh xao của nàng

_Huyền nhi, ta nhớ nàng quá, bao ngày nay như dài vô tận đối với ta, nhìn thấy nàng ta nhớ cảm thấy mình đã trở lại chính mình.

.....

_cảm ơn nàng trong thời gian qua đã nằng lại niềm vui cho ta.

_nàng phải mau tỉnh lại, ta còn rất nhiều thứ muốn cho nàng xem.

.....

.....

.....

2 tháng sau

_hoàng hậu, vương phi đã tỉnh lại rồi_1 thì nữ chạy vào báo tin vui với Trúc Vân.

Trúc Vân nghe được tin này thì lập tức rời cung tới phủ Vương gia, vào trong phòng thì đã thấy Bách Chiến ngồi đó, còn nàng thì đã ngồi dậy nhưng ánh mắt có vẻ gì đó không giống như bình thường, nó không trong sáng mà lại có 1 chút vẫn đục, nhưng thôi kệ, nàng tỉnh dậy là tốt rồi

_Huyền nhi, muội đã tỉnh!!! thật tốt quá_Trúc Vân đến bên giường ôm chầm lấy nàng

_Phong, người này là ai???

Trúc Vân nghe thấy thì sững sốt, đó nào phải là Nam Phong, đó là Phi Bách Chiến cơ mà, tại sao Huyền nhi lại gọi hắn là Phong??

_Huyền nhi, đó là Phi Bách Chiến, không phải là Phong_Trúc Vân lên tiếng

_tỷ tỷ, tỷ tỷ là ai tại sao lại nói đây không phải là Phong? đây rõ ràng là Phong mà, ai cũng nói vậy hết_nàng hướng trúc Vân nói lớn

Bách Chiến vội kéo Trúc vân ra 1 góc nói nhỏ

_hoàng hậu, từ lúc tỉnh dậy, Huyền nhi đã luôn gọi ta là nam Phong điều này ta mặc dù rất bất mãn nhưng Lâm thái y nói, hiện giờ không nên làm trái ý Huyền nhi, Huyền nhi đã không nhớ gì về sự ra đi của Nam Phong vẫn đinh ninh là hắn còn sống và ta chính là hắn, nếu bây giờ để cho Huyền nhi biết hắn đã chết và ta không phải là hắn thì Huyền nhi sẽ không chịu nổi đâu, vì vậy hãy cứ coi ta là Nam Phong 1 thời gian

ngẫm nghĩ 1 hồi, Trúc Vân mới đáp lại_đk rồi, ta sẽ cố gắng, người hãy ở lại chăm sóc cho Huyền nhi, ta về thông báo lị cho hoàng thượng

nói rồi Trúc Vân nhanh chóng rời khỏi, còn bách Chiến thì tiếp tục vào phòng nói chuyện với nàng.

_Phong, người nhớ không? lần đầu tiên ta gặp người, ta đã gây sự với người, nghĩ lại giờ thấy mình trẻ con quá_nàng bỏ miếng bánh vào miệng cười cười

_uk, nghĩ lại thật vui_mặc dù không biết gì nhưng hắn vẫn cứ ừ cho qua chuyện với lại hắn cũng muốn nghe chuyện về Nam Phong và nàng

_còn nhớ lần ta nấu ăn cho người sai đó người phải đi.....gấp...hahahahahah, mắc cười muốn chết

.....

.....

+.....

_lần đầu gặp lại ta đã gọi người là “dê xôm” nhìn mặt người lúc đó nghĩ lại không nhịn nổi cười, hắc hắc hắc_nàng nhấp 1 ngụm trà rồi kể tiếp

.....

_người nhớ là không được rời xa ta nữa nha, vì.....con của chúng ta cần có cha_nàng nhìn xuống bụng, nó đã lớn hơn rồi, đã 5 tháng rồi còn gì, chỉ còn 4 tháng nữa thôi, 1 tiểu hài tử sẽ chào đời, chắc sẽ là 1 bé trai rất kháu đây_ta nghĩ nó sẽ là 1 bé trai đó

_ta lại nghĩ sẽ là 1 bé gái xinh đẹp giống nàng_Bách Chiến nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mượt của nàng nàng cũng dựa vào vai hắn, thật ấm áp, nhưng vẫn có 1 cái gì đó khiến nàng bất an, có cái gì đó không đúng, có cái gì đó đã lãng quên, có cái gì đó cần phải nhớ.....nàng đau đầu quá, nàng thiếp đi trên vai hắn.....

.....

_Huyền nhi!!! lại đây với ta_1 người con trai nhìn rất quen nàng gọi nàng

_ơ??? ai vậy??_nàng ở trong làn sương trắng hỏi vọng lại

_ta đây, ta là đây, hãy đến đây với ta, chúng ta cùng nhau sống ở nơi không ai biết_người đó vẫn tiếp tục nói

_a, là ai vậy?? ta quen người??

giấc mơ đó cứ lặp đi lặp lại hằng ngày mỗi khi nàng chìm vào giấc ngủ. tại sao lại có người gọi nàng trong giấc mơ?? tại sao nàng lại thấy giọng nói này có phần thân quen??? tại sao mỗi lần người đó chuẩn bị xuất hiện thì nàng lại tỉnh dậy??

1 loạt những câu hỏi hiện hữu trong nàng, những câu hỏi không có câu trả lời khiến nàng bứt rứt không thôi.

.....

_Phong, người xem, rừng phong này thật đẹp, ta rất thích những chiếc lá đỏ của nó.hihi_nàng đưa tay đón chiếc lá rơi từ trên cây xuống đưa cho hắn

_um, nhìn rất đẹp, thực sự đẹp giống như tên của nó vậy_Bách Chiến nhìn chiếc lá trong tay rồi lại nhìn sang nàng mỉm cười

_hi, vì đó cũng là tên người mà_nàng quay sang hắn cười tươi

nàng đang khen hắn, ah, không phải khen hắn mà là đang khen Nam Phong. haiz, hắn phải làm người chồng bất đắc dĩ thế này đây!!! nhưng không sao chỉ cần nàng tốt lên thì cái gì hắn cũng có thể làm.

_Huyền nhi???

40. Chương 40

khung cảnh yên bình bị phá vỡ bởi 1 giọng nói lạ, cả 2 người quay sang, đó là 1 nam tử có khuôn mặt tuấn mĩ, dáng người cao ráo, Bách Chiến nhận ra ngay đó là Bạch Sơn, còn nàng, nàng vẫn cứ đứng ngay ra, nhìn chằm chằm vào Bạch Sơn, bàn tay nhỏ bắt giắc đưa sang nắm lấy tay áo hắn, nhỏ giọng hỏi

_Phong, đó là ai vậy??

tuy nàng nói nhỏ nhưng ở khoảng cách gần cũng đủ để Bạch Sơn nghe thấy. câu nói đó làm chàng sửng sốt, đó đâu phải Vân Nam Phong,!!! đó là phi Bách Chiến cơ mà!!! tại sao nàng lại gọi là Phong??? có uẩn khúc gì chẳng,???? còn nữa, tại sao nàng lại không nhận ra chàng???

_Huyền nhi??? là ta Vương Bạch Sơn, nàng không nhận ra ta sao???

_người, người là ai?? ta không có quen người!! phong!! chúng ta về thôi_nàng kéo tay hắn bước đi không thèm nhìn Bạch Sơn 1 cái

_Huyền nhi!! nghe ta nói đã_Bạch Sơn vẫn không bỏ cuộc mà chạy tới giải thích với nàng

_Bạch Sơn, ta khuyên huynh đường nên nói gì lúc này_Bách Chiến nhanh chóng ngăn Bạch Sơn lại nhưng không kịp nữa Bạch Sơn đã nói ra những điều không nên nói

_Huyền nhi, Nam PHong đã chết rồi, đây không phải là Nam Phong mà là Phi Bách Chiến, nàng bị hấn lừa rồi_Bạch Sơn nắm lấy 2 vai nàng lắc mạnh_nhớ lại đi, Nam PHong đã chết rồi

lời nói của Bạch Sơn như 1 con dao đâm thẳng vào tim nàng, nàng điên cuồng lắc đầu gào lên

_người nói láo!!! Phong vẫn ở bên ta, tại sao người lại nói là Phong đã chết chứ?? Phong sẽ mãi mãi ở bên ta!! người hiểu chứ??_nàng bước dật lùi về phía sau, rồi bất ngờ quay lưng vụt chạy về phía vương phủ

_Huyền nhi!!! lại đây với ta_1 người con trai nhìn rất quen nang gọi nàng

_ơ??? ai vậy??_nàng ở trong làn sương trắng hỏi vọng lại

_ta đây, ta là đây, hãy đến đây với ta, chúng ta cùng nhau sống ở nơi không ai biết_người đó vẫn tiếp tục nói

_a, là ai vậy?? ta quen người??

từ trong làn sương, 1 nam nhân xuất hiện, dáng người cao ráo tỏa ra khí chất của 1 bậc vương tôn quý tộc. mái tóc dài, đen nhánh rủ xuống bờ vai trông thật quyến rũ. điều đáng chú ý hơn chính là khuôn mặt, khuôn mặt đó, không sai chính là khuôn mặt mà bao lâu nay nàng nhớ mong, khuôn mặt mà chỉ có 1 người sở hữu. ánh mắt hân hỉu nhìn nàng, môi nở 1 nụ cười tỏa nắng

_Huyền nhi!! là ta

nàng ngây ngốc trước nụ cười đó, nụ cười thân quen, nụ cười ấm áp nhất trên đời

_Phong??

_đúng là ta!! thật vui khi nàng còn nhớ ta_hắc lại mỉm cười ôn nhu, giang tay như muốn ôm nàng

nàng cũng chạy lại với hấn

được hấn ôm vào lòng thật hạnh phúc.

2 mắt nhìn nhau, hấn nhẹ nhàng đặt lên môi nàng 1 nụ hôn nhẹ.

nàng nhắm mắt tận hưởng giây phút ngọt ngào này, nhưng sao cơ thể nàng bỗng chốc lạnh lẽo thế này??

mở mắt nhìn thì nàng thấy hình ảnh hấn nhạt nhòa dần, dần dần biến mất, trước khi biến mất, hấn còn cói vọng lại

_Huyền nhi!! chờ ta trở về!!!_rồi lại 1 nụ cười nữa, nụ cười thể hiện sự tin tưởng với nàng.....sau đó hấn biến mất

_hoàng thương!!! vương phi không có dấu hiện tỉnh lại_Lâm thái y sau khi bắt mạch cho nàng ngẩng đầu lên ns

_tại sao?? Nam Du lo lắng hỏi

_Vương phi gặp 1 cú sốc lớn.....

_là tại ta!!! tại ta!!! đáng ra ta không nên nói cho nàng biết. ta thật vô dụng!!!_Bạch Sơn đâm xuống bật bàn, tự trách móc mình.

_không phải là lỗi của người. là do người không biết thôi. không thể trách người đk, đừng tự dằn vặt mình nữa. bây giờ hãy nghĩ cách làm thế nào để chữa trị cho Huyền nhi_Bách Chiến 1 mặt an ủi Bạch Sơn 1 mặt đưa ra ý kiến riêng của mình

_đúng vậy!! bây giờ không phải là thời gian để tự trách mình, phải tìm ra cách nào nhanh nhất để chữa cho Huyền nhi_Nam Du hưởng ứng với ý kiến của Bách Chiến

xung quanh nàng, bóng tối vây kín, nàng chìm trong nỗi sợ hãi. nàng biết mọi người đang mong nàng tỉnh lại, bên tai nàng luôn văng vẳng những tiếng trò chuyện, nhưng mất đi hẳn rồi, cuộc đời nàng còn có ý nghĩa gì nữa. thà rằng không tỉnh lại còn hơn tỉnh lại để rồi lại phải sống trong khổ sở.

đúng, nàng là 1 người ích kỉ không quan tâm đến người khác, nhưng nàng sẽ sống thế nào khi không còn hẳn bên cạnh?

_mẫu thân!!!!

từ trong bóng tối 2 nhóc con 1 trai 1 gái nhìn rất đáng yêu chạy ra luôn miệng gọi nàng là mẫu thân

_các con là ai vậy??_nàng bất ngờ trước sự việc này nên không khỏi thắc mắc

_mẫu thân!! chúng con là con của người_bé trai đồng dạng nói

_là con của ta??_nàng vẫn không hiểu gì

_chúng con ở trong đó đó_bé gái cười cười chỉ vào bụng nàng

nàng cũng theo quán tính nhìn xuống. a!! bụng nàng lớn quá nha. đúng rồi nàng đang có thai!!! là đứa con của nàng vào hẳn, nàng bất giác mỉm cười, nụ cười của sự hạnh phúc

_Huyền nhi!! nàng thấy chứ?? không có ta bên cạnh nhưng các con luôn ở bên cạnh nàng !!! hãy tỉnh lại đi, mọi người rất lo cho nàng_Nam Phong từ đâu xuất hiện, ôm nàng lại an ủi

_nhưng ta.....

_nàng đứng lo, rồi sóng gió cũng sẽ qua!! sẽ có ngày ta trở về bên nàng!! đợi ta nhé

nàng khẽ gật đầu, nước mắt ứ đọng nơi khóe mi giờ đã rơi xuống thành hàng dài

_mẫu thân!! mẫu thân đừng khóc! phụ thân sẽ giữ lời hứa mà_2 đứa bé chạy lại ôm lấy nàng.

hắn cũng dần dần biến mất thay vào đó là 1 chiếc lông vũ màu trắng tinh khiết lượn lờ trước mắt nàng, đưa tay ra đón lấy, nàng cảm nhận được hơi ấm bao quanh nàng nó như tiếp cho nàng sức mạnh để tiếp tục cuộc sống còn dang dở

kể từ lúc đó cũng đã được 1 tháng, thời gian trôi qua thật lâu khiến cho người ta đã nóng ruột lại càng thấy bồn chồn lo lắng hơn.

_thế nào rồi?_Nam Du lo lắng hỏi Lâm thái y

_Vương phi đã có dấu hiệu khả quan hơn_Lâm thái y sau khi bắt mạch xong cho nàng thì gật gù nói

phải nói là một tháng qua mọi người chăm sóc nàng rất tốt, nàng có thể cảm nhận được hằng đêm có người trông nàng ngủ.

mỗi lần có người đút thuốc cho nàng, nàng đều cảm thấy người đó rất cẩn thận, không muốn tổn hại đến nàng. thật ấm áp, nàng muốn mãi như thế này, được người khác yêu thương đùm bọc. nhưng nàng phải tỉnh lại thôi, nàng còn có điều quan trọng phải làm mà.

41. Chương 41

mi mắt thật là nặng nhe, nàng cố gắng mở mắt nhưng cuối cùng cũng chỉ là chớp chớp mi mắt một chút. nhưng may thay, 1 chút cử động nhỏ của nàng cũng lọt vào đôi mắt thâm quầng cho nhiều ngày không ngủ của Bách Chiến. hần mừng rói gọi nàng

_Huyền nhi!!!?? là nàng đã tỉnh, Huyền nhi nàng đã tỉnh thật rồi

giọng nói của Phi Bách Chiến hừng khởi nó như tiếp cho nàng sức mạnh và cuối cùng nàng cũng mở được mắt, ánh sáng rọi vào mắt khiến nàng phải đưa tay lên che lại, thật lâu sau mới thích nghi được. nhìn thấy Bách Chiến tiều tụy mà nàng cảm thấy tội lỗi, hần là vì nàng mới như thế, nàng biết rõ hần yêu thương nàng nhưng nàng lại không thể đáp trả tình cảm đó, vì nàng đã có Phong!! nghĩ đến đây nàng cảm thấy thật thương tâm, nước mắt cứ nhiên chảy trên gò má của nàng, nàng khóc, nàng nức nở gọi hần

_Bách Chiến ca!!!_giọng nàng lạc hần đi trong tiếng nấc nghẹn ngào

_Huyền nhi nàng tỉnh rồi, may quá, ta những tưởng...._nói đến đây hần lắc đầu cười trừ_tạ lại nó gở nữa rồi, nàng ăn cháo đi_hần đưa cho nàng bát cháo thơm phức

nàng nhìn hần, mắt còn nhắm lệ_a, thật khổ cho huynh quá, vì ta mà trông huynh gầy đi, huynh cùng ăn với ta nha

_muội ăn trước rồi ta sẽ ăn

hần cẩn thận múc 1 thìa thổi cho thật nguội rồi đút cho nàng từng chút một

6 tháng trôi qua

Nỗi buồn cũng đã nguôi đi, trên tay nàng bây giờ là 1 bé trai và 1 bé gái bụ bẫm vừa tròn 1 tháng tuổi.

Ánh mắt này, đôi lông mày này,... nó đều khiến cho người ta liên tưởng đến 1 người – Vân Nam Phong.

Thần Huyền ru 2 đứa bé ngủ mà trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm 1 chút. Trong nôi là 2 tiểu hài tử đang ngon giấc, đó là kết tình tình yêu giữa nàng và hần.

Từng ước mong cả 2 sẽ có những đứa con để cùng nhau chăm sóc nó nhưng mà giờ đứa con đã ra đời nhưng hần lại đi đâu? Đi đâu? Bỏ nàng ở lại 1 mình với đứa con nhỏ.. Tại sao chứ???

5 năm sau

_AA, tuần mã của ta, chạy nhanh chút coi!!!

_Hahahahaha, đại ca thật giỏi quá

1 nhóc con chừng 5 tuổi đang ngồi trên lưng của 1 con tuần mã mang tên...Phi bách Chiến.

Và 1 bé gái thắt bím 2 bên cười tươi, tiếng cười thật sáng khoái

Đã 5 năm rồi, kể từ ngày đó, bây giờ Nam Long – con trai nàng cùng Nam Vy – nhóc con xinh xắn của nàng cũng đã được 5 tuổi, cái tuổi ham chơi hay tò mò. Nhiều lần chúng hỏi nàng tại sao không thấy cha?? Là cha không thương tiểu Long và tiểu Vy phải không??... Rất nhiều, rất nhiều, những lúc đó nàng chỉ gượng cười nói rằng cha con đang ở 1 nơi rất xa rất xa, chúng ta không thể đến đó được, rồi cha con sẽ trở về, con phải ăn thật nhiều để lớn thật nhanh đến lúc đó chắc cha sẽ ngạc nhiên lắm.

Những câu trả lời lạc đề của nàng cuối cùng cũng dẫn Nam Long và Nam Vy sang 1 chủ đề khác, chúng háo hức nghĩ tới sau này lớn lên sẽ như thế nào, sẽ ra sao

bây giờ nhìn đứa con hồn nhiên vui đùa với Bách Chiến, nàng thầm cảm ơn ông trời đã tặng cho nàng 1 người bằng hữu tốt đến như vậy, trong thời gian nàng bị quan nhất, cực khổ nhất, bách Chiến đã luôn ở bên nàng, chăm sóc nàng, tâm sự cùng nàng...Nhờ có Bách Chiến mà nàng mới có ngày hôm nay

_A, tiểu Long nhi, Vy nhi, các con thật là hư, bắt nạt cả thúc thúc cơ đấy!!!

Nàng ôn nhu xoa đầu tiểu Long nhi cười hiền, mắng yêu 1 câu

Nàng vẫn vậy, vẫn đẹp, đẹp thuần khiết như 1 đóa hoa sen trong mùa hạ chói chang, Bách Chiến vẫn thế, vẫn luôn yêu nàng, vẫn luôn dốc hết sức vì nàng, cho dù nàng chỉ coi hắn là bằng hữu, 1 bằng hữu không hơn không kém nhưng như vậy cũng đủ làm hắn vui rooig, chỉ cần nàng hạnh phúc thì hắn có thể làm tất cả dù là lên núi đao, xuống biển lửa thì cũng vậy cả mà thôi

_Ha, không sao, ta tình nguyện mà, phải không tiểu Long, Vy nhi nhi? _Bách Chiến quay sang phải tiểu Long nhi véo cái má phúng phính của nó mà cười ha ha

_a, Bách Chiến ca, huynh thật là...chiều tui nó quá sinh hư đấy!!!

_Đâu có nha, mẹ, con rất ngoan mà, phải không Chiến thúc thúc???_Thằng bé lém lỉnh đáp rồi quay sang Bách Chiến cười khi khi

_A, đứa con láu cá, không biết con giống ai nữa_Nàng giả bộ chống hông giận giữ

_Ai cũng nói con thật giống mẹ nha!!!

_hahahahaha, đúng thật là giống nhau, muội không thấy nó rất giống muội hay sao?

_Thôi, muộn rồi, chúng ta vào dùng cơm thôi!!!!!!!1

_Aha, ăn cơm thôi, ăn cơm thôi!!!

42. Chương 42

Cuộc sống cứ thế trôi qua, thật êm đềm, 5 năm trôi qua , tình thế đổi thay và lòng người cũng đổi thay, liệu tâm nàng đã đổi thay?Không, không thể nào, trong tâm nàng duy nhất, chỉ có 1 mình hắn, chỉ có hắn mới có thể ngự trị trái tim nàng.

5 năm rồi, sống không có hắn, cuộc sống vẫn cứ thế trôi đi thật nhẹ nhàng nhưng trong lòng nàng lại là 1 khoảng trống thật lớn, thật trống trải.

Cuộc sống cứ mãi trôi như thế cho tới 1 ngày, nàng nhận được bức thư của giáo chủ ma giáo, Nội dung cũng chẳng khiến nàng quan tâm như câu cuối cùng, chính là câu mấu chốt, nó khiến cho nàng có dự cảm không lành

“Muốn gặp Vân Nam Phong thì ngày 23 tới Ma Thiên giáo”

Chẳng phải hắn đã bỏ nàng từ 5 năm trước hay sao? Tại sao bây giờ giáo chủ ma giáo lại nói có thể gặp hắn? Phải chăng năm đó hắn không chết mà chỉ bị bắt giữ??

Nhân cơ hội này nàng có thể giải cứu cho hắn.

3 ngày nữa là đến ngày 23, thời gian không còn nhiều mà đường lại xa, nàng phải tận dụng thời gian khởi hành ngay nếu không sẽ không kịp mất

Lấy lý do sang Lãnh Long quốc thăm Nhược Bình, nàng không muốn mọi người phải lo lắng, cũng không muốn ai đi cùng vì lần này nàng đi lãnh ít dữ nhiều.

Cưỡi con bạch mã, leo con dốc lớn , đi hết con dốc này là tới Quỷ sơn – nơi “đơnhổ đô” của Ma Thiên giáo.

Ma Thiên giáo chủ – Ma Thiên Uy mặc bộ đồ màu đen cùng với mấy nam nhân khác ngạo nghễ bước ra

_Vương phi, người đến thật đúng hẹn_Ma Thiên Uy cúi đầu chào nàng cho có lệ

_Không phải nhiều lời! Hắn đâu?_Khó chịu trả lời hắn, nàng đề cập ngay vào vấn đề

_Ý vương phi là vương gia?

_Chẳng lẽ ta lại hỏi thuộc hạ của người?

_Vương phi hãy cứ bình tĩnh, vào trong uống chén trà đã

Lão làm động tác mời rất điệu nghệ.

Nàng cũng không khách khí mà bước thẳng vào ngồi xuống bàn trà.

Ma giáo này cũng thật là giàu có, đến chiếc chén cũng được làm từ bạch ngọc, có lẽ tiền vàng ở nơi này cũng đã nhiwuf gấp mấy lần quốc khố, là mối nguy hại cho quốc gia, nguy cơ Ma Thiên giáo này tạo phản là rất lớn

Nhấp 1 ngụm trà, đây là loại Phong Tình trà rất quý hiếm, ngay cả trong hoàng cung cũng chỉ có 1 ít thể mà Ma Thiên giáo này lại có quả thật là không tầm thường mà.

Hừ, trong trà có mê dược, lão cáo già này, dám hạ dược nàng.

2 mắt nàng nặng trĩu dần khép lại, nàng gục xuống gần nhanh chóng trong khi Ma Thiên Uy nhếch môi cười đắc thắng tiến lại chỗ nàng vỗ vỗ vào tay nàng cười lớn.

_Vương phi à vương phi, cho dù người có thông minh cỡ nào thì cũng chỉ là 1 con đàn bà si tình thôi, chẳng có nghĩa lý gì với ta, quá uổng công ta coi người là đối thủ cần phải triệt vô sớm. Hahahahahaha

_Ha, người nghĩ ta lại bị hạ gục sớm vậy sao?

Nhanh như cắt nàng rút đoản kiếm bên hông lao thẳng về phía lão kẻ đoản kiếm vào cổ hắn.

Vẫn cái vẻ tao nhã đáng ghét

_Vương phi, thật xứng làm đối thủ của ta

_người nghĩ ta đơn giản vậy sao?

_không có không có, là đối thủ cả ta tại sao lại đơn giản được

_Người không xứng làm đối thủ của ta

_Được được vương phi nói không xứng là không xứng

_Hắn đâu?

_Muốn gặp vương gia sao? Không dễ như vương phi nghĩ đâu

Lão đẩy nhẹ mũi kiếm của nàng sang 1 bên, khoan thai đi về phía bàn nhấp 1 ngụm trà cười nhạt

_Người...người là muốn gì?

_ta chẳng muốn gì cả. Chỉ muốn cùng vương phi đàm đạo uống trà thưởng hoa

_Người có hứng thú, nhưng ta không có nhã hứng.

_Thôi được rồi, vương phi đã nôn nóng như vậy thì ta cũng không muốn để cho vương phi phải đợi lâu

Lão quay sang phía 1 nha hoàn nói nhỏ cái j đó sau đó thấy nha hoàn đó đi vào phía trong...

1 lúc sau, 1 bóng nam nhân cao lớn xuất hiện, cái dáng người cao lớn đó, khuôn mặt đó, khí chất đó, không phải là nàng đang mơ chứ?

Nàng sung sướng chạy áo đến bên hắn, nhảy lên ôm chầm lấy cổ hắn, vui đến nỗi không nói nên lời, vui đến nỗi những giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên gò má nàng.

Áp mặt vào mái tóc của hắn, thật là thơm, thơm quá, mùi hương này lâu rồi nàng chưa được ngửi, kể từ hôm nay có thể lại được ngửi mùi hương từ hắn rồi.

Kể từ hôm nay hắn sẽ lại trở về bên nàng, sẽ không bao giờ chia lìa nữa, nàng sẽ khôn để cho ai có cơ hội đó nữa

NamPhong – hấn ngậy người ra 1 líc, luống cuống không biết làm như thế nào nhưng rồi cuối cùng hấn cũng đẩy nàng ra với đạo lực mạnh khiến cho nàng không khỏi sững sờ.

_Người...là đang làm cái gì vậy?

43. Chương 43

_Người...là đang làm cái gì vậy?_Hấn chìa mũi kiếm về phía nàng gần giọng

Hấn...hấn tại sao lại cự tuyệt nàng? tại sao lại có thể ra tay đối với nàng? Hấn tại sao có thể hỏi nàng đang làm gì? Hấn là không nhận ra nàng sao? tại sao lại có thể như vậy được chứ?

Bây giờ nàng mới nhận ra, đôi mắt đã từng 1 thời mình nàng truig mền nay lại lãnh khốc nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng kia như những lưỡi dao cứa thẳng vào tim nàng. Đôi tay từng ôm nàng, từng âu yếm nàng thế mà bây giờ lại đang cầm kiếm không nương tay chĩa thẳng vào cổ họng nàng. Còn lồng ngực kia, lồng ngực mà nàng đã từng dựa vào mỗi khi bên hấn , phải chăng trong đó đã không còn trái tim yêu thương nàng, phải chăng nó đã bị thay thế bởi 1 trái tim sắt đá?

_Phong? Thật sự không nhận ra ta sao?_nàng vẫn cố vọt vát 1 chút gì đó ỉnh

_Người là ai ta không quan tâm. Tên của ta không phải để cho người tùy tiện gọi như vậy_Vẫn là ngữ khí lạnh lùng, hấn ra lời nàng.

_Ma Thiên Uy! Thế này là thế nào? Người đã làm gì hấn?

_Ha ha ha, vương phi cứ bình tĩnh, ta chẳng làm gì hấn cả, ta chỉ là cho hấn uống 1 chút đoạn hồn đơn thôi_Ma Thiên Uy cười

Gương mặt nàng phút chốc giăng đầy hắc tuyến, chỉ là 1 chút đoạn hồn thôi sao? 1 chút thôi cũng làm nên chuyện rồi lão già khôn kiếp.

Đoạn hồn là 1 loại không phải độc mà cũng chẳng phải dược, nó được kết hợp từ 2 thứ, khi uống vào sẽ khiến cho người ta quên đi quá khứ, và chỉ trung thành với 1 người duy nhất, người đầu tiên gặp sau khi tỉnh dậy.

Làm sao có thể ha thứ cho kẻ mà đã hại hấn ra nông nỗi này

Đúng rồi, nàng có thể giải độc cho hấn, chỉ cần có thể tiếp cận hấn là được.

_Ma Thiên Uy! Ta vẫn chưa tin đây là Vân Nam Phong. Người. Để ta kiểm tra_nàng lạnh giọng nói

_Ha. Hahaahahaha, Vương phi quả là đa nghi, được thôi, hãy cứ kiểm tra

“Tien nhân, đừng tưởng ta không biết người định giải độc cho hấn, nhưng mà người chẳng bao giờ có thể làm được đâu, haha”

nàng tiến lại gần hấn.

hấn vẫn đứng yên, đôi mắt không thay đổi lạnh lùng nhìn nàng.

Cách tay chậm chạp đưa lên chạm vào lồng ngực hấn, ngay tức khắc bị hấn hất mạnh ra

_Người, không có tư cách chạm vào người ta_hấn gần từng tiếng, đôi mắt tóe lửa nhìn nàng.

Không....không có tư cách sao?hahahahaha, là không có tư cách, nàng căn bản là không có tư cách chạm vào người hấn sao? Phải rồi, đương nhiên là KHÔNG CÓ TƯ CÁCH vì hấn căn bản không phải là Nam Phong ngày xưa của nàng

_Vân Nam Phong, hãy cứ để cho Vương phi tự nhiên đi_Ma Thiên Uy nhắp 1 ngụm trà nói

Ha, cái tên Ma Thiên Uy kia, người là quá tự cao tự đại, tạo cơ hội cho nàng sao? Người sẽ hối hận, vì nàng tới đây sẽ đích thân giải độc cho hắn.

Chạm nhẹ vào lồng ngực rắn chắc của hắn, tim nàng cứ nhiên lại đập trề 1 nhịp.

Không thể bỏ lỡ cơ hội này, nàng vận lực của “Bạch Ngọc bảo” và “Lục Bạch ngọc” truyền vào người hắn.

Nhắm mắt, tập trung truyền khí, bất chợt nàng ngã bật ngửa ra sau.

Tại sao thế? Tại sao lực của nàng lại bị đẩy ra? Nàng chưa từng thấy trường hợp như vậy? Là không chấp nhận sao? Hay là năng lực giải độc của nàng đã bị khắc chế?

Nam Phong nhếch miệng cười ruồi 1 cái, lạnh giọng nói:

_Người định truyền cái gì vào người ta? Định hạ độc ta sao?

_Vương phi, đừng cố gắng làm gì, chỉ uống sức thôi, hãy dưỡng sức để đấu với ta._Ma Thiên Uy cười lớn,

_Người...người...tiểu nhân, thù này không trả tất không phải Văn Thần Huyền

Để lại câu ns tức tối,nàng lập tức bỏ đi.

Nam Phong, hắn như muốn đuổi theo nhưng Ma Thiên Uy ngăn lại

_Không phải móng vuốt, rồi cô ta cũng phải quay lại thôi.

Nhị vương phủ

_Bách Chiến thúc, sao chưa thấy nương con về vậy?_Nam Long cùng Nam Vy giặt giặt vạt áo của bách Chiến ngược lên hỏi giăng bộ đang rất mong chờ.

_Long nhi, Vy nhi, ngoan nào, mẫu thân các con chỉ là đi thăm tỷ tỷ tốt của người thôi, rồi_Bách Chiến xoa đầu 2 đứa nhỏ cười hiền.

Thật ra hắn cũng lo lắng chứ. Lo không chỉ vì lần này nàng không viết thư về mà là mọi lần nàng đều dẫn 2 đứa nhỏ đi cùng nhưng lần này lại muốn đi 1 mình, lại còn nói rằng đi cùng sẽ rất nguy hiểm.

Hắn thật sự là không hiểu ý tứ của nàng.

Có điều gì nàng muốn giấu hắn chăng?

Mà cũng phải thôi, hắn có quyền gì mà lại muốn biết cuộc sống đời tư của nàng.

Nhưng mà hắn cũng không muốn nàng gặp nguy hiểm dù chỉ 1 chút.

ĐÊM HÔM ĐÓ

1 hắc y nhân với thân thủ nhanh nhẹn lén vào Ma Thiên giáo.

Hắc y nhân đó không phải ai khác mà chính là nàng – Văn Thần Huyền – nhị vương phi.

Đêm nay không trăng, rất thuận lợi cho việc đột nhập của nàng.

Thân thủ nhanh nhẹn, quan sát tốt, nàng dễ dàng tìm được phong của Ma Thiên Uy.

Đục 1 lỗ nhỏ trên cánh cửa, nhìn vào căn phòng đúng lúc gặp 1 cảnh không thể bất ngờ hơn

Ma Thiên Uy...hắn, từ từ bóc lớp mặt nạ trên mặt ra. Khuôn mặt ngăm đen, già nua, bây giờ biến thành 1 khuôn mặt của 1 thanh niên trẻ , đuôi mắt hẹp vs làn da trắng sữa.

Thật không thể ngờ được, gương mặt này, gương mặt này nàng đã lâu rồi không thấy, là Lee, Rock Lee sao?

Che miệng để không thốt lên tiếng kêu kinh ngạc, nàng dụi mắt mấy lần, những tưởng mình bị hoa mắt nhưng không, dù có 10 lần, 20 lần thì cũng vậy, cuống vẫn là khuôn mặt đó.

Đúng là Lee, nhưng tại sao hắn lại ở đây, không lẽ....

Nàng không dám nghĩ thêm 1 chút nào nữa

__Chẳng có gì phải ngạc nhiên cả! __Ngàng nhếch môi cười khinh bỉ.

Không ngờ 1 Rock Lee xưa kia hiền lại bây giờ lại biến thành 1 kẻ thâm độc thủ đoạn đến vậy

__Không hỏi vì sao anh ở đây ư?

__Tôi không quan tâm, không liên quan đến tôi, không cần biết

__Nếu có liên quan đến em thì sao?

__Anh đừng có nói bậy, tôi chẳng liên quan gì đến anh cả, mau thả tôi ra __Nàng đúng là không chịu nổi cái kiểu khinh khỉnh của hắn

__Tại sao anh lại phải thả? Anh tốn bao nhiêu công sức để bắt em lại, giờ lại thả ra? Không đời nào. Anh bắt em lại cũng chỉ vì anh yêu em, anh yêu em, em có biết không? Rock Lee lắc mạnh bờ vai mỏng manh của nàng hét lên như 1 con thú bị điên.

__Thws anh cần là tôi, tại sao không bắt tôi mà lại làm khổ hắn __Nàng chỉ tay vào Nam Phong đang đứng thất thần phía sau __Hắn thì có liên quan gì ở đây?

__Hắn? __Rock Lee quay lại nhìn Nam Phong __Không liên quan? Em sai rồi, hắn liên quan rất nhiều tới em, vì hắn là chồng em, là người em yêu, không phải vì hắn thì liệu em có tới đây không? Liệu anh có thể có em được không? Tất cả cũng là vì em! Vì em đã từ chối anh, ngay sau đó lại đi yêu 1 thằng con trai khác, làm sao anh có thể chịu nổi khi nhìn thấy em ngày ngày ở bên hắn, ngày ngày vui đùa cùng hắn. Khi nghe tin 2 người cưới nhau anh đã bfgux mình phải đoạt lại em bằng mọi giá, nhưng về lâu dài cuối cùng vẫn không thể có em. Rồi khi nghe tin em có thai, anh nhưng 1 kẻ điên cuối cùng thì cũng gửi thư khiêu chiến cho hắn, và hôm nay, cũng là cảm ơn hắn, nhờ có hắn mà anh gặp được em, mặc dù bây giờ em coi anh là kẻ đáng ghét, người xấu xa, anh cũng cam chịu, chỉ cần em ở bên anh, ở bên anh là đủ rồi, như thế anh đã mãn nguyện lắm rồi

Rock Lê đầy đau khổ nhìn nàng nói ra từng chữ, trong lòng hắn đau thắt khi nhớ lại những tháng ngày không có nàng, những tháng ngày nhìn nàng ân ái cùng Nam Phong. Lúc đầu hắn cũng nghĩ, yêu 1 người là để cho người ấy hạnh phúc, chỉ cần người ấy hạnh phúc là mình cũng cảm thấy vui rồi, nhưng dần dần lòng đố kị của 1 người đàn ông cũng không cho phép hắn chỉ mãi đứng nhìn như vậy. Hắn không thể để cho người con gái mình yêu ở cùng người khác, hắn phải giành lại, nhất định phải giành lại, và ngày hôm nay hắn đã đạt được mục đích, hắn đã có nàng trong tay.

__Anh...anh biết tất cả? Anh tới từ khi nào?

__Năm đó, khi em rời khỏi anh, thì anh cũng đã tìm đến cái chết nhưng lại có 1 người xưng là Thời không thần nói là muốn giúp anh vì vậy đã đưa anh tới đây

__Ở đây có rất nhiều nữ nhân tại sao anh không tìm lấy 1 người cho riêng mình?

__Em nghĩ anh là hạng người có mới nới cũ sao? Cái anh muốn có tất phải đạt được

__Anh muốn có tôi? Không dễ đâu. Cả đời này người tôi yêu chỉ là Vân Nam Phong. Chồng tôi chỉ là Vân Nam Phong. Cha của con tôi cũng vẫn là Vân Nam Phong. Trong trái tim tôi cũng chỉ có Vân Nam Phong. Anh nên nhớ tôi không yêu anh và sẽ không bao giờ yêu anh

__Được, vậy em hãy chờ xem, anh đã đến đây thì không gì là không dám làm

Rock Lee tức giận quay phắt người đi nhanh ra ngoài cửa, theo sau cũng chính là Vân Nam Phong, nhưng lần này hắn quay lại nhìn nàng nửa ái ngại nửa trách móc nhưng cuối cùng cũng lạnh lùng rời đi

Cái nhìn đó, không ai có thể thấy được, nhưng nàng, nàng rất để ý, nàng cũng nhận ra cái nhìn đó, nó cứ như cái nhìn lưu luyến không muốn rời.

lẽ nào Nam Phong, hắn đã nhớ ra nàng

Cách cửa nhà giam đã đóng lại, bóng tối lại bao trùm quanh nàng, mùi ẩm mốc lúc trước không để ý bây giờ lại xộc lên khiến nàng khó chịu không thôi.

bên ngoài, Pock Lee cũng đi khá xa, quay lại nhìn, ngôi nhà giam chỉ là 1 ngôi nhà bé tí tọe, hần nhìn mãi, nhìn vào đó 1 vẻ gì đó tiếc nuối.

Hần biết bây giờ hần không còn có thể quay đầu lại được nữa, hần là nàng cuối cùng cũng vẫn là không thể quay lại được nữa.

Hần cứ đứng đấy cho đến khi 1 tiếng kêu thất thanh phát ra từ xa, 1 bóng người hầu chạy về phía hần la lớn:

_Không hay rồi giáo chủ!

hần vẫn hướng nất về căn nhà giam kia bình tĩnh hỏi Có chuyện gì

_Giáo chủ, trong phòng giam.....nước trong phòng giam....có nước trong phòng giam.....

_Cái gì?

hần nổi điên lên đá tên người hầu 1 cước, rồi chạy nhanh về phía nhà giam, nhưng mới chạy được nửa đường thì 1 khối nước lớn đã từ trong phía nhà giam ập ra.

45. Chương 45

Bên trong nhà giam, 1 khối nước lớn bao quanh lấy nàng.

_Thăng Bình, em làm cái gì vậy?_Lee hốt hoảng chạy xộc vào, đưa tay nắm lấy cánh tay nàng nhưng vừa chạm vào dòng nước đã phải rút tay về vì hần không thể nào xuyên qua làn nước

Phía sau, khuôn mặt Nam Phong cũng tát mét, mồ hôi hột từng giọt, từng giọt trên trán, hần là đang rất căng thẳng.

Bên trong, 1 tiếng nói vọng ra

_Ma Thiên giáo chủ, người không cần phải lo, ta không đến mức phải tự sát đâu, ta đang còn yêu đời lắm

Liền đó tiếng xích sắt bị cphas vỡ vang lên, những miếng sắt vụn bị nội lực công phá bắn ra ngoài với sức sát thương lớn, cùng lúc vòng xoáy nước cũng không còn nữa, hay nói đúng hơn là nàng đã dừng lại.

Bước lên phía trước vsthân thể ướn sủng vì nước khiến cho nàng có vẻ gì đó bí ẩn

Ma Thiên Uy chạy vội lại nắm tay nàng

_Em...em không sao chứ?

Phía sau Nam Phong với dáng vẻ lo lắng định bước về phía nàng nhưng bwocs chân lại khựng lại.

Bên này, Nàng vất mạnh tay Ma Thiên Uy ra, chứng mắt nhìn hần_Không cần người quan tâm_Rồi thì triển khinh công rời đi

_Ha, Ma Thiên giáo là nơi em muốn đến thì đến, muốn đi thì đi dễ dàng vậy sao? Anh sẽ không bắt em luôn mà sẽ cùng em chơi trò mèo vờn chuột 1 lúc

Ma Thiên Uy nhếch mép cười nham hiểm 1 cái rồi cứng rời khỏi căn nhà giam ẩm ướt

Thần Huyền trở về phủ với bộ dạng không thể nhếch nhác hơn được nữa khiến Mọi người trong phủ đều hết sức lo lắng

Nói là đi thẳng Nhược Bình nhưng tại sao lại như thế này? Chẳng lẽ giữa đường gặp cướp? Nhưng mà với võ công của nàng thì bọn cướp khác nào 1 lũ lâu la không biết thân biết phận?

Cũng may lúc nàng về là đêm khuya, Nam Phong cùng Nam Vy đã ngủ say nên chúng không biết.

Dặn mọi người không nên làm lớn chuyện, nàng mới đi tắm tấp cho sạch sẽ sau đó mới kéo Bách Chiến vào thư Phòng

Bây giờ hắn mới nhìn rõ, mấy ngày nay quả là nàng đã gầy đi rất nhiều, khuôn mặt xanh xao đầy ưu tư
nàng kể cho Bách Chiến nghe về chuyện Nam Phong còn sống, khiến cho hắn sững sốt 1 hồi thật lâu

__Tại sao hắn còn sống mà bao nhiêu năm nay không liên lạc cho chúng ta?

__hắn....đã không còn là Nam Phong của ngày xưa rồi

__Là sao? chẳng lẽ Ma Thiên Uy đang làm gì hắn?__Bách Chiến hồ nghi hỏi

__Ma Thiên Uy, hắn...hắn cho nam Phong uống Đoạn hồn đơn

Không cần phải giải thích nhiều, chính Bách Chiến cũng biết, Đoạn hồn đơn là như thế nào, vì vậy hắn cũng chẳng hỏi thêm gì nữa, chỉ ôm nàng, để nàng dựa vào lồng ngực ấm áp của hắn , để nàng cảm nhận được sự che chở của hắn, nhẹ giọng an ủi nàng

__Muội yên tâm, rồi mọi chuyện sẽ qua, Nam Phong rồi sẽ bình phục trở về, ta không tin ông trời lại bạc đãi người có tâm!

Những ngày tiếp đó không phải là những ngày yên bình nhưng nàng cũng cảm thấy lòng mình nhẹ bớt bởi bên cạnh nàng, còn có Bách Chiến, còn có Tiểu Long, tiểu Vy lúc nào cũng chăm sóc, quan tâm đến nàng

Tiểu Long, tiểu Vy, tuy mới chỉ 5 tuổi nhưng chúng thực sự rất hiểu biết, rất quan tâm đến nàng, không bao giờ làm nàng buồn lòng, phận làm mẹ như nàng thật thấy hổ thẹn, làm mẹ mà không chăm sóc nổi con mình, lại còn để chúng lo lắng vì mình.

Từng ngày cứ trôi qua nhưng nàng vẫn không thể quên được những gì diễn ra trước đó, nàng vẫn không thể ngừng suy nghĩ, làm thế nào để đưa Nam Phong trở về.

Tháng 9, tiết trời mát mẻ, cũng khiến cho tâm trạng của nàng phần trấn lên

Đen khuya, thực sự là không ngủ được, nàng đi loay quanh trong vườn, thậm chí nghĩ đến ngày mai, thật xa kia sẽ là như thế nào

1 cơn gió mạnh thổi tới, nàng lật tay áo che mặt tránh những hạt cát bay lên.

Phập!!!!!!1

1 chiếc phi tiêu xé gió cấp thẳng vào cột.

và đương nhiên, gắn trên chiếc phi tiêu là 1 mảnh giấy nhỏ

Chạm rầu mở mảnh giấy ra, nàng chỉ nhìn thấy vón vện mấy từ

Rừng trúc sau phủ

____Nam Phong____

Nhanh chóng rời khỏi phủ, tức tốc đến rừng trúc.

Ánh sáng soi sáng cả khu rừng, nhìn thấy rõ những cây trúc đứng đờ đờ tạo thành những kiếng kéo kẹt, tiếng gió như những âm hồn hiện về, khói rắng lượn lờ tựa như những bóng ma chấp chờn bao quanh lấy nàng như muốn níu kéo

Bỗng, tiếng sáo vi vu trầm bổng lọt vào tai nàng, 1 tiếng sáo mang đầy nỗi ưu tư, 1 nỗi nhớ da diết, sự day dứt không thôi, sự đau khổ như giằng xé con tim

Bất giác, bước chân nàng cũng theo tiếng sáo kia mà tiến tới, không do dự, không cân nhắc, trong đầu nàng chỉ có 1 ý nghĩ độc chiếm : Đến nơi có tiếng sáo

Phía sau 1 khóm trúc, 1 bóng người hiện ra, 1 thanh niên đang ngồi bên cạnh con suối chảy róc rách thổi sáo. Bóng chàng trong màn đèn thật lẻ loi, thật cô độc.

Màn đêm tĩnh lặng càng khiến cho tiếng sao vang xa, cùng với tiếng nước róc rách khiến cho nàng cảm thấy trong lòng xốn xang khó tả.

Lặng lẽ rút Lưu Huyền sáo bên hông đưa lên môi, nàng hít 1 hơi sâu rồi thổi sáo của nàng cũng hòa vào đó. Thật tuyệt diệu!

1 khung cảnh rất thần tiên, nơi có hai con người cô độc cùng thổi sáo

Tiếng sáo rải bày nỗi lòng của họ, tiếng sáo mang những phiền muộn bay đi không dấu vết.

Một hồi sau, tiếng sáo cuối cùng cũng dứt hẳn, không gian lại trở nên tĩnh lặng lạ thường

Nam nhân lên tiếng phá tan sự tĩnh mịch đến khó chịu này

__Ta tưởng rằng nàng không đến

__...

__Sao nàng không nói gì?

__...

__Xin lỗi vì đã để cho nàng chịu ủy khuất bao nhiêu năm nay, ta thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không nên bắt vô âm tín lâu như vậy.

Nam nhân này chính là Nam Phong, hắn quỳ gối xuống nền đất lạnh lẽo liên tục dập đầu về phía nàng, liên tục nói những lời xin lỗi.

Ai nói đàn ông không thể khóc?

Chính lúc này đây những giọt nước mắt quý giá của người đàn ông, chính xác là Vân nam Phong – Nhị vương gia cao cao tại thượng đang lăn dài trên gò má hắn

__Người...người thực là Nam Phong?

__Sau 1 hồi bất động cuối cùng nàng cũng ngẹn ngào lên tiếng

__Nàng thực không tin ta? Cũng phải thôi, vì giờ ta chính là thuộc hạ của Ma Thiên Uy. Nàng có quên nghi ngờ ta mà

__Không, ta không nghi ngờ người, chỉ là ta....ta mừng quá thôi

nàng cũng biết rằng đây là ván cược là ván cược 1 mất một còn, nhưng nàng vẫn là tin hắn.

Dù thế nào đi nữa, nàng vẫn tin hắn.

Mấy lần trước, thấy biểu hiện của hắn khác thường nàng đã cảm thấy đó chính là Nam Phong ngày nào

Cảm giác này lẽ nào lại sai? nàng không quan tâm. Chỉ cần hắn nhận ra nàng là đủ

nàng tiến về phía hắn, từng bước từng bước

Ngồi bên cạnh hắn, 1 cổ ấm áp bao vây lấy 2 người

nàng và hắn cùng trò chuyện, cùng kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra trong những năm qua

Nàng kể về tiểu Long, tiểu Vy.

Nàng thật hào hứng, cứ thao thao bất tuyệt mãi, cho đến khi Nam Phong ngắt lời

__ Có 1 điều ta giấu nàng. Nàng không giận ta chứ?

Sao hắn lại nói như thế? Bối rồi 1 hồi, vuốt cùng nàng cũng nói:

__không sao, chỉ cần người vẫn là Nam Phong ngày nào là được rồi

__Ta lừa dối nàng, nàng cũng vẫn tha thứ?

.....Đương nhiên

_Vậy.....

Lời chưa dứt thì ngay phía trên, thả xuống 1 cái lưới sắt.

nàng sơ xuất nên không thoát khỏi, những thanh sắt nặng trĩu cọ sát vào da thịt ngọc ngà tạo thành những vết xước lớn, máu bắt đầu rỉ ra khiến nàng đau đớn, nhắm mắt lại

_Ha ha ha ha, làm tốt lắm

Ma Thiên Uy từ đầu tiến tới vỗ vai Nam Phong trong khi hắn còn trần trần nhìn nàng.

_Không có gì, chủ nhân quá khen, vâng mệnh chủ nhân là nhiệm vụ của thuộc hạ

Tốt lắm MA Thiên Uy cười lớn, rồi đến gần nàng ngồi xuống

_Em thấy thế nào, màn này quá đặc sắc phải không

_Bỉ ỉ, thì ra anh lừa tôi

Nàng chân tay mắc kẹt trong lồng lưới sắt giờ chỉ có thể gào lên

Ha, ta thật ngây thơ khi tin lời người nói là thật, nhưng ta đã nói, cho dù người có lừa ta thì ta vẫn tha thứ, ta không oán người nàng quay sang phía nam Phong nhẹ giọng

_Vậy thì tốt, ta cũng không cần phải áy náy, người cũng khờ quá, người là cái gì mà ta phải yêu thương, người không đáng, lý ra người phải biết sớm rồi chứ, thật thất vọng khi ta từng cho rằng người sẽ là đối thủ của ta

46. Chương 46

Khi nàng tỉnh dậy đã thấy mình ở trong ngôi nhà giam, chân tay bị xích lại như lần trước.

ngước mắt lên mình, người đầu tiên nàng nhìn thấy là Ma Thiên Uy,.

_Người đừng có lúc nào cũng xuất hiện trước mặt ta như vậy. Chương mắt!

_Ma Thiên Uy chỉ cười khẩy 1 cái

_Để xem em cứng đầu đến lúc nào.

Hắn tiến lại phía nàng

_Nghe nói em có khả năng chống lại bách độc?

Tiến thêm 1 bước nữa, hắn cầm bàn tay nàng lên, là bàn tay có đeo Bạch Ngọc bảo.

_Có phải là nhờ cái này?

hắn vuốt ve Bạch Ngọc bảo

_Người định làm gì?

Nàng bỗng chợt dạ, lỡ may hắn định phá hủy nó thì sao?

_Đương nhiên là phá hủy nó rồi

hắn nói trúng suy nghĩ khiến nàng càng lo lắng hơn.

_Nếu như phá hủy nó thì em sẽ mất đi khả năng chống lại bách độc, lúc đó sẽ dễ dàng hơn cho anh

__Anh.....tôi cảm anh....không được đụng đến nó.....

Nhưng tất cả đã muộn, những ngón tay thon dài của ma Thiên Uy trong phút chốc đã bóp nát chiếc nhẫn ra từng mảnh vụn. Từng vụn đá rơi lả tả dưới chân nàng, nàng cúi nhìn chúng mà trong lòng tức tối, có biết là Bạch Ngọc bảo quan trọng thế nào không? Có biết nàng quý nó đến mức nào không? không phải vì nó có khả năng chống lại bách độc, cũng không phải nó là thứ duy nhất khắc chế được Lục Bạch ngọc mà nó chính là vật mà sư phụ nàng quý nhất, quý đến nỗi không muốn trao lại cho nàng.

Nàng thật có lỗi với sư phụ, có lỗi với Bạch Ngọc bảo.

Là hần, chính hần đã phá hủy nó, cuộc đời này nàng không thể tha thứ

Đôi mắt nàng hiện lên những vằn đỏ, quanh người nàng tỏa ra 1 cỗ hàn khí đến rợn người, nội lực khổng lồ thoát ra ngoài với màu xanh lam như ngọn lửa tức giận, ngọn lửa của sự thù hận,

__YAA.....MA THIÊN UY! TA GIẾT NGƯỜI!!!!

CHOANG!! LENG KENG!!! RẦM RẦM!! UỖNH!!!

Tiếng đổ vỡ

Tiếng dây xích bị gió cắt đứt rơi xuống sàn nhà

Tiếng mái nhà đổ sụp xuống.

Tất cả trở thành 1 khối đổ nát sau tích tắc.

tất cả là do nguồn nội lực khổng lồ từ nàng thoát ra ngoài..

Mặt Ma Thiên Uy xanh lét, từ khi đến thế giới này, hần chưa từng thấy 1 nguồn nội lực nào lớn đến như vậy. Lùi từng bước về phía sau thủ thế, hần là vẫn không dám xuất chiêu chính là sợ mình bị nàng đánh đến trọng thương.

Bên kia Nam Phong cũng hoảng sợ không kém, vì cái gì mà từ nàng lại thoát ra nguồn nội lực mạnh đến kinh người như thế? Bao năm nay ở bên cạnh nàng, hần là chưa bao giờ nàng cảnh tượng như thế này.

Thần Huyền diên cuồng tàn phá những thứ xung quanh.

Nhà cửa, cây cối đều bị nàng phá hủy.

Những tên võ công kém cỏi, không tránh được đòn của nàng, chết la liệt dưới nền đất lạnh lẽo.

Một số cao thủ của giáo phái liên thủ bảo vệ Ma Thiên Uy.

Bên kia, 1 người đứng lẻ loi, nhìn nàng, trong lòng đầy lo lắng, nếu nàng cứ như vậy thì sẽ kiệt sức mà gục xuống mất.

Biểu hiện này hần thấy rất quen, nhớ là đã từng đọc ở đâu rồi.

Trần tĩnh 1 lát, hần chợt nhớ ra, đây chính là phản lực của sự kết hợp của Lục Bạch ngọc và Bạch Ngọc bảo.

Khi 2 thứ đã kết hợp thì điều đầu tiên là Bạch Ngọc bảo sẽ khắc chế Lục Bạch ngọc không cho nó phát huy năng lực rút cạn sinh lực của chủ nhân khi chủ nhân của nó động tâm

Sau đó cả 2 sẽ dung hòa lẫn nhau, thay phiên nhau cung cấp năng lượng cho chủ nhân cũng như năng lực giải kịch độc.

Khi 1 trong 2 thứ bị phá hủy sẽ tạo ra phản lực tác dụng lên người chủ nhân, phóng thích nguồn năng lượng khổng lồ nhất có thể,

Điều kinh khủng nhất chính là.....

Chỉ trong vòng 1 khắc nó sẽ rút hết sinh lực của chủ nhân sau đó năng lực trị độc không còn nữa, sẽ giống như người bình thường.

Lục Bạch ngọc sau khi kết hợp với Bạch ngọc bảo nghiêm nhiên sẽ là rất tốt, nhưng khi Bạch ngọc bảo vị phá hủy thì Lục Bạch ngọc sẽ không nhận người đó là chủ nhân nữa, để trên người cũng chỉ như những miếng ngọc bội bình thường.

Suy nghĩ vừa dứt, hắn liền nhìn thấy ngọn lửa nội lực bao quanh nàng dần tắt đi, tiếp theo, bóng nàng ngã xuống như cánh bướm mỏng manh.

Không nghĩ ngợi gì nhiều, hắn kêu lên thất thanh

__Nương tử!!!

Lắc mình 1 cái, hắn đã đến bên cạnh nàng, đôi tay rần rần đỡ lấy bờ vai mỏng manh. Hiện tại nàng là đang kiệt sức, tuy sắc mặt có chút tái nhợt nhưng nàng vẫn là rất đẹp

Chi tiết nhỏ nhất này không thể nào qua nổi đôi mắt như cú vọ của Ma Thiên Uy, từ đầu đến cuối, hắn vẫn là để ý Vân Nam Phong, một mực không tin tưởng Nam Phong.

Hắn nghi ngờ, Nam Phong đang nhận nhiệm vụ nằm vùng do Hoàng thượng giao phó nhằm tiêu diệt ma giáo của hắn.

Hôm nay, 1 lần nữa hắn khẳng định, Nam Phong không hề trúng Đoạn hồn đơn của hắn, tất cả chỉ là 1 vở kịch.

bất giác Ma Thiên Uy cười phá lên

__Ha ha...ha ha ha...

Tiếng cười của ma Thiên Uy khiến Nam Phong quay lại với thực tại.

Hiện tại, chính là bây giờ, hắn và nàng đang ở trong miệng cộp, 1 con cộp điên cuồng.

__Quả là ta đoán không sai, người chính là nội gián.

__Người nghĩ thế nào tùy người, nhưng ta sẽ không bỏ qua cho người lần này đâu, dám làm tổn thương nương tử ta – CHỈ! CÓ! CHẾT

Nam Phong gần từng chữ, cánh tay ôm nàng càng xiết chặt hơn

Bao nhiêu năm nay, hắn gây bao đau khổ cho nàng, hắn chưa lần nào làm cho nàng thật sự vui vẻ. Hôm nay, kể từ nay về sau, hắn thề sẽ luôn luôn ở bên nàng, chăm sóc cho nàng

__Theo như người nói thì vẫn còn có lần sau?__Ma Thiên Uy kiêu ngạo hoit

__Ta thật sự muốn giải quyết ân oán với người ngay bây giờ, nhưng hiện tại ta không rảnh . Cáo từ

Nói xong, Nam Phong thì triển khinh công thượng thừa nhanh chóng xuống núi

Ma Thiên Uy đứng phía sau nhếch mép cười nhạt

__Ta đợi người!

47. Chương 47

Nam Phong bế nàng đứng trước cổng phủ Vương gia.

Đã 5 năm nay hắn chưa hề nhìn thấy nơi này.

Cảm giác có chút lạ lẫm, nhưng không sao đầu tiên phải đưa nàng vào nghỉ ngơi đã.

__Người đâu! Mở cửa!!__Hắn đứng ở ngoài nói vọng vào bên trong.

1 lúc sau có tiếng mở cửa, 1 tên gia đinh hé cửa lối đầu ra

_Có chuyện...Vương phi???

Tên gia đình hốt hoảng la toáng lên

_ Người đầu!!! người đầu, mau cứu vương phi, mau cứu vương phi.

Hắn chẳng để ý chuyện Nam Phong là người không quen biết, điều đầu tiên là nhanh chóng mở rộng cửa cho Nam Phong vào.

Trong nhà, nghe tiếng gọi thất thanh của tên gia đình, hơn nữa lại nhắc đến vương phi thì cả vương phủ nhốn nhào. Họ bỏ công việc của mình chạy ù ra phía cổng chỉ thấy 1 nam nhân không rõ mặt mũi thể nào lao nhanh về phía phòng ngủ của vương phi

_Mau, mau gọi đại phu!

Bà vú trong phủ ra lệnh cho 1 người hầu gần đó.

nàng ta nghe lệnh liền chạy ngay

Trong phủ, hắn là ai cũng lo lắng cho Thần Huyền, nàng là 1 vị chủ nhân tài đức, chưa bao giờ ý mình là bề trên mà ngược đãi gia nhân, bởi thế nên ai cũng nguyện 1 lòng phục vụ cho nàng, tuyệt không ai muốn nàng bọ tổn thương.

Lần nàng vương phi của họ bị thương, bằng mọi giá nàng phải cứu bằng được.

Trong phòng, Nam Phong – hắn vừa đặt nàng nằm xuống giường thì ngay lập tức cửa phòng bật ra, luồn đó là 1 nam nhân cùng 2 tiểu hầu tử bước vào, đó không phải ai khác chính là Phi Bách Chiến.

_Huyền nhi!!!

_Mẫu thân!!!

_Mẫu thân!!!

2 tiếng “Mẫu thân” khiến lòng hắn bỗng dưng đau thắt.

Đây là con hắn, là cốt nhục của hắn, thế mà 5 năm nay, hắn đã để cho chúng chịu cảnh không có cha.

Hắn thật là 1 người cha tồi.

Tiểu Long và tiểu Vy không hề để ý đến sự tồn tại của hắn,, chạy lại bên giường gọi nàng

_Mẫu thân! Mẫu thân!

Bách Chiến nhìn chằm chằm hắn, hắn đích thì là Vân Nam Phong, không thể sai được, mặc dù có khác xưa 1 chút nhưng khí chất, nét mặt thì vẫn như thế, không hề đổi khác

_người.....Phi Bách Chiến?

_Là ta, người còn sống?

Vốn không biết trả lời như thế nào cho phải m, may đúng lúc đó bà vú bước vào phòng

_Đại phu tới rồi! Đại phu tới rồi...

_Vương...vương gia???_Bà ta lắp rã[s khi nhìn thấy hắn.

bà vú này từ là tổng quản trong phủ, đã vào phủ từ khi hắn ms chuyển đến cho nên hắn và bà vú có thể coi là không còn lạ lẫm gì nữa.

Nay bà ta nhận ra hắn cũng coi là chuyện bình thường

_Vương gia có biết 5 năm nay vương phi tử khổ như thế nào không? Huhuhuhuhu, nay người về rồi, thật là tốt quá, hu huhuhu

Bà vú vui mừng đến ướt cả nước mắt.

_Vương tổng quản..._Hắn cúi xuống đỡ bà vú đang quỳ dưới nền nhà

Bà chịu những giọt nước mắt trên khuôn mặt đã nhăn nheo vì tuổi tác của mình

_Vương gia, bà già này đã không còn là tổng quản nữa rồi, bà xin vương phi cho làm vú nuôi để ngày ngày chăm sóc 2 tiểu nhóc con kia

_Được rồi, bây giờ thì hãy coi bệnh cho nương tử của ta đã

_Vâng vâng, gặp vương gia, nên bà già này vui quá, lúc lần quên mất việc quan trọng_Quay sang phía đại phu_Đại phu, mời xem bệnh cho chủ nhân của tôi nhanh 1 chuuts

Ông lão khoảng trên 50 tuổi ngồi xuống bên giường bắt đầu bắt mạch, đôi mắt nhắm hờ trầm ngâm

Hắn, Bách Chiến, vú Vương tâm trạng cực kì lo lắng, họ đang cố tập trung chỉ sợ khi đại phu nói ra, họ quá hoảng hốt mà không nghe thấy

_Vương phi....

Cả mấy người trong phòng mồ hôi tuôn ra, hồi hộp theo nhịp nói của vị đại phu già

_Vương phi...hiện tại là không có sinh khí, cơ thể suy nhược cần phải tẩm bổ, đặc biệt là phải bồi dưỡng về âm khí, dương khí, như thế mới có thể nhanh chóng khỏe lại

_Vậy, xin hỏi đại phu, bồi dưỡng âm khí, dương khí là như thế nào?_Bách Chiến nhanh chóng hỏi lại, để giải tỏa thắc mắc trong lòng hắn, âm khí và dương khí ở đây là nói về đồ ăn hay là nhân khí

_Âm khí và dương khí ở đây là 2 loại trong nhân khí, hiện tại vương phi chính là thiếu 2 thứ này cho nên mới trở nên suy nhược, không có sinh khí.

_Cám ơn đại phu..

_không có gì, thường ngày Vương phi đối đãi với những người trong thành rất tốt, ta làm như vậy chỉ để tạ ơn vương phi thôi, bây giờ lão phu đi kê đơn, mọi người cứ ở lại tìm 1 nguồn âm khí phù hợp với Vương phi.

Nói rồi, lão đại phu bước ra khỏi cửa, phía sau là vú Vương đi để dẫn đường

_Trong phòng, không khí ngột ngạt hẳn lên

_Tiểu Loing, tiểu Vy, 2 con đi ra ngoài chơi để ta cùng phụ thân các con bàn chuyện_Bách Chiên vỗ nhẹ vai 2 đứa nhóc thì thầm

_Cha chúng con? Ở đâu? Ở đây vậy?_Cả 2 cùng đồng thanh, dáo dác tìm

_Là đây_Bách Chiến chỉ vào Nam Phong trnog khi hắn còn đứng ngây như phỗng_Thôi nào, 2 tiểu yêu tinh của ta, 2 con không muốn mẫu thân của mình tỉnh lại hả?

_Dạ dạ

Vèo vèo

_Bây giờ chúng ta phải tìm 1 người cung cấp dương khí.

_Có ta đây

Cánh cửa phòng bật mở

Một dung nhan khuynh quốc khuynh thành xuất hiện, đó không phải ai khác chính là Nhan Nhược Bình

Làm sao mà nàng ta có thể đến nhanh như vậy?

Thật đáng ngạc nhiên

_Không cần phải thắc mắc, từ ngày biết người bị mất tính_Hướng nất về phía Nam Phong_ Ta đã cho Độc Kiều luôn theo sát mọi người và thông báo tin tức cho ta hằng ngày, ta đã đến đây được 2 ngày rồi. Bây giờ

phân công công việc, Nam Phong, người truyền Dương khí, ta truyền âm khí, còn Bách Chiến, người điều hòa 2 dòng khí dung hòa lại với nhau, nhớ đừng để sơ suất

_Được, làm ngay ngay đi

2 canh giờ sau

_Đã xong, đợi 2 canh giờ nữa là tiểu Huyền tỉnh, cứ ngồi đó chờ đi, ta có việc phải về trước.

Không để cho 2 tên đàn ông nói lời cảm ơn, Nhan Nhược Bình phóng qua cửa sổ mất dạng

Đúng là nữ tử giang hồ, thoát đến thoát đi.

2 canh giờ sau

_Ừm...ừm...

Văn Thần Huyền khó chịu mở mắt, thứ ánh sáng chói lòa chiếu thẳng vào đôi mắt chưa mở hết qua khung cửa sổ mở toang

Nương tử/ Huyền nhi, nàng đã tỉnh? 2 thân nam nhân, người không ra người, ngợm không ra ngợm đang ngồi ở ghế nghe thấy tiếng nàng liền bật dậy phóng thẳng đến bên giường hỏi han

_Á!!!

_QUÁI VẬT!

Quái vậy? =.=

nhìn bộ dạng họ khủng khiếp lắm sao?

Quay sang nhìn nhau

_AA

Tiếng hét của 2 người đàn ông

Dễ sợ quá, thảo nào.....

Mới có vài canh giờ mà đã thân tàn ma dại như thế này rồi

Vèo vèo (đây là tiếng phóng ra ngoài của 2 con quái vật)

Vèo vèo (đây là tiếng phóng vào trong phòng của 2 hảo soái ca)

Xếp hàng đứng trước mặt nàng cười toe toét

_mừng nương tử đã tỉnh

_Mừng tiểu muội muội của ta đã tỉnh

_Hai...hai người....._Nàng lắp bắp không nên lời

_Phong? Có thật là người?

_Đương nhiên rồi nương tử. Ta đã thật sự trở về

_ÔI!!! Mừng quá!!!

Nàng nhảy thẳng từ giường xuống ôm cổ hắn cười không ngớt

_Nhưng mà....._Đôi mắt nàng nhú lại vẻ nguy hiểm_Mọi chuyện là thế nào?

_Ta.....

_Nói! >”

_Là thất này.....

3 cái đầu chụm lại 1 chỗ, lâu lâu 1 người nào đó lại phải hứng chịu cái bạt tai của mỹ nhân

__Nương!

Cửa phòng bật mở, 1 tiểu hài bước vào, 2 khuôn mặt non nớt đặng đặng sát khí

__Người này có phải cha của chúng con?

48. Chương 48

Hê hê, lý ra hum nay sẽ là 1 chương 4 trang w dành cho Tiểu Linh nhưng ta nghĩ lại , chương sau có H nên đành phải cắt ở đây Ta sẽ đền bù cho tiểu Linh sau a Vad chương này cũng là chương chúc mừng sn của Tiểu Giao mặc dù có hơi muộn chút vì hum qua chỗ ta mất điện cả này nên không làm ăn đk j cả Chúc tiểu Giao thêm 1 tuổi mới xinh đẹp hơn, học giỏi hơn. Đặc biệt là có nguy cơ bị vứt đi cầu thân nhiều hơn a
____Hoa hoa tiểu Thiên Dực____

__Người này có phải cha của chúng con? __Ồ? _nàng nhất thời bối rối không biết nói như thế nào _Được rồi, ta cũng không còn việc ở đây nữa. Cáo từ _Bách Chiến thấy tình hình này liền rút lui bảo toàn lực lượng Nương? _2 đứa nhỏ vẫn ngửa đầu lên nhìn nàng với ánh mắt khó hiểu _À!!! Cha gì chứ, đây chỉ là bằng hữu của ta thôi_Nàng chối bay biến _Có thật ta không phải cha chúng? _Đương nhiên, người nghĩ người là ai mà làm cha chúng chứ_Nàng sau 1 hồi lưỡng cuống cuối cùng cũng vênh mặt lên nói. _Vậy thì..... Lời chưa dứt, đôi môi nàng đã bị che lại. Đó là 1 nụ hôn bất ngờ. Mặc dù chỉ là chà xát đôi môi nhưng trước mặt bọn trẻ thì thật lạ... nàng nhanh chóng đẩy hẳn ra, làm động tác chịu sạch miệng lớn giọng _Người thật là...không biết xấu hổ!!! Hắn cười toe, nhìn nàng sau đó lại nhìn xuống 2 đứa nhỏ_Đều là người nhà cả, có gì phải xấu hổ, phải không? 2 đứa đang cười khúc khích, nghe thấy hẳn hỏi liền không hẹn mà gật đầu lia lịa, xong lại chụm đầu vào nhau cười tiếp Cái gì mà chỉ là bằng hữu chứ, , chỉ là những lời nói dối trẻ con thôi. Cái gì mà chúng không biết chứ, mẫu thân chỉ là đang nói dối thôi, lúc nào mẫu thân cũng nói, tiểu Long nhi, con thật giống cha!!! Thế mà bây giờ, lại chối không nhận, trong khi 2 người lại giống nhau đến không mờ. Vả lại có lần 2 huynh muội lên vào thư phòng, thấy trong đó có treo 1 bức hoành đề là “Nhị vương gia – Vân Nam Phng” Hôm nay lại có 1 người nhận là cha chúng, đương nhiên chúng phải xem xét xem có giống giớ bức hình đó không chứ, chẳng lẽ cứ người ta nhận là cha thì mình cũng nhận là con? Người này, so với bức ảnh thật là giống tuy nhiên cũng có khác đôi chút. Không khác sau được, bức hình đó là hình vẽ 5 năm về trước, đương nhiên phải già hơn rồi, hì hì. Chẳng hiểu là đang nghĩ cái gì mà Tiểu Long bỗng kéo tay tiểu Vy chạy ra phía ngoài cửa, lại còn ngoái lại: _Mẫu thân ở lại mạnh giỏi nhá! Để mừng sự trở về của hẳn, hoàng thất mở 1 buổi tiệc lớn. Sau buoit tiệc Tại hoa viên của hoàng cung _hoàng đệ, thật may là đệ đã trở về Ta cứ tưởng đệ mắc kẹt ở đó luôn chứ _Vân Nam Du thở phào nhẹ nhõm _làm gì có chuyện đó, chuyện huynh giao nhaatss định đệ làm được _Hắn vỗ ngực cao giọng _Ha ha, thật khổ cho đệ quá, vì ta mà 5 năm xa nương tử yêu, ta sẽ bồi đắp cho đệ _Thôi khỏi, bây giờ ngày ngày ở bên nương tử yêu là được rồi, ha ha Bỗng chốc 2 nam nhân cảm thấy ớn lạnh sống lưng Ở đâu đó tỏa ra luồng khí quỷ dị Nhìn trước nhìn sau, quay trái quay phải..... _Nương tử?? _Nương tử? A!! Chớ có hiểu lầm, lở đây có 2 nương tử nha, 1 là của hoàng hậu thowngj ca ca, 1 là của Phong ca ca Trên 2 khuôn mặt kiêu diễm nổi lên 1 giăng hắc tuyến, giận dữ bước tới _Tướng công!!! _Tướng công!!! 2 chữ “tướng công” phát ra mà khiến 2 nam nhân đứng đầu 1 nước phải run bắn lên vì sợ, thẳm tự cầu nguyện cho chính bản thân tai qua nạn khỏi. _Nương tử, có gì cúng ta về nhà nói nha_Nam Phong hoảng hồn chặn cái ngòi nổ lại _Ở đó, không được về _Hoàng hậu Trúc Vân mặt phẩm phẩm bước lên _Nương tử à, việc gì mà nàng phải giận đến như thế, không tốt cho sức khỏe đã_Nam Du lên tiếng can ngăn nương tử của mình biến thành sư tử _Là ai làm cho ta tức nha, nói, chuyện này là thế nào? _Hoàng hậu, làm gì có chuyện gì_Nam Phong xua tay cười từ _Còn không nói, ta cho 2 người thành công công _A, nương tử, ta nói ta nói _2 gã nam nhân sợ tái mặt, 2 tay tự nhiên mà che lại chỗ cần che _Nói mau_Cả 2 nữ nhân đồng thanh hét 1 tiếng khiến 2 nam nhân giật mình nhảy lại đằng sau _Hoàng hậu, Nương tử, đừng làm ta sợ _nam Phong tay ôm ngực trái hỏn hển _Lại đây và nói mau_cả 2 ngoắt tay ra hiệu cho 2 người đi tới 4 cái đầu chụm lại, rì rầm 1 hồi cuối cùng cũng tản ta CỐP CỐP _Thì ra bấy lâu nay người lừa ta! _Người, đáng ghét, tối nay đừng hòng ngủ trên giường! Người không cho tướng công yêu ngủ trên giường chính là hoàng hậu nương nương –

mẫu nghi thiên hạ đó ạ. Thật thảm thương cho 2 nam nhân đứng đầu thiên hạ, cuối cùng thì cũng bị lão bà của mình uýnh cho tơi bời vì tội dám làm cho Thần Huyền khổ sở 5 năm trời __Tướng công!!! Chúng ta về nhà thôi__Nàng chạy lại khoác vai Nam Phong Bên kia, Nam Du cũng bị Trúc Vân nhéo tai kéo về Cả 2 cùng quay lại nháy mắt với nhau Và đêm nay, sẽ có 2 nam nhân lãnh án tử hình

49. Chương 49

_Nương, cha, 2 người đã về_Nam Long và Nam Vy, chạy ùa ra khi thấy 2 người tiến vào tiền sảnh
Nhưng...

2 đứa chỉ chạy lại ôm hân, điều đó làm cho nàng tức đến trào máu

_2 nhóc kia, đúng là có mới nới cũ, quên ta thật rồi

_Đâu có a, tại tội con ôm nương nhiều rồi, giờ phải ôm cha chút cho công bằng chứ

Nam Vy chu chu cái miệng nhỏ phân trần, xong lại dụi đầu vào mái tóc hân hít hà.

_Nàng thấy chưa, ta thật sự là có sức hút mà_Hân cười cười nhìn nàng.

_hút, sức hút cái gì chứ, may mắn thôi, không thèm tranh giành với người, đậu hũ của chúng, ta ăn hết từ lâu rồi, ha ha ha ha

_Nàng.. >”

_ya làm sao nha, người đến muộn nên tức hả?_Nàng hất mặt cười khẩy

_Ngoan nào, ngày mai cha sẽ chơi vs 2 đứa, hôm nay cha với nương các con mệt rồi, phải đi nghỉ a_Hân dỗ ngọt tội trẻ

Không biết hân bỏ bùa gì mà 2 đứa gật đầu lia lịa, sau đó chạy mất tích.

Hân quay sang nhìn nàng cười toe toét_Hôm nay ta sẽ tạ tội với nagf a

Xong liền cấp nàng bay thẳng vào phòng.

Quang nàng lên giường cái phịch.

Hân lon ton đi rót nước, 2 tay cung kính dâng lên cho nàng

_nương tử, nàng uống nước cho đỡ khát a

nàng mắt tròn mắt dẹt, sao hôm nay hân tốt dễ sợ vậy trời

Thôi kệ, dù gì cũng đang khát, nàng chộp luôn chén trà uống ừng ực.

_Sao hôm nay người tốt thế?_nàng tròn mắt hỏi

_Tốt gì đâu, ta chỉ muốn bù đắp cho nàng thôi mà_Hân nhấn mạnh 2 chữ bù đắp

_Nhìn mặt người gian quá_Nàng chau mày dò xét

_Làm gì có, , ta vô tội mà

Vừa nói, hân vừa cúi xuống cởi giày ra cho nàng

_Nương tử, mặc đồ làm gì cho nóng, cởi ra đi

Miệng nói, tay làm, hân mang lớp áo ngoài của nàng lột ra, .

_A?

Nàng bây giờ mới sực tỉnh, vợ vội cái gối vút thẳng vào mặt hân

_Người!!! Hồn dân, không biết xấu hổ

_Xấu hổ gì chứ, những gì không nên nhìn ta đã nhìn từ lâu, còn gì mà xấu hổ nữa.

__Người...

Nàng á khẩu không biết nói gì, vì những điều hắn nói....đều là sự thật TT_TT

__Ta...ta không có xấu hổ Dù vậy nhưng nàng vẫn gân cổ lên chống chế

__Không xấu hổ thì vì sao lại không cho ta làm?

Vẫn vẻ mặt nhơn nhơn, hắn đắc ý dồn nàng vào chân tường

__Ý ta là , người cũng phải tắt nến đi chứ!

Hối hận, hối hận quá, đây chính là hậu quả của việc miệng nhanh hơn đầu óc mà,

Nàng tự cốc vào đầu mình 1 cái rồi ngược lên nhìn hắn.

Hắn đang cười nhả nhử nhìn nàng

__Ồ, thi ra là vậy, ta thật chậm hiểu không có nhìn ra ý tứ của nường tử.

Xong, hắn cấp nàng lên giường, phát tay 1 cái, nến trong phòng đều tắt hết.

Trong bóng đêm có 2 người đánh nhau ở trên giường

1 lúc sau

__Thôi, ta chịu thua, đi ngủ đi_Nàng hỏn hển thờ

__Vậy, ta...

Hắn không nói gì thêm chỉ rướn cổ lên, cắn nhẹ vành tai nàng.

Vành tai nhạy cảm bị công kích, khiến nàng khẽ rên lên

Nhận thấy nàng đáp trả, hắn càng tiến vào nhanh hơn, lưỡi ẩm ướt bắt đầu liếm láp vành tai sâu hơn nữa, rồi dần di chuyển xuống gò má cắn nhẹ 1 cái, rồi đến đôi môi anh đào xinh xắn...

Chẳng biết nàng đang suy nghĩ cái gì mà nằm im để cho hắn muốn làm gì thì làm, lâu lâu lại rên nhẹ 1 tiếng khiến hắn cảm thấy hài lòng.

Môi hắn sát nhập vào môi nàng, không còn 1 kẽ hở, lúc đầu chỉ là chà xát nhẹ lấy cảm giác, sau đó lưỡi hắn len lỏi dần vào bên trong, bắt đầu rút mật ngọt bên trong nàng mà nhắm nháp từng tý một.

Bàn tay to lớn cũng vì thế mà không yên vị, bắt đầu lẩn mò vào trong lớp áo mỏng, từ eo trượt lên trên, chạm vào nụ hoa nhỏ nhắn.

Phập!!!

__Á!!!

Máu tươi từ khoang miệng chảy ra

Nàng ngồi bật cười xảo quyệt.

__Người, nghĩ sao mà có thể ăn ta dễ dàng như vậy?

__nường tử!!! Sao nàng nỡ đối xử với ta như thế_Hắn ủy khuất nhìn nàng.

__Như thế là như thế nào? __nàng nhón mày, nín cười hỏi lại

À!! (Tiếng lè lưỡi đó)

hắn lè lưỡi ra cho nàng coi

__Tối thế này ta không thấy gì cả, mà thôi, người ngủ đi nếu không muốn bị ta đánh chết

nàng vừa nói vừa nằm xuống giường nhắm mắt

Hắn dở khóc dở cười với nàng, đang còn ăn uống ngon lành tự nhiên dùng 1 cái cắn hắn, có phải là hắn kiếp trước tạo nghiệp chương gì không?

50. Chương 50

__Ta không để cho các người bên nhau lâu đâu, hãy cứ hưởng thụ đi, nếu ta đã không có thì không ai được phép có! Hừ!__1 bóng đen đâm mạnh vào thaán cây lớn.

__Chủ nhân? Tiếp theo chúng ta nên làm gì?__1 tên khác hỏi.

Bóng đen quay phắt lại__Đương nhiên là chuẩn bị tất cả rồi

Trong phòng kia.

Ai, trời thật nóng bức mà

Nương tử yêu dấu của hắn thật quá nhân tâm mà, đang lúc “cảm xúc dâng trào” tự nhiên kêu đi ngủ, làm sao có thể dập cái ngọn lửa đang cháy rừng rực trong người cơ chứ.

Nương tử a, nàng cũng thật là ngủ chẳng có ý tứ gì hết, chân tay quấy đạp lung tung làm hắn không yên. Đang cố kiềm chế mà nàng cứ quấy như vậy có phải là đang thử kiên nhẫn của hắn hay không a.

A! Nóng quá! Thật là nóng nha.

Cởi lớp áo ngoài.

Vẫn thấy nóng.

a! Còn có mỗi 1 lớp áo mỏng bên trong, có nên cởi bỏ không ta?

Không nên, không nên, như thế sẽ không kiềm chế được mất.

Nhưng mà nóng quá, thật là nóng, cả người cứ như bị lửa thiêu đốt vậy.

Bên cạnh, nàng vẫn đang ngon giấc, lâu lâu lại lăn qua lăn lại.

Không sao, hắn sẽ cố kiềm chế, cố kiềm chế mà.

1 phút đi đời chiếc áo mỏng tanh, giờ thì đúng là hắn đang ở trần.

Aiz, không mặc áo, thật cảm thấy dễ chịu, nhưng mà sao vẫn nóng (Hoa hoa tiểu Thiên Dực: Ta có đọc 1 bộ vòng du, kết nhất anh “Không Mặc Quần Thật Mát Mẽ” hờ hờ)

Bên kia, nàng vẫn đang đều đều thở.

Chỉ là tiếng thở nhẹ nhàng cũng coi như là cho hắn uống 1 liều thuốc kích thích trong lúc này.

Aiz, hôn trộm nàng 1 cái chắc cũng không sao đâu nhỉ!!!

Ánh trăng khuya rơi vào cằm phòng đầy hắc ám.

Khuôn mặt trắng trẻo của nàng đã ở ngay trước mắt hắn.

Thế này thì thật là, không có dục hỏa thì cũng không thể kiềm chế nổi, huống chi hiện tại hắn là đang trử cái hàng cấm ấy đầy người.

Thận trọng cúi xuống, môi hắn chạm vào bờ môi mỏng manh của nàng.

Thật khoan khoái, dễ chịu.

Hắn tận hưởng cái làn da mềm mại của nàng từ từ, dần dần.

Thế này cần chưa đủ nha.

Thêm 1 chút nữa, chắc cũng không sao đâu.

Môi hắn bắt đầu chà xát qua lại trên môi nàng, chiếc lưỡi hắc ám cuối cùng cũng hoạt động liềm nhẹ đôi môi đó.

Vị ngọt nơi đó, thật lâu rồi hấn chưa được nếm thử.

Hấn tham lam tiến vào bên trong, khéo léo tách hàm răng nàng, đi thẳng vào phía bên trong.

Thật thơm, thật ẩm ướt.

Hấn không cự lại được mà làm loạn trong khoang miệng nàng, đầu lưỡi day dụa, thật khoan khoái làm sao..

Nha, nàng vốn là đang ngủ ngon lành cànhr đào.

Cớ làm sao lại có cái gì đó làm nàng ngứa ngứa. Hơn nữa lại có cái gì trong miệng nàng, đùa nghịch.

Thật là không để cho người ta ngủ yên mà.

Đưa tay lên gãi gãi.

A! Nàng là không có biết, tay nàng là đang chạm vào cái gì, nó mềm mềm, sờ rất thích nha.

Bốp!!!!!!!

Lúc nàng nhận ra có người dám ngang nhiên ăn đậu hũ nàng thì không ngần ngại mà giáng cho hấn 1 cú.

_hái hoa tặc, người nghĩ người là ai mà giám “hái” ta?

A! Nương tử!!! Là ta hấn giật lùi ra đằng sau lên tiếng trước khi chiến tranh bắt đầu?

_Ai?

_>”

Nàng nhất thời không nhận thức được hấn đã trở về, tính cho hấn 1 cước thì...

_Aiz nha, thật là trong lòng nàng không có ta nữa rồi, nàng không yêu ta, không thương ta, đến phu quân của nàng mà nàng cũng không nhận ra thì ta còn ở đây làm gì nữa a._Dưới ánh trăng, vẻ mặt ủy khuất của hấn trưng ra khiến nàng không khỏi nhin cười.

_Aiz nha, tướng công của ta, chàng giận gì chứ, là do ta chưa nhận thức được việc này ngay và luôn thôi mà_Nàng vỗ vỗ khuôn mặt hấn.

_không, là nương tử không còn yêu ta nên mới không nhận ta nữa a.

_Aiz, người thật là....người là con nít hay người lớn vậy??_Nàng nổi khùng lên với hấn quá, nửa đêm nửa hôm không cho người ta ngủ

_Con nít a!!!

_>”

_Ây, được rồi, người nói con nít thì là con nít, h thì ngủ đi_nàng thở dài ngao ngán.

_Ngủ thôi a_Hấn ôm chặt lấy nàng nằm xuống.

_Ây, thế này sao ta ngủ.

_Không phải con nít ngủ thế này sao?

_!!! Hết biết với người, ngủ đi a.

Nhưng hấn nào có để yên cho nàng, không hiểu xoay sở kiểu gì mà hấn lại ngoi lên đè lên người nàng

_nương tử a! Ta đói rồi, ta muốn ăn tối.

Sau đó liền sủng nịnh hôn 1 cái lên má nàng

_Người!! Chết tiệt.

nàng chỉ kịp nói thế, môi bạc của hấn đã kịp bịt kín môi anh đào của nàng, nửa tiếng cũng không thoát ra nổi.

(Hoa hoa tiểu Thiên Dực: Sao cứ tới đoạn này là ta lại không muốn viết nữa, cái đoạn lúc này mờ tiểu Huyền uỳnh bốp 1 cái cũng là do ta không muốn viết cái đoạn mờ truyện nào cũng giống truyện nào, vì thế, ta sẽ đổi văn mới 1 chút (là sẽ HHH hơn á), để không giống như những chương khác ta đã từng viết, có thể tình tiết sắp tới đã có truyện viết (cái này ta không biết, ta vô can), nhưng dù gì thì vẫn muốn cho nó khác 1 chút, cứ theo mô típ thì sẽ không hay nữa)

Bàn tay hắc ám của hắn lần mò vào trong lớp áo mỏng, xuyên qua chiếc yếm đào phias trong, đến được với nơi mà hắn muốn đến.

Bầu ngực căng tròn của nàng qua sự kích thích của hắn mà trở dậy, nụ hoa cứng cáp nhô lên khiến hắn càng trở nên hưng phấn hơn.

__Nương tử, nàng thật nhạy cảm.

__người...a...ừ...dám làm...như thế với ta..

__Chẳng phải nàng cũng đang đáp lại ta đó sao? Xem này, nơi này của nàng đã ẩm ướt lắm rồi.

hắn cắn cắn vành tai của nàng.

Bàn tay chẳng biết từ lúc nào lột sạch y phục trên người nàng, lại còn trêu ghẹo nguyệt hoa phía dưới khiến nàng bất giác rung mình 1 cái

__người...a...biến thái...

__Không biến thái thì không phải là phu quân của nàng nha

Hắn cười ta mi, ngón tay không ngần ngại mà xâm nhập phía trong khiến nàng phải nghiến răng chịu đựng.

Cảm giác này, thứ cảm giác này lâu rồi nàng chưa được nếm trải, là loại cảm giác phấn khích đến mê người.

Khẽ rên lên vài tiếng như cổ vũ hắn, nàng chỉ biết quay sang thở dốc, nó làm cho nàng cảm thấy không thể thở được.

__nàng thích phải không?_Hắn không ngại ngần gì hỏi thẳng nàng

Nàng ngại ngần không nói gì.

__Nếu như không nói ta liền dừng lại tất cả__Ngón tay ngừng hoạt động, hắn tiến lại gần tai nàng thì thầm, hơi thở nam tính của hắn phả vào vành tai khiến nàng thêm ngại ngần

__Ta...ta...ta thích...

Hắn mỉm cười, ngón tay phía trong kia tiếp tục hoạt động, quấy nhiễu nơi cấm địa của nàng, ngón tay hắn trêu đùa nguyệt hoa 1 cách thành thạo.

Cấm địa của nàng dưới sự kích thích của hắn không ngừng xuất sài dịch nhờn đầy bàn tay hắn, tràn xuống ga giường.

51. Chương 51

Sáng hôm sau.

__A!! Chết tiệt! Đau chết ta!

Nàng tỉnh dậy cũng là lúc mặt trời lên quá cây sào.

Hôm qua là vận động kịch liệt cho nên sáng nay dậy vừa cử động liền có 1 trận kịch liệt đau ập đến.

Vật vã lẫn lộn 1 hồi nàng mới đặt được chân xuống đất, đành nhìn quanh kiếm chút quần áo thì cửa phòng bật mở, 1 bóng người bước vào.

_Á!!!!

Nàng nhảy dựng lên, vợ vội cái chăn trên giường che thân.

Nhưng mà.....

Trời là luôn ngược đãi kẻ tốt, nàng thân thể còn chưa có bình thường lại (tức là bất bình thường) liền phải hoạt động mạnh thể này, thật không may.

Hạ thân liền truyền tới 1 trận kịch liệt đau.

Đầu gối khụy xuống, nàng cố gắng giữ thăng bằng để khỏi bị đầu đầu xuống đất hoa lá tả tơi.

Ai khờ đầu, đúng là người tính không bằng trời tính, phía sau nàng chính là thành giường

CÓP

_AI UI!!!!

(Thiên Dực: Thiên tai thiên tai, trời sinh ra đã mang vận khổ, đừng đổ lỗi cho ta a)

_Nương tử? nàng không sao chứ?

1 nam nhân hốt hoảng chạy lại đỡ đầu nàng, cuống quý hỏi, tiện thể sờ mó lung tung.

_Aiz! Bỏ cái tay người ra, thấy ta như thế nào còn hỏi “có sao không?”?

Nàng ban cho hắn 1 cái cốc đầu chào buổi sáng

Đứng lên, phỉu mong nàng mới nhận ra chính mình chưa có mặc đồ =.=

Vội vàng lấy rèm che thân nàng quát lớn.

_Vân Nam Phong, người, đi ra ngoài cho ta.

_Phòng của ta, có sao ta phải ra?_hắn nhơn nhơn rút chén trà hộp 1 ngụm.

_Người không ra, ta....ta liền cho người làm...làm công công

Phụt!

Ngụm trà chưa được nuốt xuống liền bay hết ra ngoài, hắn ngơ ngác nhìn nàng, 1 hồi mới sực tỉnh

_Ra, ta ra liền, nàng đừng manh động, ta còn đang muốn....muốn an ái cùng nàng

Xong chuồn thẳng không để lại 1 chút gì gọi là dấu vết.

nàng thở phào, tự kiểm đồ mặc vào

_Oa, mẫu thân, lại đây chơi đi, lại đây chơi đi!!!_Tiểu Long và tiểu Vy liền chạy lại nắm tay áo nàng

Bên kia là nam Phong cũng Bách Chiến, 2 người nam nhân hết mực quan tâm hàng, hơn nữa lại còn là nam nhân bao cô gái ước mơ, 2 người đứng cạnh nhau quả là khiến người ta đau mắt.

_Ta đến rồi đây! ?-1 giọng nói vang lên khiến mọi ánh mắt đều đổ dồn về 1 phía

_A, hoàng thúc

Đó chính là đương kim hoàng thượng – Vân Nam Du, đến là để nghị sự.

Cuộc họp 4 người trong đó 3 người đều lười, 1 mự bắt hắn đến vương phủ (3 người trú tại đây mà). Minh hắn 1 chỗ, thật là tức, ý đông ăn hiếp ít mà.

_Đại ca! Sao lại trưng bộ mặt ấy ra vậy?_Nam Phong nhếch miệng cười

_Người nghĩ vì ai mà ta phải trưng bộ mặt này ra?

_Thôi nào cũng ta vào việc chính thôi_Cách chiến liên tiếng , xong quay sang Nam Phong, Nam Vy_2 con đi chơi đi, lát ta sẽ lại chơi với các con

_Ân_Tụi nhỏ đáp lại rồi phóng mắt tìm không để lại dấu vết

52. Chương 52

_Theo như Nam Phong có nói, Huyền nhi, muội quen biết Ma Thiên Uy?_Vân Nam Du đặt dấu chấm hỏi to đùng trên đầu.

_Cũng có thể nói là như vậy

_Vậy muội có thể nói rõ hơn về hắn không?_Bách Chiến đi thẳng vào vấn đề để tránh ai kia nổi cơn ghen

_O_o, muội có biết gì đâu

_Sao lại không, nhìn hắn si tình thế cơ à_nam Phong – hắn là đang nổi cơn ghen, nhớ lại cảnh Ma Thiên Uy “bày tỏ nỗi lòng” với nàng mà hắn muốn trải máu hòng.

_Phong, bình tĩnh, ta là không có cái gì với hắn cả.

_Thanh minh là thú tội, nàng không cần chối, ta biết mà_Hắn hớp 1 ngụm trà nuốt ực 1 cái đến kho chịu.

_Người...không biết thì đừng có nói nhá, ta nói không có là không có nếu như người còn nói có thì ta sẽ làm cho có để người xem_Nàng đập bàn đánh rầm 1 cái khiến cho 2 khán giả bất đắc dĩ phải giật mình

_A!không có không có, ý ta không phải như vậy_hắn giật nảy mình vội chối bay biến

_Thôi nào 2 người, bàn công việc đi chứ_Bách Chiến hơi nóng ruột, đẩy nhanh tiến độ công trình

_A đúng rồi, bàn công chuyện cái đã_Nàng như sực nhớ ra, cười hề hề.

!@#\$\$%^&*()_+|!@#\$\$%^&*()_+|

(Thiên Dực: Trên đây là cuộc hội thoại của 4 người, ta lười nên không viết)

_Theo tin mật báo, Ma Thiên Uy đang triệu tập cao thủ để thực hiện kế hoạch của hắn, rất có thể hắn sẽ cài gián điệp vào chỗ chúng ta, vì vậy hãy cẩn thận_Nam Du chốt lại ý cuối cùng, nhìn bộ mặt Nam Du lúc này rất ư là nguy hiểm.

_Rồi rồi, sẽ cẩn thận mà, huynh yên tâm, đã có muội ở đây_Nàng đứng lên tự sướng, đập vai Nam Du thùm thụp.

_O...Oa...oáp!!!!_Nàng ngáp 1 cái rõ rón, 2 tay đưa lên dụi dụi đôi mắt đang híp lại vì buồn ngủ

(Thiên Dực: Lúc này ta cũng đang ngáp muốn rách miệng rụng răng đây)

_Hi hi, , muội buồn ngủ quá, tạm dừng tại đây nhá, muội đi tìm Chu Công cái đã_Nói xong lại ngáp thêm cái nữa, xiêu xiêu vẹo vẹo rời khỏi bàn. =.=

Thwong thay cho phận nam nhâ, nói trắng ra là 3 nam nhân đang ngồi đơ như khúc gỗ, đúng là có sống dài sống dai mới biết mình sống đại

Có thấy ai bàn đại sự mà buồn ngủ không?

Thật hết biết mà, nàng tham gia chính ự cũng chính là thảm họa.

53. Chương 53

Cái ta nói, thật là xui xẻo nha, chân chưa kịp bước thì phía sau đột nhiên 1 loạt tên lửa bắn tới.

(Dục: Nha cái ta nói tên lửa ở đây không phải là tên lửa mà chính là tên lửa nha *phóng đi lánh nạn*)

Cả phủ hỗn loạn tìm nơi tránh nạn, Nam Phong, bách Chiến cùng Nam Du lo tránh những mũi tên hiểm ác cùng với bảo vệ tính mạng ọi người trong phủ, riêng hắc Lam được Nam Phong phái đi tìm viện binh.

Còn Thần Huyền, điều đầu tiên nàng nhớ tới chính là Nam Long cùng Nam Vy vẫn đang ở vườn hoa.

Cái ta nói nàng liền chạy vụt đi, bỏ lại sau là nằm tên lửa dày đặc.

_Mẫu thân!! Mẫu thân a!!!

Từ xa tiếng gọi thăm thiết của Nam Vy vọng tới, nàng thật vô tâm a, vẫn biết trong thời điểm này là rất nguy hiểm nhưng lại để cho chúng ở 1 mình, thật đáng trách a.

Trong vườn hoa, Ma Thiên Uy 2 tay túm cổ áo 2 đứa trẻ nhấc lên khỏi mặt đất cười man rợ

_Nào, hãy cứ kêu la đi, để xem nương các người có tới cứu hay không?

_Tiểu Vy, muội không được khóc, quân tử chúng ta không chấp loại tiểu nhân hèn nhát, không được khóc nữa, còn khóc ta sẽ không chơi với muội nữa _Nam Long quay sang quát thẳng vào mặt Nam Vy khiến con bé giật nảy mình ngừng khóc.

_Tiểu Vy biết rồi, xú tiểu tử này không đánh lại cha nương nên mới dùng chiêu vô sỉ thế này, tiểu Vy không sợ đâu

Nam Vy chùi nước mắt ngược lên nhìn Ma Thiên Uy với ánh mắt khinh thường.

Phía trên, Ma Thiên Uy mặt mày xám xịt, hắc cư nhiên lại bị 2 đứa trẻ vút mũi chưa sạch sỉ nhục, thực không thể chịu nổi, bất quá bây giờ hắc không thể giết tụi nhỏ.

hắn ra lệnh cho thuộc hạ treo ngược 2 đứa nhỏ lên trên cành cây

_Để xem có ai đến cứu các người không. ha ha ha

.....

_MA THIÊN UY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nàng chạy tới đứng đối mặt với Ma Thiên Uy giọng đầy căm phẫn

_Đến rồi đây _ Giọng nói thản nhiên của hắn khiến nàng tức lộn ruột, không khí trở nên khó chịu.

_Ha ha, cuối cùng thì em đã đến, nào chọn đi, em cứu đứa nào? _Hắn nhếch mép nhìn nàng cười đều giả.

Máu đã dồn lên tận não, nàng không nói không rằng xông lên với Diêm kiếm trong tay.

Phòng thẳng về phía Ma Thiên Uy nhưng đường kiếm quá ư thô thể nên Ma Thiên Uy chẳng cần tốn sức cũng ns được

Hắn cười khẩy

_Từ khi nào mà kiếm pháp của em trở nên dở tệ như vậy?

Phục!!!

Tiếng dây thừng đứt, bịch bịch, là tiếng 2 vật thể rơi xuống đất, đó chính là Nam Long và Nam Vy, chẳng có thời gian suýt xoa 2 đứa chạy ào đến đằng sau nàng.

_Nào bây giờ thì quyết chiến công bằng nhá _nàng giơ ngón trỏ ra hiệu tuyên chiến.

Lưu Huyền sáo rút ra, , 1 khúc nhạc được tấu lên làm chấn động vùng không khí xung quanh Ma Thiên Uy, vừa tấu khúc nhạc nàng vừa ra hiệu cho 2 đứa nhóc chạy đi chỗ khác.

(Tiểu Dực: sao ta lại không có hứng viết cái chương cuối này nhỉ?)

Hàn khí tỏa ra từ chiếc sáo khiến cho đám người Ma Thiên Uy phải lùi dần về phía sau, riên hần – Ma Thiên Uy, hần vẫn đứng đó, từ từ rút Hỏa kiếm bất lâu nay không dùng tới.

Lưỡi kiếm rực đỏ 1 màu lửa đánh tới, thực tậ, nàng sử dụng âm pháp để khiến hần phải từ bỏ việc tấn công để phong bế kinh mạch, ai ngờ hần lại có thể vừa phng bế vừa tấn công, nàng quả là đã đánh giá thấp Ma Thiên Uy này, thực không phải là kẻ dễ đối phó.

Này là àng đã gia tăng công lực nhưng sao hần vẫn không hề hần gì?

Tiếng sáo của nàng 1 lần nữa lại tỏa ra khí lạnh, bất quá lần này nó như mang 1 luồng khí từ bắc cực vậy làm cho không khí ngày càng trở nên lạnh lẽo đến không thể tả nổi,

Này là xung quanh nơi này tất cả đều lần lượt đóng băng thành những khối băng thật lớn, hơi nước trong không khí cũng đóng băng thành những viên đá rơi xuống nên băng kêu lộp cộp.

Ma Thiên Uy cũng chẳng phải tay vừa hần chỉ nhếch miệng cười

Để xem lần này khí lực của ai hơn ai, hần không do dự mà cầm thẳng Hỏa kiếm xuống nên băng lạnh ngắt, cứ ngỡ 1 thanh Hỏa kiếm nhỏ bé chẳng thể làm gì 1 vùng hàn băng rộng lớn.

Nhưng đó cũng chỉ là ngỡ mà thôi, vùng băng xung quanh thanh kiếm dần tan ra rồi 1 lúc sau cả vùng băng cũng không còn.

nàng mồ hôi hột đậu đầy trán, ánh mắt tỏ ra hoang mang.

_Huyền nhi?

_Nương tử?

-Mẫu thân?

Phía sau, mọi người cũng đã đến đầy đủ, nhưng điều đó không làm cho nàng cảm thấy trút được gánh nặng

Nàng quay đầu lại hét lớn

_Không được lại gần!!!!

Nhận ra phần không khí khác thường đám Nam Phong cũng thận trọng không nhích lại gần

_Kia chẳng phải hỏa kiếm sao? _Bách Chiến bất ngờ chỉ tay về thanh kiếm trong tay Ma Thiên Uy

_Vì thế, không nên lại gần, Mấy người mau tìm viện binh, quân của hần sắp tới nơi rồi! Nàng 1 bên chiến đấu 1 bên quay lại phía sau nói như ra lệnh

Lập tức chẳng ai bảo ai mà tản đi tứ phía.

Nơi này chỉ còn nàng và Ma Thiên Uy với bầu không khí khó chịu.

1 bên là hơi lạnh từ lưu Huyền sáo tỏa ra lạnh ngắt

1 bên là khí nóng từ Hỏa kiếm.

Mặc dù 2 người vẫn bất động nhưng thực chất 2 luồng khí đang đối nghịch nhau.

Phía bên nàng cây cỏ đóng băng thành 1 khối lạnh lẽo.

Phía bên Ma Thiên Uy tất cả bị ảnh hưởng bởi sức nóng mà khô héo..

Này là từ Hỏa kiếm của hần thoát ra 1 cơn hỏa phùng

Rồi bên nàng cũng thoát ra 1 cơn rồng

Nước và lửa luôn đối nghịch nhau, nàng và hần cũng chính là đang đối đầu.

Này là đường như công lực của nàng không đủ nên phút chốc Long Dịch thủy của nàng đã bị hỏa phụng thiêu cháy.

Hắn thực sự mạnh đến thế sao?

Sức nóng của hỏa phụng lan tỏa đến tận chỗ nàng.

Thực quên mất, nàng còn có Diêm kiếm, nàng dùng lực thu hồi thanh kiếm đang cắm thẳng xuống đất kia.

Tàh kiếm như mũi tên xé gió quay trở lại trên tay nàng,.

Ma Thiên Uy cũng vẫn cười khẩy 1 cái.

— Tàh kiếm kia, với nội lực của em, liệu có thể thắng?”

Diêm kiếm được angnf phóng lên, nhắm trúng tim Hỏa Phụng, từ 1 thanh Diêm kiếm bỗng nhiên tách ra hàng ngàn thanh kiếm khác khiến cho Ma Thiên Uy sửng sốt miệng há quên mất việc ngậm lại.

Này, đây là tuyệt chiêu của nàng – Vạn kiếm xuyên tâm, nàng đã luyện đến tầng thứ 9, 1 chiêu này mà còn không hạ được hắn thì coi như nàng đã thua.

Ma Thiên Uy phút chốc nhận ra uy lực từ chiêu của nàng, 1 năm phòng thủ 1 năm lại vận tới lực tiếp viện cho Hỏa Phụng tạo thành 1 vùng kết giới.

Thật khó khăn, mồ hôi bắt đầu khiến cho y phục dính sát vào người, thật khó chịu nhưng giờ không phải lúc khó chịu hay không khó chịu cái chính là nàng pahir vận lực mà xuyên qua cái keeys giới đang ghát kia.

Này là từ khuôn miệng của nàng có 1 thứ chất lỏng rịn ra, này mùi thật tanh.

Ma Thiên Uy nhìn thấy nàng học máu, long tâm hắn tràn lên 1 cổ đau đớn, hắn không muốn làm nàng bị thương chỉ là muốn nàng trở về bên hắn àm thôi, 1 phút mềm lòng, lực đạo trên tay hắn giảm đi.

Đây chính là cơ hội, cơ hội để nàng phản kích, hàng vạn thanh kiếm dần phá đi lớp kết giới kia.

Ma Thiên Uy cũng vì thế mà gục xuống nhờ ra 1 ngụm máu tươi.

Chính là lúc đó hắn dùng quá nhiều nooiuj lực để tạo kết giới thế mà nó lại bị phá hủy khiến cho nội quan của hắn bị tổn hại không ít.

Hỏa r Phụng không còn được lớp kết giới bảo vệ, nó hoảng loạn bay tứ phía nhưng hàng vạn thanh kiếm của nàng vẫn không buông tha mà bám sát.

Hỏa Phụng nhả ra từng đám lửa lớn thiêu rụi tất cả, nàng cũng không dễ dàng gì mà bị dính.

Này là, lúc này nàng dùng hết sức mà điều khiển kiếm xuyên quan tim của hỏa Phụng, trái tim của 1 con chim lửa hóa ra cũng mang sức mạnh của lửa, nó thực sự đã thiêu rụi thanh kiếm của nàng.

Quá bàng hoàng vì việc nàng không để ý rằng 1 đám lửa mà Hỏa Phụng nhả trước khi bị nàng đâm xuyên tim đang tiến về phía nàng.

Bỗng nhiên có 1 bóng đen lao tới đỡ cho nàng ngọn lửa kia.

Rồi bóng đen kia gục xuống, nàng không thể làm gì khác ngoài việc đưa tay ra đỡ cái bóng đen kia.

Bóng đen quay lại nhìn nàng mỉm cười.

Ma Thiên Uy, đó là ma Thiên Uy, hắn đã chắn cho nàng, hắn đã cứu nàng 1 mạng.

Ma Thiên Uy nhắc cánh tay lên chạm vào gò má nàng đã ướt đầm những giọt nước mắt từ khi nào.

— Em không được.....

Thân thể Ma Thiên Uy tự động biến mất trên tay nàng.

Không 1 dấu vết

nàng thất thần nhìn đôi bàn tay mình không nhúc nhích

Chính lúc này đám Nam Phong đến, nàng quay lại nhìn họ với đôi mắt ướt đầm

__Tiểu Huyền, Sao rồi, Ma Thiên Uy đâu?__Nam Du mắt kiên nhẫn khi không thấy Ma Thiên Uy đâu cả

__Hắn....hắn

Nàng cúi mặt không dám nhìn bọn họ, chợt nhận ra đôi chân mình có chút lạ thường, nó lúc ẩn lúc hiện rồi đột nhiên trở nên vô hình.

Cais mảng vô hình đó dần leo lên trên

Đám Nam Phong cũng không khỏi hốt hoảng chạy đến bên nàng

__Huyền nhi, muội làm sao thế?__Bách Chiến hốt hoảng nắm lấy đôi vai bé nhỏ của nàng gấp gấp hỏi

__Muội....muội.....

Lúc này nửa thân dưới của nàng đã không còn hiện hữu ở nơi này nữa

Có nghĩa là nàng sắp biến mất, nàng sắp rời khỏi thế giới này?

__KHÔNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sau tiếng hét, không ai còn thấy bóng dáng nàng nữa, nàng đã biến mất khỏi thế giới này

Dưới đất, Lưu Huyền sáo nằm im, nó chính là vật cuối cùng mà nàng để lại.

Nơi này không còn gì liên quan đến nàng nữa rồi.

Đám người như chết đứng tại chỗ, không nói gì, không có 1 hành động hay cử chỉ gì cả.

Chỉ có những giọt nước mắt rơi trên gò má

Ai nói nam nhân không thể khóc?

Ai nói ý chí nam nhân là sắt đá?

Lúc này đây, trong tâm của 3 nam nhân cảm thấy như có cái gì đó bóp nghẹt, họ như không thể thở nổi, sự ra đi của nàng quá đột ngột, không biết nàng đã đến nơi nào mà lại để họ ở lại với nỗi đau không thể lấp đầy

Cổ phi nàng đã trở về thế giới vốn dĩ là của nàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dinh-menh>